

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΕΠΑΜ. Κ. ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

Ἐν Γαλατῇ, Βερικέτ-χάν αρ. 3 καὶ 4
παρὰ τῇ αὐτοκρ. ὁθωμ. Τραπεζῇ.

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ.

Ἐν Κωνσταντινουπόλει. Διρ. Ὀθ. 1
ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῇ ἁλλο-
δαπῇ φρ. χρυσῶ 30

Ἐκδόται Ε. Κ. Κυριακίδης καὶ Σα

Τεμάται Παρ. 100.

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΤΕΤΑΡΤΗΝ.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΙΣ, τῇ 11 Μαρτίου 1887.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ.

Πολιτικὴ ἑβδομάς. — Κρίσεις ἐπὶ τοῦ ἐκλογικοῦ κανονισμοῦ τῶν ἐνοριῶν.
— Ἀστυ καὶ Προΐστεια. — Ἐμπορικὸς καὶ Τραπεζιτικὸς Κόσμος
— Ἐπαρχιακὸς Φίκελος — Ἀλλοδαπή. — Οἰκονομολογικὴ Διάλε-
ξις. — Ἐπιστημῶν καὶ τεχνῶν πινακίδες. — Ἑλληνικὴ Τραγωδία
πρὸς Αἰσχύλῳ. — Παιδικὸς ἔρως. — Ἀνάλεκτα. — Περὶ Χαρτο-
παιξίς. — Συμβουλὴ καθ' ἑβδομάδα. — Ὁ Κύριος Ὑπουργός.

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΕΒΔΟΜΑΣ

Καὶ ἡ ἑβδομάς αὕτη ὑπῆρξε πενιχρὰ εἰς γεγονότα, πλουσία δὲ εἰς κρίσεις καὶ ἐπικρίσεις, σκέψεις καὶ σχόλια. Οὕτως ἐξακολουθεῖ εἰσέτι σχολιαζομένη ἡ ἐπιμονὴ τοῦ πρίγκηπος Βίσμαρκ ὅσον ἀρροᾷ τὴν ἀπαίτησιν περὶ τῆς ἐπιψηφίσεως τῆς πολυκρότου ἐπταετίας, ἰδοὺ δὲ τί περὶ τούτου εἶπε ῥωσος διπλωμάτης μεθ' οὗ συνωμίλησεν εἰς τῶν συντακτῶν τοῦ «Φιγαρώ:»

« Ἀπασα ἡ Εὐρώπη παρενόησε τὴν ἔννοιαν τῶν ἄρθρων τῶν γερμανικῶν ἐφημερίδων καὶ τὰ αἷτια τῆς ἐκλογικῆς κινήσεως, ἣν ἐπενόησεν ὁ Καγκελάριος τῆς Αὐτοκρατορίας. Οὐδὲν ὡς προῦκειτο, δι' αὐτόν, περὶ τῆς ἐπταετίας ἢ τῆς τριετίας, οὐδὲ περὶ πιθανῆς συγκρούσεως οὔτε πρὸς αὐτὴν τὴν Γαλλίαν, προῦκειτο ἀπλῶς περὶ τῆς ἀνανεώσεως τῆς τριπλῆς συμμαχίας, τῆς συμμαχίας τῶν τριῶν Αὐτοκρατόρων, ληγούσης τῇ 9/21 Μαρτίου. Ὁ Βίσμαρκ ἤθελεν ἀντὶ πάσης θυσίας ν' ἀνανεώσῃ τὴν συμμαχίαν ταύτην, ἀλλὰ προσκρούει εἰς τὴν σταθερὰν θέλησιν τοῦ Τσάρου. Ὁ Αὐτοκράτωρ Ἀλέξανδρος δ' Γ' δὲν θέλει νὰ ὑπογράψῃ νέαν συνθήκην, δὲν θέλει μάλιστα οὐδὲ νὰ ὑποχρεωθῇ νὰ τηρήσῃ εὐμενὴ οὐδετερότητα ἐν περιπτώσει γαλλογερμανικοῦ πολέμου. Εἶπε δὲ τοῦτο σαφῶς τῷ πρεσβευτῇ τῆς Γερμανίας Σθάινιτς πρὸ τριῶν ἑβδομάδων ἢ ἀκριβέστερον τῇ 31 Ἰανουαρίου (12 Φεβρουαρίου). Ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ, μετ' ἀκρόασιν διαρκέσαν ὑπὲρ τὰ τεσσαράκοντα λεπτά τῆς ὥρας, ὁ πρεσβευτὴς βεβαίως ἀφῆρσεν ἀπὸ τοῦ Καγκελαρίου τῆς γερμαν. Αὐτοκρατορίας πᾶσαν πλάνην, ἣν ἠδύνατο νὰ ἔχῃ εἰσέτι. Τοῦτο ὅμως οὐδέποτε ἐκώλυσεν αὐτόν νὰ ἐπανεέλθῃ ἐπὶ τούτου, νὰ ποιήσῃ

μάλιστα τῇ παρελθούσῃ Πέμπτῃ προτάσεις, δι' ὧν συνήνει νὰ θυσιάσῃ τὴν Αὐστροίαν. Ὁ Τσάρος ἔμεινεν ἀκλόνητος. — Ἀλλὰ τὰ πρόσφατα ἐν Βουλγαρίᾳ συμβάντα δὲν θὰ μεταβάλωσι τὴν γνώμην τοῦ αὐτοκράτορος; — Οὐχί, διότι ἀντέσχευεν εἰς τὴν ἐπίδρασιν ἀπάσης τῆς Αὐλῆς, ἀπάσης τῆς ῥωσικῆς διπλωματίας τοῦ Γκίρς, ποθούντων πάντων τὴν γερμανικὴν συμμαχίαν. Ἰδίᾳ δ' ὁ Γκίρς ἐπιθυμεῖ τὴν τριπλὴν συμμαχίαν. Ὑπογράφας αὐτὴν ἅπαξ, θεωρεῖ αὐτὴν ἴδιον ἔργον. Καὶ ὅμως δὲν δικαιούται νὰ ἐναβρύνῃται ἐπὶ τῇ συνθήκῃ αὐτοῦ. Ἀλλ' ἐὰν ἡ Ῥωσσία παρεμβῇ εἰς Βουλγαρίαν, θὰ ὑποδοηθῇ ἄκουσα τὴν γερμανικὴν πολιτικὴν, τοῦτο δὲ οὐδόλως ἐπιθυμεῖ ὁ Τσάρος. Καὶ τοῦτο ἀγνοοῦσιν, ὡς φαίνεται, τέλεον οἱ ἐν Εὐρώπῃ. Πέρυσιν, ἐν τῇ περιφῆμῳ ἐν Φράντζεσπαδ συνεντεύξει, ὁ Βίσμαρκ ὑπέδειξε τῷ Γκίρς τὸ δυνατόν βουλγαρικῆς ἐπαναστάσεως καὶ τὴν ἀνάγκην ῥωσικῆς ἐπεμβάσεως. Οὐδὲν δ' ἀποκριναμένου τοῦ Γκίρς, μετὰ πέντε ἡμέρας ἐξερράγη ἡ ἐν Φιλιππουπόλει στάσις. Ἐπίσης αἱ ἄρτι ἐπισυμβᾶσαι ταραχαὶ εἰσὶ φανερά παγίς, προωρισμένη νὰ ἐφελκύσῃ τὴν προσοχὴν τῆς Ῥωσσίας πρὸς τὸν Αἴμον. Ἀλλ' ἐπαναλαμβάνω, ὅτι ὁ Τσάρος δὲν θὰ παρέμβῃ. Εἶπεν ἐπὶ λέξει, τῇ παρελθούσῃ πέμπτῃ, πρὸς τὸν κομίσαντα αὐτῷ τὰς γερμανικὰς προτάσεις: «Γινώσκω, ὅτι ἐξερεθίζουσι τοὺς Βουλγάρους. Περιφρονῶ (je me moque) τοὺς Βουλγάρους καὶ φροντίζω μόνον περὶ τοῦ Βερολίνου. — Ὡστε δὲν πιστεύετε εἰς αὐστρорωσικὴν σύγκρουσιν;

— Οὐχί, διότι, ἐπαναλαμβάνω, ἐὰν ἡ Ῥωσσία εἰσέλθῃ εἰς τὴν Βουλγαρίαν, θὰ πράξῃ τοῦτο μόνον τῇ συμβουλῇ τῆς Γερμανίας καὶ τῇ ἐγκρίσει τῆς Αὐστροίας, ἥτις θὰ εἰσέλθῃ εὐθύς εἰς τὴν Σερβίαν. Ἄλλως τε ἡ Αὐστροία προπαρασκευάζεται εἰς ἐνέργειαν. οἱ ἐν Πετρούπολει ἔχουσι τὸ σχέδιον τῆς συγκεντρώσεως τοῦ αὐστριακοῦ στρατοῦ, ὅστις θὰ παραταξῇ τῇ 3/15 Μαρτίου 500,000 ἄνδρας παρὰ τὰ σύνορα. Ἀλλ' ὁ Τσάρος δὲν θὰ ἐνδώσῃ. Δὲν θέλει νὰ ἐπιτρέψῃ δευτέραν καταστύντριψιν τῆς Γαλλίας, ἐν ὅτῳ δὲ ὁ Βίσμαρκ μὴ κατορθώσῃ ν' ἀποδείξῃ αὐτῷ, ὅτι ἡ γαλλικὴ διπλωματία ἐνέπεσεν εἰς τὴν παγίδα, ἣν ἔστησαν νῦν αὐτῇ οἱ ἐν Βερολίνῳ, ἡ Ῥωσσία δὲν θὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν Βουλγαρίαν. — Πιστεύετε εἰς γαλλογερμανικὸν πόλεμον; — Θὰ ἐξερρηγνύετο ἤδη, ἐὰν μὴ ἀνθίστατο ὁ Ἀλέξανδρος δ' Γ'. — Πιστεύετε, ὅτι ὁ θάνατος τοῦ αὐτοκράτορος Γουλιέλμου θὰ ἐπενέγκῃ μετατροπὴν εἰς τὴν γερμανικὴν πολιτικὴν; —

Οὐχί, θὰ ἐνισχύσῃ μάλιστα τὴν νῦν ὑπὸ τῆς Γερμανίας διωκομένην πολιτικὴν. Ἴσως αἱ τῆς Ρωσσίας σχέσεις πρὸς τὴν Γαλλίαν καταστῶσι μᾶλλον τεταμέναι, ἀλλ' ὁ πόλεμος δὲν θὰ ἐκραγῇ, ἐπαναλαμβάνω, ἐφ' ὅσον ἡ Γαλλία κατορθώσῃ νὰ προφυλαχθῇ κατὰ τῶν περιποιήσεων καὶ τῶν κολακευμάτων τῆς Γερμανίας. Ἀλλὰ μάθετε, ὅτι ἡ πρώτη παραχώρησις, ἣν θὰ προσποιηθῇ ὁ Βίσμαρκ ὅτι θὰ ποιήσῃται τῇ Γαλλίᾳ, ἔσται τὸ σύνθημα πολέμου τάχιστα ἐκραγησομένου. »

Τοιαῦταί εἰσιν αἱ σκέψεις τοῦ ρώσου διπλωμάτου, ἐξ αὐτῶν ἐν καὶ μόνον ἐξάγεται, ὅτι δὲν ὑπάρχουσι μόνον γαλλογερμανικαὶ ἀντεγκλήσεις ἀλλὰ ταῦτοχρόνως καὶ ῥωσογερμανικαί. Παράδοξά εἰσιν ὁμοίως καὶ τὰ ἀποστελλόμενα ἐκ Βιέννης εἰς τὴν γαλλικὴν ἐφημερίδα οἱ «Παρίσιοι:»

Ἐξ ὧν συνδιελέχθη μετὰ πολλῶν πολιτικῶν προσώπων, λέγει ὁ ἀνταποκριτὴς, παρευρεθέντων εἰς τὰς συνεδρίας τῶν Ἐπιτροπειῶν ἐν Πέστη, συνάγεται ὅτι φοβοῦνται ἐν Αὐστρίᾳ τὸ μέλλον πολὺ περισσότερον, ἢ ὅσον προκύπτει ἐκ τῶν ἐπισήμων ἀγορεύσεων, τῶν ἀπαγγελλομένων πέραν τοῦ Δουνάβεως. Ὁ αὐτοκράτωρ εἰς πολλοὺς ἐφάνη κατηφὴς καὶ ἔμφροντις. Συνομιλῶν μετὰ τοῦ κόμητος Ἀνδράσου, ὁ Φραγκίσκος Ἰωσήφ εἶπε κατὰ λέξιν: «Ὁ πόλεμος εἶνε σχεδὸν ἀδύνατος», ἀλλὰ προσέθηκεν εὐθύς: «Κᾶτι μυστηριῶδες συμβαίνει ἐν Εὐρώπῃ, τὸ ὁποῖον μόνον μετὰ τρεῖς ἢ τέσσαρας ἐβδομάδας θὰ ἐξηγηθῇ.» Τὸ ἐπ' αὐτῷ ὁ κόμης Ἀνδράσου ἐξέφρασε πρὸς τοὺς φίλους του ταύτην τὴν γνώμην, ὅτι ἡ Αὐστρία πόρρω ἀπέχει τοῦ νὰ θέλῃ νὰ ἐπιπέσῃ, κατὰ τῆς Ρωσσίας, ἀλλ' ὅμως δυνατόν νὰ εὑρεθῇ ἀπέναντι τοιούτου συμβησομένου, ὥστε ἀδύνατος νὰ καταστῇ ἡ ἐπιφύλαξις, διότι θὰ εἶχε χαρακτῆρα προκλήσεως.

Ταῦτα λέγων ὁ κόμης Ἀνδράσου ἡνίττετο ἄρα τὴν ἐνδεχομένην ἐπέμβασιν τῆς Ρωσσίας ἐν Βουλγαρίᾳ, ἣ καὶ τὴν εἰρηνικὴν ἀλλὰ πλήρη ἐπανόρθωσιν τῆς ρωσικῆς ἐπιρροῆς ἐν τῇ γῶρᾳ ἐκείνῃ; Παρὰ τὴν ἐγνωσμένην προκατάληψιν τῶν Οὐγγρων, προκειμένου περὶ τῶν μετὰ τῆς Ρωσσίας σχέσεων τῆς Αὐστροουγγαρίας, δύναμαι νὰ σᾶς διαβεβαιώσω, ὅτι ὑπάρχει ἐν τῇ κοινῇ γνώμῃ ρεῦμά τι, ὅχι πολὺ ὀρμητικὸν ἀκόμη, ἀλλ' ἤδη ἐπαισθητόν, κατὰ πάσης πολιτικῆς, ἥτις θὰ παρασύρῃ μοιραίως εἰς πόλεμον κατὰ τῆς Ρωσσίας. Τὸ δὲ σπουδαιότερον, ὅπερ ἐκ καλῆς πηγῆς γνωρίζω, πολλοὶ τῶν τὰς ὑφίστας κατεχόντων θέσεις στρατηγῶν δὲν ἀπέκρυψαν εἰς τὸν αὐτοκράτορα, ὅτι προκριώτερον κατ' αὐτοὺς νὰ ἐπιδιώξωσι πολιτικὴν φιλορρωσικὴν μᾶλλον.

Εἶναι λοιπὸν πρόδηλον ὅτι ἐξακολουθεῖ ἡ κατάστασις οὗσα συγκεχυμένη καὶ ὅτι ἐκάστη τῶν μεγάλων δυνάμεων ἐξήλθεν εἰς κυνηγεσίαν συμμαχιῶν καὶ συνδυασμῶν. Περὶ τῶν ἀποτελεσμάτων ὅμως τῆς κυνηγεσίας ταύτης ὑπάρχουσιν ἀντιφατικαὶ εἰδήσεις. Ἐλέχθη π. χ. ὅτι ἡ τριπλῇ συμμαχία μετ' οὐ πολὺ ἀνασυσταθήσεται καὶ ὅτι πάλιν θὰ εἰσέλθωσιν εἰς νέαν περίοδον συνεντεύξεων αὐτοκρατόρων καὶ ἀρχικαγκελαρίων, εἰς δὲ τὰς εἰδήσεις ταύτας συνέτεινε λίαν ἡ ἀπαισιοδοξία τῶν ἀγγλικῶν ἐφημερίδων. Μεθ' ὅλα ὅμως ταῦτα οὐδὲν ὑπάρχει ἀναμφισβήτητον τεκμήριον ὅτι ἐπῆλθε

σπουδαία τις προσέγγισις τῶν τριῶν μεγάλων αὐτοκρατοριῶν, βεβαίως δὲ δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς τοιοῦτο σημεῖον τὸ κατὰ τὴν ἐβδομάδα ταύτην ἐκδοθὲν οὐκάζιον τοῦ Τσάρου τοῦ διατάσσοντος ἵνα συμπληρωθῶσι τὰ κενὰ τοῦ ρωσικοῦ στρατοῦ.

Αἱ τελευταῖαι εἰδήσεις ἀγγέλλουσιν ἐξ Ἀθηνῶν ὅτι ἡ βουλὴ προβαίνει δραστηρίως εἰς τὴν συῆτησιν τῶν ὑπὸ τοῦ ὑπουργείου ὑποβληθέντων αὐτῷ νομοσχεδίων, ἐπιψηφίσασα ἐν πρώτῃ ἀναγνώσει τὸ περὶ ἰδρύσεως εἰδικοῦ ταμείου διὰ τὰς ἀνάγκας τοῦ ἐθνικοῦ στόλου καὶ εἴτα διάφορα ταμειακὰ μέτρα καὶ τροποποιήσεις τοῦ γενικοῦ τιμολογίου. Προσέτι ἐλέγετο ἐν τῇ ἐλληνικῇ πρωτεύουσῃ ὅτι ὁ πρωθυπουργὸς θὰ ὑποβάλῃ εἰς τὴν βουλὴν τὸν προϋπολογισμόν τοῦ 1888 εὐθύς μετὰ τὴν ἐπιψήφισιν τοῦ προϋπολογισμοῦ τοῦ 1887, οὗ ἡ συζήτησις δὲν ἤρξατο ἀκόμη. Ἀπὸ τῆς 7 μαρτίου ἤρξαντο τελούμενα ἐν Φαλήρῳ, ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ στρατηγοῦ Βοσὲρ, μεγάλα γυμνάσια τοῦ πυροβολικοῦ εἰς ἃ ἐπετράπη νὰ παρίσταται ὁ ὀθωμανὸς στρατιωτικὸς ἀκόλουθος.

ΚΡΙΣΕΙΣ

ΕΠΙ ΤΟΥ ΕΚΛΟΓΙΚΟΥ

ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΥ ΤΩΝ ΕΝΟΡΙΩΝ.

Καθ' ἣν στιγμὴν τὰ περίξ ἡμῶν τελούμενα ἀλλεπάλληλα γεγονότα ὤφειλον ν' ἀποσπάσωσι τὴν προσοχὴν καὶ μέριμναν ἡμῶν ἀπὸ τῶν μικρῶν ἐπὶ τὰ μείζονα, καθ' ἣν στιγμὴν τὸ ἔθνος μετὰ τοσαύτας διαταράξεις, τόσας συγκινήσεις, τοσαύτας μακρὰς καὶ ἐμπαθεῖς συζητήσεις ἀνέμενεν ἐναγωνίως στιγμὰς τινὰς ἡσυχίας, ἵνα, οὕτως εἰπεῖν, συνέλθῃ εἰς ἑαυτὸ, ἀναμετρήσῃ τὴν θέσιν του, καθορίσῃ τὸ σημεῖον εἰς ὃ κατεσπευσμένως ἀφίκετο, ἀκριβῶς τὴν στιγμὴν ταύτην νέα πάλιν συζητήσεις προέκυψε καὶ ἐγράφησαν πάλιν καὶ γράφονται ἄρθρα πηχυαῖα καὶ λατινικὰ φρασίδια καὶ γίνεται θόρυβος πολὺς καὶ διακωλύονται αἱ συζητήσεις καὶ μετὰ τούτων συνδιακωλύονται αἱ ἐμπάθειαι. Ποῦ φερόμεθα; Οὐδεὶς γινώσκει. Ποῖον τὸ τελικὸν ἀποτέλεσμα τῶν τοιούτων συζητήσεων; Οὐδεὶς δύναται νὰ καθορίσῃ. Ἡ κατάστασις αὕτη εἶναι λυπηρὰ· εἶναι πλέον τούτου· εἶναι κατάστασις οἰκτρὰ. Ἐὰν ἀνοίξῃτε τὰς ἀθηναϊκὰς ἐφημερίδας δὲν θὰ εὕρητε τόσῃν ἐμπάθειαν, ἐὰν ἀναγνώσῃτε τὰ ἄρθρα αὐτῶν δὲν θὰ ἀποτελέσῃτε ἐκ λέξεων ἀνθοδέσμην ὑβρεολογίου οἷα ἡ πρὸ ἡμῶν. Ἐν Πεκρίοις οὐδὲ ὁ Κασανιὰκ ὁ βοναπαρτιστῆς, οὐδὲ ὁ Ροσεφόρ ὁ ἀναρχικὸς, γράφει μετὰ τοσαύτης δριμύτητος μεθ' ὅσης γράφομεν καὶ συζητοῦμεν ἡμεῖς ἐνταῦθα, βεβαίως οὐχὶ περὶ τόσων σπουδαίων. Συμβαίνει γεγονός τι· οἱ μὲν καλοῦσιν αὐτὸ *ἐθνοκτόνον* οἱ δὲ *ἐθνοσατήριον*. Διὰ τί ἡ διαφορὰ αὕτη τῆς ἀντιληψέως; Καὶ περὶ τὴν διαφορὰν ταύτην, τὴν μὴ ὑφισταμένην, τὴν μὴ ἀληθῆ, τελεῖται πάλιν φοβερὰ οὐχὶ ὅμως ἀνταξία τοῦ ἔθνους, οὐχὶ ἀνταξία τῶν περιστάσεων, οὐχὶ ἀνταξία τῆς πολιτικῆς κρίσεως ἣν διερχόμεθα. Εἰς τοιαύτας συζητήσεις ἔδωκεν ἐσχάτως ἀφορμὴν ὁ ἐκπονηθεὶς ὑπὸ τῶν δύο Σωμάτων ἐκλογικὸς κανονισμὸς τῶν ἐνοριῶν Κωνσταντινουπόλεως, οὗ τὴν δημοσίευσιν ἀποφεύγομεν ὡς λίαν μακράν. Προδηλὸς ἀναγκαζόμεθα καὶ ἡμεῖς νὰ ἐκφράσωμεν τὴν ἐπὶ τούτου γνώμην ἡμῶν, οὐδεμίαν δὲ πρὸς τοῦτο αἰσθανόμεθα δυσκολίαν, πιστοὶ τελοῦντες πάντοτε πρὸς τὸ πρόγραμμά ἡμῶν, καθ' ὃ ἀμερολήπτως καὶ ἄνευ ἐμπαθείας θέλομεν κρίνει τὰ καθ' ἡμᾶς. Ἡ γνώμη ἡμῶν εἶναι ἀπλουστάτη· ὁ ἐκπονηθεὶς κανονισμὸς δὲν εἶναι ἀντάξιός τοῦ προορισμοῦ του, ἔχει πλείστας ἐλλείψεις καὶ δέον νὰ διορθωθῇ. Ἐμελετήσαμεν αὐτὸν ἐπὶ μίαν ἐβδομάδα, μεθ' ὅλης τῆς καλῆς θελήσεως ἵνα ἀποφανθῶμεν εἰλικρινῶς ζυγίζοντες τὰ ὑπὲρ καὶ τὰ κατὰ, μετὰ λύπης δὲ κατελήξαμεν εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι ὡς ἐξεπονήθη ὁ κανονισμὸς εἶ-

ναι ἔργον κατεσπευσμένον καὶ ὡς ἔργον σπουδῆς καὶ βίας πλημμελὲς καὶ χρῆζον ἐπιδιορθώσεως. Ὑπουργοὶ μεγάλων κρατῶν ὑποβιβάλλοντες σήμερον εἰς τὴν βουλὴν ἐν νομοσχέδιον ἐν σπουδῇ καὶ βίᾳ καταρτίσαντες αὐτὸ, παρουσιάζονται τὴν ἐπαύριον καὶ αὐτοὶ οὗτοι καταγγέλλουσι τὰς ἐλλείψεις τοῦ καὶ ἀναπληροῦσιν αὐτὰς, χωρὶς διὰ τοῦτο οὐδὲ ἀπὸ τῆς ἐπιστημονικῆς τῶν ἁξίας νὰ ἐκπέσωσιν, οὐδὲ νὰ μειωθῇ κατ' ἐλάχιστον ἢ ἐπ' αὐτοὺς πεποιθήσεις τοῦ ἔθνους. δὲν βλέπομεν λοιπὸν κατὰ τί θὰ ἦσαν ἁξιομορφῆς εἰ ἀποτελοῦντες τὰ δύο Σώματα Σ. συνοδικοὶ καὶ ἁξιότιμοι λαϊκοὶ ἐὰν ἀνωμολόγουν ὅτι τὸ ἔργον αὐτῶν ὡς ἐκ τῶν ὑστέρων ἐξελέγχεται ἐστὶ πλημμελὲς καὶ χρῆζει ἐπανορθώσεως; Εἶναι δὲ πασιφανεῖς αἱ ἐλλείψεις τοῦ κανονισμοῦ τούτου. Ἐκαστον νομοθέτημα δεῖν νὰ στηρίζεται ἐπὶ βάσει τινος καὶ συστήματος, νὰ κέκτηται δὲ τὴν ἀρετὴν τῆς σαφηνείας εἰς βεβαίον τοιοῦτον μάλιστα, ὥστε εὐθὺς ἀμέσως ὁ ἀναγνώστης ν' ἀνεύρῃ καὶ κατανοῇ τὴν καλουμένην *διάνοιαν* τοῦ νομοθέτου. Καὶ αἱ δύο αὗται ἀρχικαὶ ἔρεται παντὸς νομοθετήματος ἐλλείπουσιν ἀπὸ τοῦ ἐκπονηθέντος κανονισμοῦ, ἰδίως δὲ ἡ ἐλλείψις τῆς σαφηνείας εἶναι σπουδαιοτάτη ἐπὶ τοῦ προκειμένου, καθότι ὁ ἐκπονηθεὶς κανονισμὸς ἀφορᾷ ἐνορίας εἰς ἃς οὐδὲ ἐπιστημονικὴ πκίδευσις ἐπικρατεῖ ὥστε ἐκάστοτε αἱ ἀσάφειαι νὰ ἀναλύονται διὰ συζητήσεως λογικῆς, οὐδὲ τοιαύτη ψυχροκρίσις, ὥστε ἡ ἐμπάθεια καὶ ὁ μικροκομματισμὸς νὰ μὴ ἐπωφελῶνται τῶν ἀσφαλειῶν τούτων. Ὁ ἐκπονηθεὶς κανονισμὸς ὥρῃ νὰ θέσῃ τέρμα εἰς ἐνοριακὰς συζητήσεις καὶ ἀντεγκλήσεις, δυστυχῶς δὲ διακωλύει ἀμφοτέρως. Ἀνάγκη τις, σύντομος ὅμως, τοῦ κανονισμοῦ, θέλει ἀποδείξει τὴν ἀληθειαν τῶν λόγων μᾶς. Προδήλως ὁ κανονισμὸς συνετάχθη ἐπὶ τῆς βάσεως περιοριστικοῦ συστήματος, παραδεχόμεθα δὲ πληρέστατα ὅτι ὥρῃ νὰ τεθῇ περιορισμὸς τις, διότι πράγματι τοιαύτη καθολικὴ ψηφοφορία, ὅσα μέχρι τοῦδε ὑφίστατο, οὐδὲ ἐν αὐταῖς ταῖς ἠνωμέναις Πολιτείαις ἀπαντᾷ, δὲν ἔπεται ὅμως καὶ ἐκ τούτου ὅτι ὁ περιορισμὸς ὥρῃ νὰ προσλάβῃ ἔκτασιν, ὥστε νὰ ἐξαίρῃ ἐγκρίτους κοινωνικὰς τάξεις οὐδαμῶς τῶν ἄλλων ὑπολειπομένων. Τοιοῦτοτρόπως εὐθὺς ἀμέσως ἐρχόμεθα εἰς τὸ ζήτημα τῶν κεκτημένων δικαίωμα ψηφοφορίας. Τὸ 4ον ἄρθρον τοῦ κανονισμοῦ ὀρίζει ὡς ἑξῆς: « Δικαίωμα συμμετοχῆς ἐν τῇ συνελεύσει ἐκάστης ἐνορίας ἔχουσιν οἱ ἐν αὐτῇ σταθεροὶ κάτοικοι, εἴτε ἰδιοκτῆται, εἴτε ἐπὶ ἐνοικίῳ, ἀπὸ διετίας ἐν αὐτῇ ἐγκατεστημένοι, ὁρθόδοξοι χριστιανοί, οἱ συμπληρώσαντες τὸ εἰκοστὸν πέμπτον ἔτος τῆς ἡλικίας αὐτῶν, ἑγγαμιοὶ ἢ ἀρχηγοὶ οἰκογενείας, οἱ ἰδιοκτῆται ἐργαστηριάρχαι καὶ κατοικοῦντες ἐν τοῖς ἐργαστηρίοις μετὰ τῶν οἰκογενειῶν αὐτῶν. Ἐξαίρουνται οἱ στερομένοι καὶ ἐνὸς μόνου τῶν ἀνωτέρω διαγραφωμένων προσόντων, 2) οἱ μετὰ τοῦ πατρὸς αὐτῶν συζῶντες ἄγαμοι υἱοί, 3) ἐν ἐλλείψει τοῦ πατρὸς, οἱ πλείους τοῦ ἐνὸς ἐν τῇ αὐτῇ οἰκίᾳ συζῶντες ἄγαμοι ἀδελφοί, 4) οἱ ἔχοντες διπλὴν κατοικίαν, οἵτινες δεῖν ἔνα ἐγγραφῶσιν εἰς μίαν καὶ μόνον ἐνορίαν καὶ 5) ἄπαντες οἱ ὑπήκοοι ξένοι, ὁσάκις ἡ συνέλευσις προτίθεται νὰ ἐκλέξῃ ἀντιπρόσωπον τῆς ἐνορίας ἔνα παραστῇ εἰς τὰ Πατριαρχεῖα πρὸς ἐκλογὴν τῶν μελῶν τοῦ Συμβουλίου ἢ τῶν δύο ἀντιπροσώπων Κωνσταντινουπόλεως διὰ τὴν ἐκλογὴν Πατριάρχου. » Ὡς βλέπει τις ἡ βῆσις ἐφ' ἧς στηρίζεται ἡ ἀπονόμῃ τοῦ δικαίωματος τῆς ψήφου εἶναι τριτὴ· στηρίζεται ἁ, ἐπὶ τοῦ ὁρίου τῆς ἡλικίας, β', ἐπὶ τοῦ γάμου καὶ γ', ἐπὶ τῆς κατοικίας. Ὅσον ἀφορᾷ τὸ ὅριον τῆς ἡλικίας δὲν διαφωνοῦμεν πρὸς τοὺς νομοθέτας, διότι βεβαίως δὲν ἦτο εὐχρεστον νὰ βλέπῃ τις δεκάξῃ ἢ δεκαεπτὰ ἐτῶν νεανίσκους συμμετέχοντας τῶν ἐνοριακῶν συνελεύσεων καὶ ἔχοντας δικαίωμα ψήφου ὅπερ δὲν θὰ εἶχον οὐδὲ ἂν ἦσαν πολῖται τῶν ἠνωμένων Πολιτειῶν, ἀλλ' ὅσον ἀφορᾷ τὸ δευτερον, ὅτι ὁ γάμος ἐληφθῇ ὡς βῆσις ἀπονόμῃς ἢ ἀποστερήσεως δικαίωματος δὲν συμφωνοῦμεν. Διὰ τὴν ἐληφθῇ ὁ γάμος ὡς τοιαύτη βῆσις; Ὡς εἴπωσιν ὅτι ὁ νομοθέτης ἐστηρίχθη ἐπὶ τῶν οἰκογενειακῶν ἀρχῶν καὶ ὅτι, οὕτως εἰπεῖν, ἐνεπνευσθῇ ἀπὸ τὰς ἰδέας τοῦ ῥωμαικοῦ νόμου περὶ *pater familia*, ἀλλ' ὁ θεσμὸς ἐκεῖνος δὲν ὑφίσταται πλέον, ἀπᾶναι πρὸς τὰς σήμερον ὑφισταμένους κοινωνικὰς ἀρχάς, κατηργήθη ἑλτοτε καὶ κατηργήθη ἄφ' ὅτου ἀστήρ ὦδηγαι εἰς Βηθλεὲμ τοὺς μάγους, τοὺς κομίζοντας σμύρναν καὶ λιβανῶν τὸν πρὸς τὸν ἐν τῇ φάτνῃ τῶν ἀλόγων Μέγαν Νομοθέτην τὸν διασκεδάζσαντα μετ' οὐ πολὺ τὰ μορμολύκεια τοῦ παρελθόντος,

τὸν καταρρίψαντα ἐν πρὸς ἐν τῆς γεγηρακυίας καὶ σεσθρωμένης ἐκείνης κοινωνίας ὅλα τὰ προχώματα.

Ὁ θεσμὸς τοῦ *pater familia* εἶναι πλέον ἀναχρονισμὸς· τὸ τέκνον ἐθεωρεῖτο τότε *res*, κατὰ ἐπὶ τοῦ ὁποῦ ὁ πατήρ ἐξήσκει ἀπολύτον ἐξουσίαν, πρᾶγμα τὸ ὁποῦ δὲν εἶχε θέλησιν, δὲν εἶχεν οὐδὲ τὴν ἐλάχιστην αὐτοβουλίαν· ἀλλ' ὅλα ταῦτα τότε ἦσαν καὶ ἐτέλουν ἐν ἀρμονίᾳ πρὸς τὸ ὅλον καθεστῶς τῆς ῥωμαϊκῆς πολιτείας, πρὸς τὴν βῆσιν τοῦ νόμου, τοῦ συγκεντροῦντος ἐν ἐνὶ καὶ μόνῳ ἀτόμῳ ἐξ ἐκάστης οἰκογενείας τὴν ἐξουσίαν ὅλην, τὴν ἀπολύτον. Ὡς ἦτο μακρὰ ἡ τοιαύτη ἀνάγκη, ἀπλῶς δὲ ἐχαραξάμεν τὰς γραμμὰς ταύτας ἔνα ἀποδείξωμεν ὅτι δὲν βλέπομεν τὸν λόγον, δι' ὃν ἐλήφθη ὁ γάμος ὡς ἀφορμὴ ἀπονόμῃς ἢ ἀποστερήσεως ἐκλογικοῦ δικαίωματος. Ἀλλ' ὁ νομοθέτης δὲν ἠρέσθη εἰς τοῦτο μόνον· προέβη εἴτα περαιτέρω, ἐποίησατο καὶ μετὰ τὴν ἐγγάμου ἐξαίρεσιν. Οὕτω δὲν ἀρκεῖ νὰ ἦται ἐγγάμος ἀλλ' ἀπαιτεῖται ἔνα καὶ κατοικίᾳ μετὰ τῆς συζύγου σου ἐν τῇ αὐτῇ πόλει. Δηλαδή, ἐν ἐνεκα πλείστων λόγων, εἴτε οἰκονομικῶν, εἴτε ἄλλων, ἐπαρχιώτης ἀναγκάζεται χάριν τῶν συμφερόντων τοῦ νὰ παρεπιδημῇ διαρκῶς ἐνταῦθα, δὲν δύναται δὲ νὰ ἔχῃ παρ' ἐκυτῷ τὴν συζυγον καὶ τὰ τέκνα του, στερεῖται δικαίωματος ψήφου. Σημειωτέον ὅτι ἐν τῇ ἡμετέρᾳ κοινωνίᾳ ὑπάρχουσι χιλιάδες τοιούτων, χρησιμῶν καὶ τιμιωτάτων πολιτῶν, οἵτινες ζῶσιν ἀκηλίδωτον βίον μακρὰν τῶν οἰκογενειῶν τῶν, ὑφιστάμενοι ὅλας τὰς στερήσεις, ὅλας τὰς κακουχίας, ἔνα διαθρέψωσι τὰ παμφίλτατα αὐτοῖς. Διὰ τὴν νὰ ἐξαίρεθῇ ἡ μεγάλη αὕτη τάξις;

Ἀλλὰ θὰ εἴπωσιν ἴσως ὅτι καὶ εἰς τοὺς ἁγάμους παρέχεται δικαίωμα ὅταν ἐλλείπῃ ὁ πατήρ, τοῦτο ὅμως δὲν ἀνατρέπει τὴν ἀρχὴν ὅτι ἐπὶ τοῦ γάμου ὁ νομοθέτης ἐστηρίχθη, τοσοῦτον μᾶλλον ὅσῳ εὐθὺς ἀμέσως ποιεῖται ἐτέραν ἐξαίρεσιν, ἀφαιρῶν ἀπὸ τοὺς ἄλλους ἄρρενας τῆς αὐτῆς οἰκογενείας τὸ δικαίωμα τῆς ἐκλογῆς. Καὶ τὸ γ' δὲ, τὸ τῆς κατοικίας εἶναι σφαιρὸν διότι ἀπαιτεῖται διετὴς διαμονὴ ἐν τινὶ ἐνορίᾳ ἔνα ἀπολύσῃ τις τοῦ δικαίωματος τῆς ἐκλογῆς. Ὁλόκληρος διετία! Ἀλλ' ὑπάρχουσι καὶ τόσκι οἰκογενεαὶ αἱ ὁποῖαι κάθηνται δύο ἔτη εἰς Φινάριον, μετοικοῦσιν εἴτα εἰς Σταυροδρόμιον καὶ πρὸ τῆς παρελεύσεως ἄλλης διετίας μεταβαίνουν εἰς Διπλοκίονιον, αἱ οἰκογενεαὶ λοιπὸν ὅλα αὐταὶ πρέπει νὰ στεροῦνται διαρκῶς τοῦ δικαίωματος τῆς ἐκλογῆς; Νομίζομεν ὅτι ἐὰν ὁ νομοθέτης διήρει ἐκλογεῖς καὶ ἐκλεξιμους θὰ ἔπραττε προτιμώτερον, ἐπεικέστερος μὲν πρὸς τοὺς ἐκλογεῖς φαινόμενος, αὐστηρότερος δὲ πρὸς τοὺς ἐκλεξιμους. Ἡδύνατο π.χ. τὸ 4ον ἄρθρον νὰ εἶχεν ὡς ἑξῆς: « Πᾶς ὁρθόδοξος σταθερὸς κάτοικος ἐνορίας τινος κέκτηται τὸ δικαίωμα τῆς συμμετοχῆς εἰς τὰς ἐνοριακὰς συνελεύσεις ἅμα συμπληρώσῃ τὸ 20 (ἢ 23 ἡδύνατο) ἔτος τῆς ἡλικίας αὐτοῦ. Πᾶς δὲ νέος κάτοικος ἐνορίας τινος ἔνα συμμετέχῃ τῶν συνελεύσεων αὐτῆς δεῖν νὰ ἐμφανισθῇ εἰς τὸν ἀρχιερατικῶς ἢ ἐρατικῶς προϊστάμενον καὶ τὸν πρόεδρον τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἐπιτροπῆς, δηλώσῃ αὐτοῖς ὅτι ὁριστικῶς ἐγκατέστη (ἐνοικίᾳς δηλ. οἶκον κτλ.) καὶ ζητήσῃ τὴν ἐγγραφὴν αὐτοῦ ἐν τῷ ἐκλογικῷ καταλόγῳ ». Οὕτως αἴρονται τὰ σφαιρὰ τοῦ κινητοῦ πληθυσμοῦ τοῦ ψηφίζοντος καὶ ἐν Γαλατῇ καὶ ἐν Σταυροδρόμῳ καὶ ἐν Ταταούλοις, δὲν ἀπαιτεῖται δὲ ὁλόκληρος διετία διὰ νὰ γείνη τις τέλειος ἐνορίτης. Ἡδύνατο δὲ ὁ νομοθέτης ν' ἀπαιτήσῃ πλείονα προσόντα ὅσον ἀφορᾷ τὸν ἀντιπρόσωπον ἢ τὸν μέλλοντα νὰ συμμετέσχῃ τῆς διευθύνσεως τῶν κοινῶν. Ἐκτὸς τούτων, τὸ 7ον ἄρθρον τοῦ κανονισμοῦ εἶναι ἀνεφάρμοστον, τὸ δὲ ὅγδον ἄρθρον τὸ ἐπιτάσσον ἔνα ἐκάστη συνεδρία τακτικὴ ἢ ἐκτακτος προεδρεύηται ὑπὸ τοῦ ἀρχιερατικῶς ἢ ἐρατικῶς προϊσταμένου θέλει παρὰ τῇ πράγματι εἰς αὐτὰ ταῦτα τὰ πατριαρχεῖα καὶ εἰς τοὺς χωρεπισκόπους οἵτινες, ὅσον καὶ ἂν δικτηρήσωσιν ἀνεξαρτησίαν καὶ οὐδετερότητα, θὰ δυσχερῶσιν πάντως ταύτην ἢ ἐκείνην τὴν ἐνοριακὴν μερίδα· μόναι αἱ διὰ τὴν ἐκλογὴν ἀντιπροσώπων ἐκλογέων ἐνοριακῶν συνελεύσεις ἔδει νὰ προεδρεύωνται ὑπ' αὐτῶν. Ἐπὶ πλέον τὸ πολὺκροτον 16 ἄρθρον τὸ ὀρίζον τὴν ἐκλογὴν τῶν ἀντιπροσώπων Κων/πόλεως εἶναι τοιαύτης φύσεως ὥστε προφανῆς ἡ ἀντιθέσις αὐτοῦ πρὸς τὰς διακελεύσεις τῶν ἐθνικῶν κανονισμῶν. Τούτων οὕτως ἔχόντων δὲν βλέπομεν τίνος ἐνεκα διακωλύεται συζήτησις ἥτις οὐδὲν ἄλλο κέ-

κληται ἢ ν' ἀποδείξῃ ὅτι τὸ ἄλφα εἶναι ἄλφα, πεποιθότες δὲ εἰς τὴν σύνεσιν τῆς Α. Θ. Π. τοῦ οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Διονυσίου τοῦ Ε, αἱ ἀπὸ τῆς πρωτοβουλίας τοῦ ὁποίου ἐξαρτῶμεναι πράξεις γενικῶς ἐπεκροτήθησαν, δύναται τις ν' ἀναμείνῃ τῆς δυσχερείας ταύτης τὴν ἐπίλυσιν. Δυστυχῶς διὰ τῶν τοιούτων διηγεῶν καὶ ἐμπαθῶν συζητήσεων ἀπὸ ἀκριτομυθίας εἰς ἀκριτομυθίας προβαίνομεν καὶ ὑπεγείρομεν ἐκάστοτε ἐν ἡμῖν τρικυμίας. Ἡτις κάλλιστα καθορίζεται διὰ τῆς γαλλικῆς φράσεως *tempête dans une verre d'eau* ἀλλ' ἡτις ὅμως κρίμασιν οἷς οἶδε Κύριος, πρᾶκτολουθεῖται ἀείποτε ὑπὸ ἐτέρας τρικυμίας, ἡτις δὲν εἶναι πλεον τρικυμία ἐν ποτηρίῳ ὕδατος ἀλλὰ τρικυμία κατὰ τοῦ ἡμετέρου ἔθνους, δι' ἣν ἡμεῖς αὐτοὶ ἐσμεν καὶ ὑπόλογοι καὶ ὑπεύθυνοι.

Παραπέμπομεν τοὺς κ. κ. ἀνταποκριτὰς ἡμῶν, δι' ὅσους δὲν ὑπάρχει ἀφορμὴ ἰδιαιτέρας ἀπαντήσεως, εἰς τὴν πρώτην στήλην τῆς πρώτης σελίδος τοῦ ἡμετέρου ἐξωφύλλου, ἐνθα ὑπὸ τὸν τίτλον Ταχυδρομεῖον Ἐπιθεωρήσεως θέλουσιν εὐρίσκει ἐν ὀλίγαις λέξεσι τὰς ἡμετέρας ἀπαντήσεις.

ΑΣΤΥ ΚΑΙ ΠΡΟΑΣΤΕΙΑ

Δημοσιεύομεν ὧδε τὴν προσφώνησιν ἣν ἀπηύθυνε τῇ Α. Θ. Παναγιότητι τῷ Οἰκουμενικῷ Πατριάρχῃ ὁ Ἐνδοξ. Κ. Καλλιάρης βέης Μέγας Ρητωρ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου καὶ πρόεδρος τοῦ Ἑλληνικοῦ Φιλολογικοῦ Συλλόγου καθ' ἣν ἐπ' ἐσχάτων τῶν ἡμερῶν ἐπέδωκε μετὰ τῶν συναδέλφων του Διονυσίῳ τῷ Ε' τὸ δίπλωμα ἐπιτίμου μέλους τοῦ Συλλόγου.

Παναγιώτατε Δεσποτα!

Τὸ προεδρεῖον τοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει Ἑλληνικοῦ φιλολογικοῦ Συλλόγου, ἐμφανίζεται σήμερον ἐνώπιον τῆς Ὑμετέρας σεπτῆς Κορυφῆς, πλήρης συγκινήσεως βαθείας καὶ ἀπεριόριστου σεβασμοῦ, ὅπως ἐπιδῶν Αὐτῇ τὸ δίπλωμα Ἐπιτίμου μέλους ὅπερ ὁ ἡμέτερος Σύλλογος καθικετεύει Αὐτὴν ἵνα εὐμενῶς ἀποδέξηται, θεωροῦσα αὐτὸ ὡς μικρὸν δεῖγμα μεγάλου σεβασμοῦ καὶ ἀφοσίωσεως αὐτοῦ πρὸς τὸν γεναρὸν Πρωθυεράρχην τῆς Ἀνατολικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας. Ὁ Σύλλογος ἡμῶν ἀπὸ καρδίας συγχαίρει τῇ Ὑμετέρᾳ Θειοτάτῃ Παναγιότητι ἐπὶ τῇ ἐκλογῇ καὶ ἀναρρήσει Αὐτῆς ὡς Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως καὶ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου, εὖ εἰδὼς τὰς ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν ἐνεργείας Αὐτῆς ὑπὲρ τῶν ἑλληνικῶν γραμμῶν καὶ τοὺς οὐ πρὸ μακροῦ μαρτυρικοὺς ἄθλους ὑπὲρ τῆς ἀμωμότητος ἡμῶν πίστεως. Δῶν Αὐτῇ ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, ὑπὲρ οὗ, ὡς οἱ τῶν πρώτων τοῦ χριστιανισμοῦ αἰώνων ἐνδοξοὶ ὁμολογηταί, μετὰ τοσαύτης αὐταπαρνησίας καὶ τοσούτῳ τελεσφόρως θύμα ἑαυτὴν προσήνεγκεν ἐκούσιως τοῖς ὁπαδοῖς ἀντιχριστιανικῶν βουλευμάτων, ὑγίαν ἀμετάπτωτον, σθένος ἀκατάβλητον, καρτερίαν πάντα νικῶσαν τὰ ἀντίστα, τὸν ἀμάραντον τῆς δόξης στέφανον!

Τὰς θερμὰς ταύτας ἰκεσίας ὑπὲρ τῆς Ὑμετέρας πανσέπτου Κορυφῆς τῷ Ὑψίστῳ ἀναπέμποντες, πεπεισμεθα ὅτι εἰσχωσθήσονται καὶ ὅτι κατὰ πάντα δικαιοῦνται αἱ ἐπ' Αὐτῆς στηριζόμεναι μεγάλα προσδοκίαι τῆς μητρὸς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ πολυτλήμονος ἡμῶν ἔθνους. Ἰδίᾳ δὲ τὴν γλυκεῖαν τρέφομεν ἐλπίδα ὅτι ὁ μουσοτραφὴς καὶ φιλομουσότητος Ποιμενάρχης ἡμῶν εὐδοκήσει ρίπτειν ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν, ἀπὸ τῆς ὑψίστης τοῦ Ἀγιωτάτου τούτου θρόνου καὶ πολυσεβάστου ἑδρας, βλέμμα συμπαθείας, βλέμμα εὐμενές, μακρόθυμον, προστατευτικὸν καὶ ἐπὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ Φιλολογικοῦ Συλλόγου, τοῦ πατρὸς τούτου τῶν ἐν τῇ Ἀνατολῇ Συλλόγων καὶ Ἀδελφοτήτων, οὗ αἱ εἰκοσιεξαετῆς φιλολογικαὶ τε καὶ ἐπιστημονικαὶ ἐργασίαι καὶ ἐκπαιδευτικαὶ ἐνέργειαι δεόντως ἐξετιμῆθησαν πάντοτε καὶ ἔτι μᾶλλον ὁσημέραι ἐκτιμῶνται ὑπὸ τοῦ ἡμετέρου ἔθνους καὶ ὑπὸ πᾶντὸς τοῦ πεπολιτισμένου κόσμου. Σκέπε τοίνυν. Παναγιώτατε, τὸν Σύλλογον ἡμῶν τῇ κραταιᾷ Σου χειρὶ, καὶ ἔντεινε καὶ κατευοόη καὶ βασιλεύε ἐπὶ τῶν ἀφωσιμένων Σοι καρδιῶν σύμπαντος τοῦ ὀρθοδόξου πληρώματος!

Ἡ Α. Θ. Παναγιώτης ἀπήντησε περὶ τοῦ τὰ ἐξῆς.

Μετὰ βαθείας συγκινήσεως ἤκουσα τὴν προσλαλίαν τῆς ὑμετέρας Ἐνδοξότητος τοσούτῳ μᾶλλον καθ' ὅσον ἐκφέρεται ἐξ εἰλικρινοῦς καὶ εὐγενοῦς καρδίας αὐτῆς τε καὶ τῶν λοιπῶν ἐντίμων μελῶν τοῦ προεδρείου ὑφ' ὧν ἔχω τὴν τιμὴν νὰ περιστοιχίζωμαι. Πλὴν ὁμολογητέον ὅτι μοὶ ἀποδίδει προτερήματα καὶ ἀρετάς, ὅς ἐγὼ ἀνακρίνων ἐμαυτὸν δὲν εὐρίσκω ἂν δέ τι ἐπραξῇ ἐν τῷ βίῳ μου εἰς τὴν ἐκκλησίαν καὶ τὸ πολυπαθὲς ἡμῶν γένος, ἐπραξῇ τοῦτο ὁρμώμενος ἐκ τῆς συναίσθησεως τοῦ καθήκοντος ὅπερ ἔχει εἴτε Ἱερεὺς εἴτε Ἱεράρχης. Εὐχαριστῶ δὲ ἀπὸ ψυχῆς τὴν ὑμέτεραν Εὐγένειαν καὶ παρακαλῶ νὰ εὐαρεστηθῇ ἵνα διερμηνεύσῃ τὰς ἀπείρους μου εὐχαριστίας καὶ εἰς ἅπαντα τὰ ἐλλόγιμα μέλη τοῦ Φιλολογικοῦ Συλλόγου διὰ τὰς συγχαρητήριους προτρήσεις ὅς εὐαρεστήθησαν δι' ὑμῶν νὰ μοὶ προσενέγκωσι ἐπὶ τῇ ἀναρρήσει μου εἰς τὸν οἰκουμενικὸν τοῦ-

τον πατριαρχικὸν θρόνον, ὃν ἐκλείψαν οἱ προκατόχοί μου καὶ ὅστις δεῖται στίβαρ ὡν χειρῶν ἐν τοῖς χαλεποῖς τούτοις καιροῖς ἀπείρως δὲ εὐχαριστῶ τὸν Σύλλογον διὰ τὴν ἣν εὐηρεστήθη νὰ μοὶ ἀπονεύμῃ τιμὴν τοῦ ἀναγορεύσῃ με ἐπίτιμον μέλος αὐτοῦ, τοσούτῳ μᾶλλον καθ' ὅσον ἡ πρὸς ἐμὲ ἀποδιδόμενη αὕτη τιμὴ ἀναφέρεται εἰς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὸ ἔθνος ἡμῶν. Πλὴν ἀνεξαρτήτως τούτου διαβεβαιῶ τὸν Φιλόμουσον καὶ Φιλογενῆ Σύλλογον ἐν τῷ προσώπῳ ὑμῶν, ὅτι ἡ Ἐκκλησία δὲν θέλει παύσει προστατεύουσα αὐτὸν καὶ μετ' ἐνδιαφέροντος παρακολουθοῦσα τὰς προόδους αὐτοῦ, ὅς καὶ αὐτοὶ οἱ ξένοι ἐν τῇ ἐσπερίᾳ παρακολουθοῦσι καὶ ἀντιπροσώπους ἀπέστειλαν ὡς ἐπληροφόρηθῃ ἐσχάτως ἵνα ἐκ τοῦ σύνεργως γνωρίσωσι τὰς ἐργασίας αὐτοῦ ὅς μετὰ φιλοτιμίας ἀξιοβραβεύτου ἐργάζεται. Δὲν θέλω λείψει δὲ ἵνα καὶ αὐτὸς ἐπισκεφθῶ τὸν Σύλλογον καὶ ἅπαξ καὶ δις καὶ πολλάκις ὅπως καὶ ἐκ τοῦ σύνεργου ἀντιληφθῶ τῶν πρὸς διάδοσιν τῶν φῶτων μόχθων αὐτοῦ. Ἰκετεύω δὲ πάντοτε τὸν Κύριον, τὴν Ἀνωτάτην Σοφίαν, ὅπως διαφυλάττῃ αὐτὸν ἐσαεὶ ὑπὸ τὴν σκέπην αὐτοῦ κραταιούμενον.

ΕΜΠΟΡΙΚΟΣ ΚΑΙ ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

Τρίτη ἐσπέρα.

Ἐλαχίστας μεταβολὰς τῶν χρεωγράφων ἡμῶν ἔχομε νὰ σημειώσωμεν κατὰ τὰς δύο πρώτας ἡμέρας τῆς ἐβδομάδος ταύτης. Τὸ Γενικὸν χρέος ἐτιμᾶτο τὴν πρώαν τῆς χθὲς 15. 3/40, τὸ δὲ Δαχλιὲ 38.37/40. Ἡ τιμὴ τῆς χθὲς γενομένης δεκαπενθημέρου κκαθαρίσεως, ὠρίσθη τοῦ μὲν Γενικοῦ χρέους 15.5/40, τοῦ δὲ Δαχλιὲ 39. Τὸ δικαίωμα μεταφορᾶς (report) τοῦ μὲν πρώτου ἐγένετο γρ. 39, τοῦ δὲ δευτέρου γρ. 160 κατὰ χιλιάδα. Αἱ τιμαὶ ἀπὸ τῆς χθὲς ἐσπέρας ἐβελτιώθησαν ὅπως οὖν, ἡ δὲ βελτίωσις ἐξακολουθεῖ καὶ σήμερον (τρίτην μ. μ.) Τὸ Γενικὸν χ. εὐς σημειοῦται 15.8, τὸ δὲ Δαχλιὲ 39.5. Ἐπὶ τῶν ἄλλων χρεωγράφων ἐπικρατεῖ ἀπραξία. Βελτίωσις ὑπάρχει καὶ ἐπὶ τῆς τιμῆς τῶν Ἑλληνικῶν χρεωγράφων, ἀλλ' αἱ ἐπ' αὐτῶν πράξεις εἰσὶ λίαν περιωρισμέναι.

Καταστροφὰς ἐπὶ καταστροφῶν ἐμποιεῖ ἐν τῷ ἐσωτερικῷ τῆς Μικρᾶς Ἀσίας ἡ παρατεινομένη ξηρασία. αἱ ἐσοδαίαι τῶν μερῶν ἐκείνων πρὸ πάντων ὅσα ἀπέχουσιν ὑπὲρ τὸ εἰκοσάωρον ἀπὸ τῆς θάλασσης διατελοῦσι σχεδὸν κατεστραμμένοι. στερούμεθα μὲν νεωτέρων εἰδήσεων καθ' ἣν στιγμὴν γράφομεν, ἀλλ' ἐλπίζομεν ὅτι ἡ ἀπὸ χθὲς καὶ ἐνταῦθα ἐπελθούσα τῆς θερμοκρασίας καὶ τοῦ καιροῦ μεταβολὴ ἔσται γενικωτέρα καὶ θέλει περιλάβει καὶ τὰς περὶ ὧν ὁ λόγος ζώνας.

Κατὰ τὰς ἐκ Θεσσαλίας χθесινὰς εἰδήσεις ἤρξαντο φοβούμενοι καὶ ἐκεῖ, μὴ τῆς ξηρασίας ἐπιτεινομένης, πάθῃ ἡ ἄλλως ὡς καλλίστη προμηνυομένη εἰσοδεία καὶ πρὸ πάντων ἡ τοῦ λεκανοπεδίου Παγκρατζίου καὶ Χάας.

Ἰκανοὶ ἀγοραστὰς ἐκ τῶν ἀσιατικῶν παραλίῶν τοῦ Εὐξείνου Πόντου καὶ τοῦ Μαρμαρᾶ ἐνεφανίσθησαν διὰ τὰ χονδρικὰ εἶδη τῆς εἰσαγωγῆς. αἱ δ' εἰς Θράκην ἀποστολαὶ ἀποτελοῦμεναι ἐκ βαμβακίνων ἰδίᾳ ὑφασμάτων ἐξακολουθοῦσιν ὁλονέν. αἱ λιανικαὶ ἀγοραὶ εἰσέτι ἐν γαλήνῃ. Οἱ σίτοι καὶ τὰ ἄλγεια περιστρέφονται εἰς τὰς τιμὰς τοῦ παρελθόντος ἐπταημέρου. τὰ τῆς ἐξαγωγῆς εἶδη, ἰδίᾳ τὸ ὄπιον, τὸ Μοχαῖρ καὶ οἱ κίτρυνοι σπόροι πάντοτε εἰς ζήτησιν μὲ τάσεις ὑψωμοῦ.

Αἱ τιμαὶ τοῦ συναλλάγματος εἰς ὕψωσιν.

Στατιστική.

Ἡ διεύθυνσις τοῦ Μονοπωλίου τῶν καπνῶν ἐκλείσει τῇ 1[13 παρόντος Μαρτίου τὸν ἰσολογισμόν τῆς τρίτης ἐξαμηνίας. περιεργείας χάριν παρατιθέμεθα ἐνταῦθα συγκριτικὸν πῖνακα τῶν δύο τελευταίων ἐξαμηνιῶν.

Α. Τ.		Α. Τ.	
1885	Σεπτέμβριος 120000	1886	Σεπτέμβριος 131000
»	Ὀκτώβριος 118000	»	Ὀκτώβριος 122000
»	Νοέμβριος 111870	»	Νοέμβριος 109000
»	Δεκέμβριος 101000	»	Δεκέμβριος 107125
1886	Ἰανουάριος 107000	1887	Ἰανουάριος 105000
»	Φεβρουάριος 98000	»	Φεβρουάριος 100000
Τὸ ὅλον 655,870		674,125	

Ἡτοι αὐξήσις μόνον λ.τ. 18,255, σταγὼν ὕδατος ἐν τῇ θαλάσσῃ!!

Ἡ εἰσαγωγή τῶν σίτων.

Τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τῆς Νομαρχίας τῆς πρωτεύουσας μελετᾷ κατ' αὐτὰς τὸ ζήτημα τῆς εἰσαγωγῆς τῶν πρὸς διατροφὴν τῆς πρωτεύουσας ἀναγκαίων σίτων καὶ ὑποβάλλει μετ' ὀλίγον τὴν ἐκθεσὶν τοῦ.

Ἐκπληξὶν ἐμποιεῖ πράγματι ἡ δασμολογία τῶν γεννημάτων μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς χώρας μεταφερομένων ἀπὸ τόπου εἰς τόπον. Τὰ γεννήματα π.χ. τοῦ Εὐξείνου Πόντου καὶ τοῦ Μαρμαρᾶ ὑποβάλλονται εἰς δασμὸν 8 τοῖς ἑκατὸν εἰσαγόμενα εἰς ἄλλας τοῦ κράτους πόλεις, οἱ δὲ εἰσάγωγεῖς ἀδυνατοῦσιν οὕτω νὰ πηλαίωσιν κατὰ τῶν ἐκ Θράκης προελεύσεων τοῦ αὐτοῦ εἶδους εἰς οὐδὲν ὑποβαλλομένων τέλος. Ἐκ τῶν 7,000,000 κοιλῶν σίτου εἰς ἃ ἀνέρχεται ἡ κατανάλωσις τῆς πρωτεύουσας τὰ 2,000,000 ἀφικνοῦνται ἐκ Θράκης· ἡ κατάργησις κατὰ συνέπειαν τοῦ δασμοῦ καὶ διὰ τὰ διὰ θαλάσσης εἰσαγόμενα ὀθωμαν. προελεύσεως σιτηρὰ ἀποβαίνει ἀναντιρρήτως ἐπωφελὴς διὰ τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ δημοσίου πλούτου.

Ἡ Γεωργία ἐν Θεσσαλονίκῃ.

Ἐνεκα τοῦ ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ συναγωνισμοῦ, αἱ τιμαὶ τῶν γεννημάτων τῆς Μακεδονίας ἐκπίπτουσιν, οἱ δὲ γεωργοὶ περιορίζουσι τὴν σπορὰν ἐν τῷ αὐστηρῷ ὥς ἀναγκάει θεωρουμένῳ ποσῷ· ἀπαιτεῖται λοιπὸν ἔκτακτος εὐφροία ὅπως προκύψῃ περίσσειμα πρὸς ἐξαγωγήν· ἡ ἐτησίᾳ παραγωγή τῆς ἐπαρχίας ταύτης κατὰ μέσον ὅρον καὶ κατὰ πενταετιαν ὑπολογίζεται ὡς ἑξῆς·

Σῖτοι	3,871,750	κοιλὰ	Κωνσταντινουπόλεως.
Σικάλεις	2,446,250	»	»
Κριθαὶ	4,266,890	»	»
Βρώμη	1,751,600	»	»
Ἀραβόσιτοι	4,057,500	»	»
Ὀρυζα	2,400,000	ὀκάδες	
Φασόλιοι	1,059,000	»	

ταῦτα δὲ πάντα διὰ πληθυσμὸν 1,000,000 περίπου, ἀπαιτοῦντος κατ' ἔτος 6,000,000 κοιλὰ σίτου δι' ἰδίαν διατροφὴν καὶ 4,000,000 διὰ τὴν τῶν κτηνῶν.

Διὰ τὴν καλλιέργειαν τῶν σιτηρῶν διατίθενται 2,664,230 στρέμματα γῆς ἡ δὲ ἀξία τῆς παραγωγῆς ἀνέρχεται εἰς γρόσια 171,102,730· ἐκτὸς τῶν σιτηρῶν ὑπάρχει ὁ βάμβαξ καὶ τὰ σησάμια, ὧν ἡ καλλιέργεια διατίθησι 113,000 στρέμματα παράγοντα 3,000,000 ὀκάδας κατ' ἔτος· ἡ καλλιέργεια τῶν λινοσπόρων τῆς κανάβης καὶ τοῦ ὀπίου εἶναι ὅλως ἀσήμαντος· ἡ τῶν καπνῶν εἶχε λάβει μεγίστην ἀνάπτυξιν ἀλλ' ἀπὸ τῆς συστάσεως τοῦ μονοπωλίου κατέπεσε, τῶν γεωργῶν ἐπιδοθέντων εἰς τὴν καλλιέργειαν ἄλλων προϊόντων ὥς μὴ δυναμένων νὰ ἀνέχωνται τὰς ζημίας, ἃς ἐμποιοῦσιν αὐτοῖς αἱ ἥκιστα πολλακίς λογικαὶ ἀπαιτήσεις τῆς Διευθύνσεως τοῦ μονοπωλίου.

Ἐπαρχίαι.

Ἐξ Ἀγκύρας γράφουσιν ὅτι ἡ ξηρασία κατέκαυσε τὰ $\frac{2}{3}$ τῆς ἐφετεινῆς εἰσοδείας· ἡ τιμὴ ἑκάστου κοιλῶ σίτου ἀπὸ γρ. 6 8 ἀνῆλθεν εἰς 10 — 16.

Ἐκ Σμύρνης ἀγγέλλουσιν ὅτι οὐδὲν τὸ ἀξιοσημείωτον ἐν τῇ ἐν γένει καταστάσει τῆς ἀγορᾶς ἀλλὰ καὶ οὐδὲν τὸ εὐάρεστον.

Δημόσια ἔργα.

Τῶν περὶ κατασκευῆς λιμένος ἐν Βυρτυτῷ προτάσεων τοῦ κ. Α. Καποράλ ἀπορριφθεῖσιν καθ' ἑλοκληρίαν, τὸ περὶ τῆς ἐκχωρήσεως ταύτης αὐτοκρατορικὸν διάταγμα ἐκδίδεται ὡς ὡς ὡς εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Σελὶμ Μεχμέτ ἐφέντη γενικοῦ διευθυντοῦ τοῦ Δημοσίου ὀθωμανικοῦ χρέους καὶ κ. Ζ. Μουρὰν βιομηχάνου ἐν Βηρυττῷ.

ὕπουργὼν καταρτίζεται ὁσονοῦπω ἵνα μελετήσῃ τὸ ἔργον καθ' ἑπάσας αὐτοῦ τὰς λεπτομερείας.

Ἦρξαντο αἱ διαπραγματεύσεις περὶ ἐμπορικῆς συμβάσεως Γ. Πύλης καὶ Σερβίας.

Ἀγγέλλεται ἡ ἀνακάλυψις εἰς ὀλίγην ἀπὸ τῆς ἀσιατικῆς παραλίας τοῦ Εὐξείνου ἀπόστασιν πηγὴν πετρελαίου, οὗτινος ἡ χημικὴ ἀνάλυσις παρηγάγεν εὐάρεστα ἀποτελέσματα.

Αἱ πρὸς συνομολόγησιν δανείου ἐκ 4,000,000 λιρῶν ἀρξάμεναι μεταξὺ τῆς Γ. Πύλης καὶ τῶν ἐνταῦθα τραπεζιτῶν διαπραγματεύσεις ἀνεστάλησαν, προετιμηθῇ δὲ ὅπως συνομολογηθῶσι δάνεια πληρωτέα εἰς βαθμιαίας δόσεις ἀπέναντι συναλλαγματῶν ἐλδοθήσομένων ἐπὶ τῶν προσόδων τῆς δεκάτης τοῦ παρελθόντος ἔτους.

ΕΠΑΡΧΙΑΚΟΣ ΦΑΚΕΛΟΣ

Ἐκ Ῥόδου τηλεγραφοῦσι τὰ ἐπόμενα περὶ τῆς ἐκεῖ ἀφίξεως τοῦ πρίγκηπος διαδόχου τῆς Ἰταλίας. «Ἡ Α. Γ. ἀφίκετο σήμερον 3/15 Μαρτίου περὶ τὴν 6 τῆς πρωῒς καὶ ἀνεχώρησε τὴν 1 μ. μ., ἀφοῦ ἐπεσκέφθη τὴν πόλιν καὶ τὰ φρουριὰ τῆς. Ἐδέξατο συμπαθῶς τὴν ἐπιτροπὴν τῆς ἰταλικῆς ἀποικίας Σμύρνης καὶ λαμβάνων παρ' αὐτῆς τὸ προσφερόμενον δῶρον εἶπεν ὅτι ἐλπίζει νὰ ἴδῃ μίαν ἡμέραν ἐκ τοῦ σύνεγγυς τὴν ἐν Σμύρνῃ ἰταλικὴν πειροκίαν· εἶτα ἡ ἐπιτροπὴ ἔσχε τὴν τιμὴν νὰ παρακαθήσῃ εἰς πρόγευμα προτενεχθὲν ὑπὸ τοῦ πρίγκηπος. Κατὰ τε τὴν ἀφίξιν δὲ καὶ τὴν ἀπέλευσιν τοῦ ἐδόθησαν αὐτῷ αἱ δέουσαι στρατιωτικαὶ τιμαὶ παρ' ὅλης τῆς φρουρᾶς τῆς νήσου.

Ἐκ τῆς αὐτῆς νήσου γράφουσιν ὅτι ὅ,τε ὁ ἐν Σμύρνῃ πρόξενος τῆς Ἰταλίας καὶ ἡ ἐπιτροπὴ ἐπεσκέψαντο τὸν διοικητὴν Κεμάλ βέην καὶ τὸν φρούραρχον, εἶτα δὲ μετέβησαν εἰς τὸ παρθεναγωγεῖον, ὅπερ διατηροῦσιν αἱ Φραγκισκαναὶ καλογραφαί, ἔνθα μετ' ἐκπλήξεως εἶδον τὰς προσόδους, ἃς ποιοῦσιν αἱ μαθήτριά ἐν τῇ ἰταλικῇ γλώσσῃ.

Ἐκ Κιρκαρατσίου γράφουσιν ὅτι ὡς ἐκ τῆς μεγάλης ξηρασίας ἐστειρευτὴν πολλὰ φρέατα καὶ ὠλιγόστευσεν ἐπαισθητῶς τὸ ὕδωρ τῆς πηγῆς, ἐξ ἧς ὑδρεύεται ἡ πόλις.

Ἐκ Νυμφαίου γράφουσιν ὅτι οἱ τε ὀθωμανοὶ καὶ χριστιανοὶ κάτοικοι ἐποίησαν μεγάλην δέησιν ὡς ἐκ τῆς ἀνομβρίας παρὰ τὸν ἔξωθεν τῆς κωμοπόλεως σωζόμενον πύργον τοῦ αὐτοκράτορος Ἀνδρονίκου. Καὶ ἐν Κασσαμπᾷ ἐγένοντο ὁμοίως δέησεις παρ' ὅλων τῶν ἐκεῖ κοινοτήτων.

Ἡ ἐν Σμύρνῃ διεύθυνσις τῶν ἀντλίων ἐδημοσίευσεν στατιστικὴν, καθ' ἣν τῷ 1884 ἐγένοντο 51 πυρκαϊαὶ ἀπαιτήσασαι τὴν πρόσληψιν 3362 βοηθῶν πυροσβεστῶν ἀπέναντι 33 πυρκαϊῶν τῷ 1885 ἀπαιτησασῶν τὴν πρόσληψιν 1818 καὶ 28 τῷ 1886 ἀπαιτησασῶν τὴν πρόσληψιν 2216 βοηθῶν. Τῷ 1884 ἐπληρώθησαν εἰς βοηθοὺς, ἐγγωρῖους ἀντλίας κτλ. 587 ἀγγλ. λίραι, τῷ 1885 ἐπληρώθησαν 483 καὶ τῷ 1886 λίρ. 364. Αἱ ἐκ τῶν στουδίων ἐν Σμύρνῃ πυρκαϊῶν ζημίαι ὑπολογίζονται τῷ 1884 εἰς 50000 ἀγγλ. λίρας, τῷ 1885 εἰς 44 χιλ. καὶ τῷ 1886 εἰς 14 χιλ. Αἱ ἐκ τῶν πυρκαϊῶν τούτων ζημίαι τῶν ἀσφαλειῶν ὑπολογίζονται τῷ 1884 εἰς ἀγγλ. λίρ. 42 χιλ. τῷ 1885 εἰς 21 χιλ. καὶ τῷ 1886 εἰς 10 χιλ.

Ἀπὸ τῆς 20 Φεβρουαρίου μέχρι τῆς 4 Μαρτίου, συνελέγησαν καὶ ἐξηφανίσθησαν, κατὰ τὰς ἐπισήμους ἐκθέσεις, ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Σμύρνης 24, 560 ὀκάδες καὶ 50 δράμια ὡν ἀκρίδος.

ΑΔΑΟΔΑΠΗ

Καθ' ὃς πληροφορίας ἐπιστέλλουσι ταῖς οἰκείαις κυβερνήσεσιν οἱ ἐν Πετροπόλει διηπεπιστευμένοι πρεσβευταὶ ἡ πορεία τῆς Ρωσικῆς κυβερνήσεως ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὰ Βουλγαρακὰ πράγματα δὲν θέλει εἶσθαι βιβία.

Αἱ Ῥωσικαὶ ἐφημερίδες καὶ ἰδίαι αἱ ἐν Μόσχᾳ ἐκδιδόμεναι μετέβηλλον αἰφνης ὕψος καὶ τοῦτο ὡς εἰκάζεται συνεπεῖχ διαταγῶν τῆς Ῥωσικῆς Αὐλῆς.

Τῇ 1/13 Μαρτίου ἐγένετο δεκτὸς ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος καὶ τῆς αὐτοκράτειρας ἐν Βερολίνῳ ὁ Φερδινάνδος Λεσέψ· ἡ συνέντευξις ἐγένετο φιλοφρονικωτάτη. Μετὰ μεσημβρίαν ὁ κ. Λεσέψ ἐξῆλθεν εἰς περίπαιον ἐφ' ἀμάξης ἔχων συνοδοὺς τὸν κ. Δοῦνκερ, δῆμαρχον τοῦ Βερολί-

νου, τὸν καθηγητὴν Βράουν καὶ τὸν υἱὸν τοῦ πρίγκηπος Βίσμαρκ κόμητα Ἐρβέρτον ὁ κ. Λεσέψ ἀνεχώρησε τὴν αὐτὴν ἐσπέραν κατὰ τὴν 9ην ὥραν συνοδευθεὶς μέχρι τοῦ σιδηροδρομικοῦ σταθμοῦ ὑπὸ τοῦ προσωπικοῦ τῇ ἐν Βερολίνῳ Γαλλικῆς Πρεσβείας ἡγουμένον τοῦ πρεσβευτοῦ κ. Ἐρβέτου ὃν θερμῶς περιεπτύξατο διαχέδαιώσας ὅτι ἡ ἐν Βερολίνῳ ὀλιγοήμερος μὲν ἀλλ' εὐάρεστος διαμονή του πλείστας ἐν παρρηνοήσεις μεταξὺ τῶν δύο κρατῶν ὑφισταμένης διετκέδασε, προπαρεσκεύασε δὲ γόνιμον ἔδαφος πρὸς ἀποτελεσματικωτέραν προσέγγισιν των.

Αἱ ὀλλανδικαὶ Βουλαὶ ἔλυσαν τὸ περὶ διανομῆς τοῦ Θρόνου ἀκανθῶδες ζήτημα ἐνεκα ἐλλείψεως ἄρρενος διαδόχου, διὰ ψήφων 48 κατὰ 23.

Διάδοχοι τοῦ Θρόνου ἔσονται ὡς ἐξῆς:

1. Ἡ θυγάτηρ τοῦ βασιλέως πριγκήπισσα Γουλλιελμίνη γεννηθεῖσα τῇ 31 ὁκτωβρίου 1880.

Ταύτης ἀποθανούσης:

2. Ἡ πριγκήπισσα Σοφία Ὁράνζ, σύζυγος τοῦ μεγάλου δούκτος τοῦ Σάξ-Βεϊμάρ καὶ μετ' αὐτὴν τὰ ἄρρενά της τέκνα.

Τοῦ κλάδου τούτου ἐξαφνιζομένου:

3. Τὰ τέκνα τῆς μακαρίτιδος πριγκήπισσας τῆς Ὀλλανδίας Μιριάνας δηλαδὴ ὁ πρίγκηψ Ἀλβέρτος τῆς Πρωσίας καὶ ὁ ἐπίδοξος διαδόχος καὶ πρίγκηψ τοῦ Μείνιγκεν.

Ἐν ἐλλείψει δὲ καὶ οὕτων

4. Οἱ ἀπόγονοι τῆς μακαρίτιδος βασιλίσσης τῆς Σουηδίας Λουίζας δηλαδὴ ἡ πριγκήπισσα διάδοχος τῆς Δανιμαρκίας καὶ ἡ πριγκήπισσα τοῦ Βίεδ.

Πολὺς ἐγένετο ἐσχάτως λόγος ἐν τῷ εὐρωπαϊκῷ τύπῳ περὶ Ἀχάνωφ τινὸς Κοζάκου μεταβάντος μετὰ τῶν αὐτοῦ ὁπαδῶν παρὰ τῷ βυτιλεὶ τῆς Ἀβυσσινίας. Περὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου ἀβυσσινίος νέος σπουδάζων ἐν τῇ Ριζαρείῳ σχολῇ Ἀθηνῶν ἐπέστειλε τὴν ἐπομένην ἐπιστολὴν εἰς τὴν συνάδελφον «Ἀκρόπολιν».

Ἀξιότιμε καὶ συντάκτα τῆς «Ἀκροπόλεως»

Εἰς τὸ περισπούδαστόν μοι φύλλον σας ἀνέγνωνα ἄρθρον τι, ὅπερ παρελάβετε ἐκ τοῦ «Φιγαρώ» τῶν Παρισίων, ἐν τῷ ὁποίῳ λέγεται, ὅτι Ἀχάνωφ τις ῥώσος ἀξιωματικὸς μετὰ Κοζάκων εἶδε τὸν Αὐτοκράτορα τῆς Ἀβυσσινίας, ὅτι ἀφῆκε παρ' Αὐτῷ Κοζάκον τινα, ὅπως διοργανώσῃ τὸν στρατὸν μας, ὅτι ὁ Κοζάκος αὐτὸς ἐπολέμησε μετὰ τοῦ Ῥάξ-Ἀλούλκ εἰς Σαχάτ κατὰ τῶν Ἰταλῶν κτλ.

Ἐπιτρέψατέ μοι, κύριε Διευθυντά, νὰ εἶπω, ὅτι ὅσα ἔγραψε τὸ «Φιγαρώ» εἶναι γελοῖα καὶ ὅλως ἀναληθῆ. Ἰδοὺ πὺς ἔχει τὸ προκείμενον αὐτό.

Κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος εὐρέθη εἰς τὴν Μιχσάβαν εἰς ῥώσος ἀξιωματικὸς, ὅστις ἔλεγεν ὅτι εἶνε στρατηγὸς, ἡ συνταγματάρχης Κοζάκος Ἀχίνωφ, μεθ' ἐνὸς ἄλλου ῥώσσου καὶ ἐνὸς ἱατροῦ, ὅστις ὠμίλει καὶ τὴν ἑλληνικὴν. Οὗτοι εἶχον φθάσει εἰς Μιχσάβαν ἐκ Κωνσταντινουπόλεως, φέροντες ὡς δῶρα διὰ τὸν αὐτοκράτορα Ἰωάννην εἰκόνας τινάς. Ὁ ἱταλὸς στρατηγὸς Ζενὲ τοὺς ἐπεριποιήθη, καθὼς καὶ οἱ ἐν Μιχσάβαν Ἕλληνες. Ὁ Ῥάξ-Ἀλούλκς ἐπέτρεψεν εἰς αὐτοὺς νὰ εἰσέλθωσιν εἰς Ἀβυσσινίαν, διότι ἔλεγεν ὅτι εἶχον ἐπιστολὰς τοῦ Αὐτοκράτορος τῆς Ῥωσίας Ἀλεξάνδρου καὶ τῇ ῥωσσικῇ κυβερνήσει δὲν ἀφῆκεν ὁμῶς αὐτοὺς νὰ προχωρήσωσι πέραν τῆς Ἀδοβας.

Κατόπιν ἔγραψεν ἐξ Ἀδοβας ἐπιστολὴν πρὸς τὸν αὐτοκράτορα Ἰωάννην, δι' ἧς παρεκάλουν αὐτὸν νὰ τοῖς ἐπιτρέψῃ νὰ ἔλθωσιν εἰς ἐπίσκεψιν αὐτοῦ, εὐρισκομένου τότε εἰς τὰ ἐνδότερα μέρη, εἰς Βουρμέδαν. Ὁ αὐτοκράτωρ Ἰωάννης ἔγραψε τότε εἰς τὸν Ῥάξ-Ἀλούλκν «ἂν δεῖξωσιν εἰς αὐτὸν τὰς ἐπιστολάς, τὰς ὁποίας ἔλεγεν ὅτι εἶχον ἐκ Ῥωσίας, τότε νὰ τοῖς ἐπιτρέψῃ τὴν περαιτέρω πορείαν, ἄλλως νὰ εἴπῃ αὐτοῖς νὰ ἐπιστρέψωσιν εἰς τὴν πατρίδα των». Ὁ Ῥάξ-Ἀλούλκς ἐπειδὴ εἶδεν ὅτι οὐδεμίαν εἶχον αὐτοῖς ἐπιστολὴν ἐκ Ῥωσίας βραβυλικὴν εἶπεν εἰς αὐτοὺς νὰ ἐπιστρέψωσιν εἰς Μιχσάβαν, ὅπερ καὶ ἐγένετο, χωρὶς νὰ ἴδωσι τὸν αὐτοκράτορα Ἰωάννην.

Αὕτη εἶνε ἡ ἀλήθεια, κ. Διευθυντά, καὶ μάλιστα οὐδὲ μέχρις Ἀδοβας δὲν θὰ ἦτο δυνατόν νὰ εἰσέλθῃ ὁ κ. Ἀχίνωφ ἐκεῖνος, ἂν, ὡς ἔμαθον τότε, δὲν ἐτύγγανε νὰ ἦνε μετὰ τοῦ αὐτοκράτορος Ἰωάννου ὁ ἱατρὸς κ. Παρίσης. Ὅσα δὲ ἄλλα γράφει ὁ «Φιγαρώ» εἶνε καθαρῶς φαντασιώδης ῥαμπαχδικὰ.

Ταῦτα παρακαλῶ ὑμᾶς θερμῶς, ὅπως δημοσιεύσῃτε χάριν τῆς ἀληθείας, διότι ἐπιθυμῶ οἱ φράγχοι ἐξ Ἑλλάδος πάντοτε νὰ μὴ μὴνῶσιν τὴν ἀλήθειαν.

Διατελῶ μετὰ μεγίστης πρὸς ὑμᾶς ὑπολήψεως

Ἐν Ἀθήναις. τῇ 24 Φεβρουαρίου 1887.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΘΕΟΔΩΡΟΥ Ἀβυσσινίος

Σπουδαστὴς τῆς Ριζαρείου Σχολῆς.

ΟΙΚΟΝΟΜΟΛΟΓΙΚΗ ΔΙΑΛΕΞΙΣ*

Ν. ΦΩΤΙΑΔΟΥ.

Τελευταῖον αἷτιον τῶν κρίσεων ἀνεφέραμεν καὶ τὴν ἀντίδρασιν ἢ τὸν ἀντίκτυπον τῶν ἐν ξέναις ἀγοραῖς κρίσεων. Νομίζω ὅτι ἡ θεωρία αὕτη δὲν χρηθεῖ νῦν πολλῆς ἀναπτύξεως. Ἄλλοτε ἡ ἀγορὰ ἡμῶν ἡγνέει τὸ πρᾶγμα τοῦτο, ὑπέστη δὲ σκληροτάτας τὰς συνεπείας τῆς ἀγνοίας τῆς· διότι ὅτε τὸ 1872 ἐμάθομεν τὴν μεγάλην κρίσιν τοῦ χρηματιστηρίου τῆς Βιέννης δὲν ἐταράχθημεν, ἐξηκολογήσαμεν δὲ παρὰ διδόμενοι εἰς τὴν μέθην τῆς κερδοσκοπίας, μέχρις οὗ ὁ ἀντίκτυπος τῆς κρίσεως τῆς Βιέννης ἐπήνεγκε καὶ τὸν κλονισμὸν ἐν τῇ ἡμετέρᾳ ἀγορᾷ, καὶ προπαρεσκεύασε τὴν φρικαλέαν καταστροφὴν, ἣν ἐν τῷ πρώτῳ μέρει τῆς διαλέξεως ταύτης περιεγράψαμεν. Σήμερον ἡ πεῖρα μᾶς ἐδίδασκεν ὅτι καὶ αὕτη ἡ ἐν Ἀμερικῇ κρίσις ἐγένετο ἐπαισθητὴ ἐν Εὐρώπῃ ἐφθασε δὲ καὶ μέχρις ἡμῶν.

Καὶ τοιαῦτα μὲν εἰσὶ τὰ αἷτια καὶ τὰ ἀποτελέσματα τῶν ἐμπορικῶν καὶ οἰκονομικῶν κρίσεων.

Ἡδὴ ἐπέρχεται τὸ ζήτημα. Ὑπάρχει ἄμεσος θεραπεία τῶν κρίσεων; Εἶναι δυνατόν νὰ προλάβωμεν καὶ νὰ παρεμποδίσωμεν τὴν ἐκρηξίν αὐτῶν;

Κατὰ τὴν γνώμην τῶν νεωτέρων οἰκονομολόγων οὐδὲν μέσον ὑπάρχει πρὸς ἀποφυγὴν τῶν κρίσεων καὶ τῶν ἐξ αὐτῶν συνεπειῶν, διότι ἐκ τῶν διαφορῶν αἰτίων τῶν προκχλούντων τὰς κρίσεις τὰ μὲν, οἷον ἡ σιτοδεία, ἡ καταστροφὴ τῶν προϊόντων, αἱ ἐπιδημίαι καὶ τὰ τοιαῦτα εἰσὶν εἰς χεῖρας τοῦ Πλάστου· τὰ δὲ, οἷον αἱ ἐπαναστάσεις, οἱ πόλεμοι καὶ πάντα τὰ ἐπικρόουθα φαίνονται συμφορῇ τῇ ἀνθρωπίνῃ κοινωνίᾳ· τὰ δὲ, οἷον τὸ πνεῦμα τῆς κερδοσκοπίας καὶ ὁ καταλαμβάνων τὸ ἐμπόριον κερδοσκοπικὸς πυρετὸς, ἡ ἀνάπτυξις τῆς πίστεως καὶ τὰ παρόμοια εἰσὶν, ὡς εἴπομεν ἤδη, φυσικὴ συνέπεια τῆς ἐμπορικῆς καὶ βιομηχανικῆς ἀναπτύξεως καὶ προόδου τῶν νεωτέρων κοινωνιῶν. Προτιμότερα δὲ εἶναι βεβαίως ἡ πρόοδος καὶ περ διακοπτομένη ἐνίοτε ὑπὸ τῶν κρίσεων παρὰ τὴν στασιμότητα ἢ ὁποία δὲν εἶναι ἄλλο, εἰμὴ διαρκὴς κρίσις. Αἱ πλούσιαι χῶραι ὑπόκεινται εἰς μεγάλας ἐμπορικὰς καὶ οἰκονομικὰς κρίσεις, ἀλλὰ δὲν καταστρέφονται, οὐδ' ἀποθνήσκουσι τὸ ἐμπόριον αὐτῶν. Οἱ πτωχοὶ καὶ βάρβαροι τόποι δὲν ὑπόκεινται εἰς κρίσεις, διότι διατελοῦσιν ἐν διηνεκείᾳ ταλαιπωρίᾳ. Ὁ μὲν ἔχων οὔτε οἰκονομικὴν κρίσιν ὑφίσταται, ἀλλ' οὐδὲ κλέπτας φοβεῖται. Νομίζω δὲ ὅτι δὲν εἶναι τις ἐξ ἡμῶν, ὁ ὁποῖος ἤθελεν ἐπιθυμήσει νὰ μείνῃ πτωχὸς διὰ βίου διὰ νὰ μὴ φοβῆται τοὺς κλέπτας.

Πλεῖστα παραδείγματα ἡδυνάμεθα νὰ προσαγάγωμεν πρὸς ἀπόδειξιν τοῦ ὅτι ἐκ τῆς ἐφευρέσεως καὶ τῆς τελειοποιήσεως τῶν μηχανῶν, τῆς ἀναπτύξεως τῶν μέσων τῆς συγκοινωνίας καὶ τῆς αὐξήσεως τῆς πίστεως προσγενομένη ζήμις εἶναι μὴδὲν ὡς πρὸς τὰς μεγίστας ὠφελείας, ἀλλ' ἐκ τούτων ἐπορίσθη ἡ ἀνθρωπότης, ἀλλὰ θέλομεν περιορισθῇ εἰς ὀλίγα τινὰ, ἐξ ὧν εὐχερῶς θέλει κατανοηθῇ ὅτι ὁ λεγόμενος χρυσοῦς αἰὼν δὲν προηγήθη τοῦ χαλκοῦ καὶ σιδηροῦ αἰῶνος, ὡς δόξαζον οἱ ἀρχαῖοι, ἀλλὰ θὰ ἐπέλθῃ μετὰ τῆς προόδου τῶν τεχνῶν καὶ τῶν ἐπιστημῶν, τοῦ γενικοῦ φωτισμοῦ τῆς ἀνθρωπότητος, τῆς τελειοποιήσεως τῶν μέσων τῆς εὐζωίας, ἃ ἐφεῦρε καὶ ἐφήρμοσεν ὁ νεώτερος πολιτισμὸς, καὶ διὰ τῆς γενικῆς ἐν τῷ κόσμῳ εἰρήνης καὶ τῆς ἀδελφοποιήσεως πάντων τῶν λαῶν τῆς γῆς, ὅταν γένηται μία ποίμνη ὑπὸ ἑνὸς ποιμένα κατὰ τὴν θείαν πρόρρησιν τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν.

Πρὸ τῆς ἐφευρέσεως τῶν ἀνεμομύλων καὶ τῶν ὑδρομύλων ἡ ἐργασία τοῦ ἀλέσματος τοῦ σίτου ἐγένετο παρὰ τῶν αἰχμαλώτων ἢ παρὰ τῶν δυστυχῶν θεραπεινῶν, αἱ ὁποῖαι ἦσαν ὑποχρεωμέναι νὰ στρέφωσι τὸν χειρόμυλον, ἡ δὲ ἐργασία αὕτη ἦτο σκληρὰ καὶ ἐπιπονωτάτη. Ὁ Ὀμηρὸς λέγει ὅτι δώδεκα γυναῖκες ἐργά-

ζοντο ἀδιακόπως ἐν τῇ οἰκίᾳ τῆς Πηνελόπης, ὅπως ἀλέθωσι τὸν ἀναγκαιόυντα σίτον. Καὶ δὲν ἀναφέρει μὲν ὁ Ὅμηρος ἐκ πόσων προσώπων συνέκειτο ἡ βασιλικὴ αὐλὴ τοῦ Ὀδυσσεύς, ἀλλ' ὁ οἰκονομολόγος Michel Chevalier ὑπολογίζει αὐτοὺς εἰς 300, καὶ συμπεραίνει ὅτι ἀπληθεύει ἡ νυχθήμερος ἐργασία μιᾶς γυναικὸς ἀλεθούσης διὰ χειρὸς τὸν μύλον, ἵνα προμηθεύσῃ ἄλευρον εἰς 25 πρόσωπα. Ἀλλ' εἰς ἐμὲ φαίνεται λανθασμένος ὁ ὑπολογισμὸς τοῦ ἐξόχου οἰκονομολόγου, διότι οὐδεὶς λόγος ὑποστηρίζει τὴν γνώμην ὅτι ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Ὀδυσσεύς βασιλέως μικρᾶς καὶ πτωχῆς νήσου, τῆς Ἰθάκης, ὑπῆρχον 300 πρόσωπα, οὐδὲ συμβιβάζεται ἡ πολυτέλεια αὕτη τῆς αὐλῆς βασιλίσσης σωφρονεστάτης, ἡ ὁποία ἐνησχυλεῖτο εἰς τὸ νὰ κλωθῇ καὶ νὰ ὑφαίνῃ. Ἀλλως δὲ εἰς πολὺ νεωτέραν ἐποχὴν, ὅποτε αἱ τέχναι, ἐπομένως δὲ καὶ αὐτὸς ὁ χειρόμυλος ἦσαν μᾶλλον τελειοποιημένα ἢ ἐν καιρῷ τοῦ Τρωικοῦ πολέμου, εὐρίσκομεν ὅτι ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου κατὰ τὴν περίφημον πολιορκίαν τῶν Πλαταιῶν παρέμειναν πολιορκούμενοι 400 Πλαταιεῖς καὶ 80 Ἀθηναῖοι. γυναικες δὲ σιτυποιοὶ παρέμειναν δεκα καὶ ἑκατὸν, ὡς ἀναφέρει ὁ Θουκυδίδης· ὥστε ἀπληθεύει ἡ ἐργασία μιᾶς γυναικὸς πρὸς ἄλεσμα σίτου καὶ κατασκευὴν ἄρτου δι' ἐξ περίπου ἀνθρώπους. Ὅπως δὴποτε ὅμως, καὶ ἂν παραδεχθῶμεν τὸν ὑπολογισμὸν τοῦ Michel Chevalier, εὐρίσκομεν τεραστίαν τὴν σύγκρισιν τῆς ἐποχῆς ἐκείνης πρὸς τὴν νεωτέραν πρόοδον. Ὁ αὐτὸς οἰκονομολόγος λαμβάνων ὑπ' ὄψιν ὅτι ἐν τοῖς πλησίον τῶν Παρισίων ἀτμομύλοις Saint-Maur λέγει ὅτι 40 μύλοι ἐπιτηροῦμενοι ὑπὸ 20 μόνον ἐργατῶν κατεσκευάζον ἄλευρον 720 ἑκατολίτρων, δι' οὗ ἠδύναντο νὰ τραφῶσιν 72,000 ἄνθρωποι. Ἐκτοτε αἱ μηχαναὶ τοσοῦτον ἐτελειοποιήθησαν, ὥστε εἰς ἄνθρωπος δύναται νὰ παράγῃ ἄλευρον δι' ἐλόκληρον πληθυσμὸν πόλεως ἐκ 5—6 χιλιάδων κατοίκων, ἐπομένως 250 ἐργάται δύνανται νὰ παρασκευάσωσιν ἄλευρον δι' ἑν ἑκατομ. ἀνθρώπων. Νομίζω μάλιστα ὅτι ὁ ὑπολογισμὸς οὗτος εἶναι πολὺ κατώτερος τῆς ἀληθείας, διότι τοσοῦτον νῦν ἐτελειοποιήθησαν αἱ μηχαναὶ, ὥστε ἡ αὐτὴ δύναμις τοῦ ἀτμοῦ ἢ κινουσα τὸ ἐξ Ἀμερικῆς μετὰ φορτίου σίτου ἐρχόμενον εἰς Εὐρώπην ἀτμόπλοιοι, μεταβάλλει τὸν σίτον εἰς ἄλευρον, καὶ ἐνῷ ἀναχωρεῖ τὸ ἀτμόπλοιο ἐξ Ἀμερικῆς μὲ φορτίον σίτου, ἔρχεται ἐντὸς 6—7 ἡμερῶν εἰς Ἀγγλίαν καὶ ἐκφορτῶναι ἀντὶ σίτου ἄλευρον. Τοῦτο ἐν ἄλλῃ ἐποχῇ θὰ ἐθιωρεῖτο δικαίως ὡς μαγεία, καὶ θὰ ἐκαίοντο ζωντανοὶ ὅτε πλοίαρχος καὶ τὸ πλήρωμα ὡς μάγοι καὶ ὁπαδοὶ τοῦ Σατανᾶ. Κατὰ τὸν ἄνω δὲ ὑπολογισμὸν εὐρίσκει ὁ Michel Chevalier ὅτι ἀπληθεύει ἐν τῇ ἀρχαίᾳ Ἑλλάδι καὶ ἐν τῇ Ῥώμῃ ἐλόκληρος στρατὸς ἐκ 40,000 διὰ νὰ κατασκευάσωσι τὸν ἄλευρον, ὃν κατασκευάζουσιν οἱ 270 ἐργάται τῶν ἀτμομύλων τοῦ Saint-Maur, καὶ ἀποδεικνύει τὴν τεραστίαν οἰκονομίαν χρόνου καὶ δαπάνης. Ἐπειτα οὐδεμία δύναται νὰ ὑπάρξῃ σύγκρισις μεταξὺ τῶν ἐν τοῖς νέοις ἀτμομύλοις ἐργατῶν καὶ τῶν αἰχμαλώτων ἢ τῶν ταλαιπώρων θεραπαινῶν τῶν ἐργαζομένων ἐν τοῖς χειρομύλοις τῶν ἀρχαίων χρόνων, οὐδὲ μεταξὺ τοῦ ἀλεύρου, ὃν κατασκευάζουσιν οἱ μηχανικοὶ ἀτμόμυλοι καὶ τοῦ ἀλεύρου, ὃ ἐποιεῖτο χρῆσιν ἡ βασίλισσα Πηνελόπη. Σήμερον ὁ πενέστερος τῶν κατοίκων μιᾶς πόλεως τρώγει ἄρτον ἑκατοντάκις καλῆτερον τοῦ μέλανος ἄρτου, ὑπ' οὗ ἐτρέφετο ἡ ὥραία καὶ σώφρων βασίλισσα τῆς Ἰθάκης. Ὅπως δὲ κατανοηθῇ ἡ τεραστία τῶν μηχανῶν δύναμις παρατίθεμεν τὴν ἀκόλουθον σημείωσιν τοῦ οἰκονομολόγου Ἰωσήφ Γκαρνιέ. Κατὰ τὴν 1 Ἰανουαρίου 1865 ὑπῆρχον ἐν Γαλλίᾳ 19,724 ἀτμομηχαναὶ πλὴν τῶν ἐν τοῖς ἀτμοπλοίοις καὶ τοῖς σιδηροδρόμοις. Αἱ μηχαναὶ αὗται ἐξετέλουν ἐργασίαν 5 ἑκατομμυρίων ἀνθρώπων, ἀδιακόπως ἐργαζομένων καὶ ὡς μόνον τροφὴν ἐχόντων γαιάνθρακος καὶ ὀλίγον ἔλαιον. Φαντασθῆτε πόσα ἑκατομμύρια ἐργατῶν ἀναπληροῦσιν αἱ ἐν πάσαις ταῖς χώραις ἀτμομηχαναὶ, καὶ πόσα ἑκατομμύρια ἑκατομμυρίων κοιλὰς σίτου θὰ κατηνάλισκον καθ' ἐκάστην πρὸς τροφὴν αὐτῶν, πλὴν τῶν ἄλλων τροφίμων καὶ τῶν εἰς χρῆσιν πραγμάτων.

Ἐτέρα σύγκρισις καταδεικνύει τὴν τεραστίαν πρόοδον οὐχὶ ἀπὸ τῶν χρόνων τοῦ Ὀμήρου ἀλλ' ἀπὸ ἐνὸς μόνου αἰῶνος. Τὰ μηχανικὰ κλωστήρια καὶ ὑφαντήρια ἐτέθησαν εἰς ἐνέργειαν ἀπὸ τοῦ 1775. Ἐν τοῖς ἐργοστασίοις τούτοις δύνανται 5 ἐργάται

νὰ ἐπιβλέπωσιν 800—1000 ζεύγη ἀτράκτων, ἥτοι εἰς ἄνθρωπος παράγει κλωστήν 400 ἀτράκτων, ἐνῷ ἡ καλῆτέρα κλώστρια δὲν δύναται νὰ κατασκευάσῃ διὰ τῆς περιφήμου ρόκας κλωστήν ἡμισείας ἀτράκτου καθ' ὅλον τὸ ἡμερονύκτιον. Ἐν ἄλλαις λέξεσιν ἡ δύναμις τοῦ ἀνθρώπου εἰς τοῦτο μόνον τὸ εἶδος τῆς ἐργασίας ἐπολλαπλασιάσθη κατὰ 480 καὶ 500 φορές. Ἐπίσης καὶ εἰς τὴν κλωστικὴν τοῦ λιναρίου, ἥτις ἤρξατο πρὸ ἐξηκονταετίας μόλις, εἰς ἐργάτης ἀρκεῖ εἰς τὸ νὰ διευθύνῃ τὴν κίνησιν 150—180 ἀτράκτων, παραγυσῶν κλωστήν λινὴν πεντακοσιᾶκις πλειότεραν καὶ ἀσυγκρίτῳ λόγῳ ὠραιότεραν τῆς παραγομένης διὰ τῆς χειρὸς.

Δυνάμει τῆς τελειοποιήσεως ταύτης ἡ τοσοῦτον ἀναγκαία εἰς τὴν ὑγείαν καὶ τὴν εὐκοσμίαν καθαριότης καὶ πάντα ἐν γένει τὰ μέσα τῆς εὐζωίας δὲν εἶναι ἀποκλειστικὸν προνόμιον τῶν πλουσίων, διότι καὶ ὁ πενέστερος ἄνθρωπος δύναται σήμερον νὰ ποιῇται χρῆσιν τῶν πραγμάτων ἐκείνων, τὰ ὁποῖα ἄλλοτε ἐθεωροῦντο μέγιστη πολυτέλεια. Καὶ ἰδοὺ ἐν μικρὸν ἄλλα καὶ περὶ ἑργὸν παράδειγμα.

Ἡ ἱστορία ἀναφέρει ὅτι ἐπὶ Ἑρρίκου τοῦ Β' βασιλέως τῆς Γαλλίας οὐδεὶς εἶχε ῥινόμακτρον, οἱ δὲ πλεῖστοι τῶν μεγιστάνων καὶ ἀξιωματικῶν τῆς Αὐλῆς ἠναγκάζοντο νὰ κάμωσιν ἐκεῖνο, ὅπερ σήμερον μᾶς προξενεῖ βδελυγμίαν, ὅταν τὸ βλέπωμεν γινόμενον παρὰ τῶν πενεστέρων καὶ χυδαιότερων ἀνθρώπων, αἱ δὲ χειρίδες τῶν μεγιστάνων τῆς Αὐλῆς ἐχρησίμευον αὐτοῖς ὡς ῥινόμακτρα. Φαντασθῆτε, κυρία μου, πόσον εὐχάριστον θέαμα θὰ ἦτο νὰ βλέπητε εἰς ἕνα χορὸν π. χ. τοὺς χρυσοστολίστους ἀξιωματικούς νὰ σφογγίζωσι τὴν ῥινὰ τῶν εἰς τὰς χειρίδας τῶν ἐνδυμάτων τῶν. Ἐννοεῖται δὲ ὅτι ἀφοῦ οἱ εὐγενεῖς ἐκεῖνοι δὲν εἶχον ῥινόμακτρον, δὲν ἦτο δυνατόν νὰ φορῶσι λινὸν ὑποκάμισον καὶ μάλιστα κολληρισμένον, πολὺ δὲ ὀλιγώτερον ν' ἀλλάσσωσιν αὐτὸ δις τῆς ἡμέρας, ὡς πράττουσι νῦν τινὲς τῶν κομψευομένων νεανίσκων τοῦ Πέρα. Ὅσον ἀφορᾷ τὰς φούστας τῶν κυριῶν κατὰ πόσον ἦσαν λευκαὶ καὶ καθαραὶ δὲν εἶμαι εἰς θέσιν νὰ γνωρίζω, διότι δὲν ἀναφέρει περὶ τούτων ἡ ἱστορία.

Ὅποια δὲ σύγκρισις εἶναι δυνατόν νὰ ὑπάρξῃ μεταξὺ τῶν εὐκολιῶν καὶ τῶν μέσων τῆς συγκοινωνίας τῶν ἀρχαίων καὶ τῶν καθ' ἡμᾶς χρόνων; Σήμερον μεταβαίνομεν ἐκ Κωνσταντινουπόλεως εἰς Παρίσιους ἐντὸς 3—4 ἡμερῶν, ἐνῷ ἄλλοτε ἀπληθεύει μῆνες ἐλόκληροι καὶ δαπάναι βασιλικαὶ καὶ κίνδυνοι καὶ ταλαιπωρίαι ἀπερίγραπτοι. Ἡ κυρία Σεβινιὲ διηγεῖται ὅτι κατὰ τὸ 1672 ἀπληθεύει ἐλόκληρος μὴν, ἵνα μεταβῇ τις ἐκ Παρισίων εἰς Μασσαλίαν, τὸ δὲ ταξίδιον τοῦτο ἦτο τοσοῦτον κινδυνώδες, ὥστε ὁ ἐπιχειρῶν αὐτὸ ἦτο ἠναγκασμένος νὰ συντάξῃ πρῶτον τὴν διαθήκην του. Σήμερον ἀπαιτοῦνται διὰ τὸ ταξίδιον αὐτὸ ὀλιγώτεροι τῶν 20 ὥρων ἐν πληρεστάτῃ ἀσφαλείᾳ. Κατὰ τὸ 1763 ἡ ἀπὸ Λονδίνου εἰς Ἐδιμβούργον μετάβασις ἐγένετο διὰ τῶν δημοσίων ἀμαξῶν ἐντὸς 15 ἡμερῶν. Σήμερον ἡ διὰ σιδηροδρόμου μετάβασις γίνεται ἐντὸς 10 μόνον ὥρων. Μ' ὅλην δὲ τὴν τεραστίαν ταχύτητα τῶν σιδηροδρόμων ὁ κίνδυνος ἐστὶν ἐλάχιστος, διότι ὑπολογίζουσιν ὅτι εἰς τὰ δυστυχήματα τὰ συμβαίνοντα εἰς τοὺς σιδηροδρόμους ἀναλογεῖ εἰς νεκρὸς ἢ πληγωμένος μεταξὺ τριῶν ἑκατομμυρίων ταξιδιωτῶν, ἐνῷ ἡ στατιστικὴ τῶν ταχυδρομικῶν ἀμαξῶν παρουσιάζει ἕνα νεκρὸν μεταξὺ 300,000 ὁδοιπόρων, καὶ ἕνα πληγωμένον μεταξὺ 30,000. Καὶ ὅμως ὑπάρχουσιν ἀκόμη ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι ἀγνοοῦντες τὰς στατιστικὰς ταύτας θεωροῦσι τὰς ταχυδρομικὰς ἀμάξας ἀσφαλεστέρας τῶν σιδηροδρόμων.

Εἶναι περιττὸν νὰ πολλαπλασιάσωμεν τὰ παραδείγματα, ἐνῷ καθ' ἐκάστην παριστάμεθα αὐτόπται τῶν τεραστίων μεταβολῶν καὶ τῶν θαυμάτων, ἃ τελούσιν αἱ νεώτεραι τελειοποιήσεις. Ἡ κοινωνία τείνει εἰς τὴν τελειότητα μεθ' ὅσα κἂν λέγωσιν οἱ θαυμασταὶ τῶν ἀρχαιοτέρων χρόνων. Ἀποτέλεσμα τῆς τελειοποιήσεως τῶν μηχανῶν, τῆς αὐξήσεως τῶν μέσων τῆς συγκοινωνίας καὶ τῶν τοιούτων εἶναι τὸ νὰ προμηθεύωσιν ὅσον τὸ δυνατόν εὐωνοτερα πάντα τὰ μέσα τῆς εὐζωίας εἰς πάσας τὰς τάξεις τῆς κοινωνίας, νὰ μετριάσωσι τὰς ταλαιπωρίας τοῦ βίου, νὰ αὐξάνωσι τὴν εὐημερίαν τοῦ ἀνθρώπου, νὰ καθιστῶσι καὶ τὸν πενέτερον ἄνθρωπον κοινωνὸν τῶν ἠθικῶν καὶ πνευματικῶν ἀπολαύσεων,

νὰ καταστήσωσι τὴν παιδείαν καὶ τὰ γράμματα κοινὸν κτῆμα τῆς ὅλης ἀνθρωπότητος. Ἀλλοτε ἀπῆρτετο περιουσίᾳ ὁλόκληρος ἵνα ἀγοράσῃ τις ἐν χρήσιμον βιβλίον, μίαν Ἀγίαν Γραφὴν π. χ., τὴν ὁποίαν ἀγοράζει τις σήμερον δι' ὀλίγων γροσίων. Σήμερον τὰ βιβλία κατήντησαν εἰς τόσον εὐτελεῖ τιμὴν, ὥστε καὶ ὁ πενέστερος ἄνθρωπος δύναται ἐν Εὐρώπῃ νὰ ἔχῃ εἰς τὸν οἶκόν του δι' ἐλαχίστης δαπάνης πληθὺν χρησιμωτάτων βιβλίων, καὶ δι' ὀλίγων λεπτῶν ν' ἀγοράζῃ μίαν ἐφημερίδα. Καὶ ἐν Ἀθήναις μὲ μίαν πεντάρην ἔχει τις τὴν ἐφημερίδα του. Ἀλλὰ καὶ ἐνταῦθα μὲ 20 παράδες ἀγοράζουεν τὸν *Φάρον* καὶ τὴν *Κωνσταντινούπολιν*, καὶ μὲ ἐν γροσίων τὸν *Νεολόγον* καὶ πάσας τὰς ἄλλας ἐφημερίδας. Διὰ τοιούτων εὐκολιῶν οὐδεὶς δικαιούται νὰ μείνῃ ἀμαθὴς καὶ νὰ ἡ πλουτίσῃ τὸν νοῦν του μὲ τὰς ἀπαιτούμενας γνώσεις, αἱ ὁποῖαι δεῖον νὰ χαρακτηρίζωσι πάντα ἐλεύθερον πολίτην. Ὁ μὴ παρακολουθῶν τὴν πρόοδον τοῦ αἰῶνος εἶναι ἀνάξιος νὰ συναριθμῇται μετὰ τῶν λογικῶν ὄντων. Ἡ ἐν τῷ συνταγματικῷ χάρτῃ ἀναγεγραμμένη ἰσότης τῶν πολιτῶν θὰ ἦναι χίμαιρα, ἐνόσω δὲν μεταδοθῇ ἡ παιδεία εἰς πάσας τὰς τάξεις τῆς κοινωνίας, ἐνόσω ὁ μὲν εἶναι πεπαιδευμένος ὁ δὲ ἀμαθὴς, διότι μεταξὺ πεπαιδευμένου καὶ ἀμαθοῦς ἀνθρώπου ἀληθὴς ἰσότης δὲν ὑπάρχει. Ἰσότης ὅμως δύναται κάλλιστα νὰ ὑπάρξῃ μεταξὺ πλουσίων καὶ μὴ πλουσίων ὅταν καὶ οἱ μὲν καὶ οἱ δὲ εἰσὶ μέτοχοι τῶν ἐκ τῆς παιδείας ἀγαθῶν. Ὑπὲρ τῆς τοιαύτης πνευματικῆς ἰσότητος ἐργαζόμενος καὶ ὁ ἡμέτερος *Φιλολογικὸς Σύνολος* συνέστησε πρὸς τοὺς ἄλλους καὶ τὰς δημοσίας διαλέξεις εἰς αἷς ἐλευθέρως καὶ δωρεὰν εἰσπρόχόμενος πᾶς φιλομαθὴς καὶ φιλοκάλος, δύναται ν' ἀποκομίῃ ἐκάστοτε πολλὴν ἢ ὀλίγην πνευματικὴν τροφὴν ῥαδίως μανθάνων τὴν παρὰ τῶν ἄλλων χαλεπῶς εὐρημένα καὶ μετὰ πολλῶν κόπων συνειλεγμένα, ὡς λέγει ὁ ῥήτωρ Ἰσοκράτης, ἐνῶ συγχρόνως ἐνηαυρύνει καὶ ἐνισχύει τοὺς ἐκάστοτε λέγοντας, ὧν οὐδεμία ἄλλη μεγαλητέρα ἐστὶν ἀμοιβή, ἢ ἡ πεποιθήσις ὅτι οἱ κόποι αὐτῶν ἐκτιμῶνται καὶ ἀμείβονται διὰ τῆς ἐπεικίας καὶ τῆς εὐμενείας φιλοκάλων καὶ φιλομούσων ἀκροατῶν.

ΕΠΙΣΤΗΜΩΝ ΚΑΙ ΤΕΧΝΩΝ ΠΙΝΑΚΙΔΕΣ

Διελάβομεν ἐν τινι τῶν προηγουμένων ἡμῶν φύλλων περὶ νέας θεραπευτικῆς μεθόδου ῥώσσου ἱατροῦ τοῦ κ. Κρεμζάσκη κατὰ τῆς φθίσεως συνισταμένης εἰς εἰσπνοὰς ἀνιλίνης δι' εἰδικοῦ σωληνοειδοῦς μηχανήματος. Προσθέτομεν σήμερον ὅτι τὸ ἀντίδοτον πρὸς ἐκμηδένισιν τῶν δηλητηριωδῶν ἀποτελεσμάτων τοῦ φαρμάκου τούτου εἶναι ὁ αἰθὴρ τοῦ ἐλαίου τοῦ εὐκαλύπτου, τὸν ὁποῖον εἰσπνέει ὁ ἀσθενὴς δι' εἰδικοῦ ὡσαύτως μηχανήματος. Ὁ ἐφευρέτης διατείνεται ὅτι πέντε εἰσπνοαὶ ἀνιλίνης γινόμεναι ἐντὸς δύο ἡμερῶν καταστρέφουσιν ἐξ ὁλοκλήρου τὰ βακτηρίδια, μετὰ τοῦτο δὲ ἄρχονται ἐπουλούμενα τὰ σπῆλαια ὡς τὰ κοινὰ τῶν τραυμάτων.

Ἡ πρὸς ἐξακρίβωσιν τῆς μεθόδου ταύτης διορισθεῖσα ὑπὸ τῆς ῥωσικῆς κυβερνήσεως ἐπιτροπὴ ἐξακολούθει εἰσέτι τὰ πειράματά της ἐν τῷ κεντρικῷ νοσοκομείῳ τῆς Μόσχας.

Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΤΡΑΓΩΔΙΑ

ΠΑΡ' ΑΙΣΧΥΛΩ

Α

Τὸ 6' ἔτος τῆς ν' Ὀλυμπιάδος ἤνοιξε διὰ τὴν Ἑλλάδα ἐποχὴν μεγάλην καὶ ἐνδοξον, καθ' ἣν ἀμάραντον κλέος ἔμελλε νὰ περιάψῃ εἰς ἑαυτὴν καὶ νέα ἀγαθὰ εἰς τὴν ἀνθρωπότητα νὰ δωρηθῇ. Κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο χιονόλευκον Πεντελῆσιον μάρμαρον ἐχρησίμευσεν, ὅπως κολοσιαῖον καὶ μεγαλοπρεπὲς ἀνεγερθῇ θέατρον, θέατρον τοῦ ὁποῦ οἱ σέβας ἐμπνέοντες θόλοι ἔμελλον

τὸ πρῶτον ν' ἀντηχησῶσιν ἀπὸ τὴν σοβαρὰν καὶ βροντώδη φωνὴν τοῦ ἐν Μαραθῶνι καὶ Σαλαμῆνι καὶ Πλαταιαῖς πολεμήσαντος μεγαλοφυοῦς Αἰσχύλου. Τὸ ἔτος τοῦτο ὀφείλει νὰ εἶναι ἀξιοσημείωτον εἰς τὰ χρονικά τῆς ἐλληνικῆς ἱστορίας, διότι ἀνηγέρθη ὁ γιγάντιος εἰεῖνος τῆς τραγωδίας κολοσσός, ὃν ἐθαύμασεν ὁλόκληρος ἡ ἀνθρωπότης. Ὁ Αἰσχύλος, εὐρὼν τὴν ζύμην τῆς τραγωδίας ἐτοιμον, κατάρθωσε διὰ τῆς καλλιτεχνικῆς μεγαλοφυΐας νὰ διαπλάτῃ αὐτὴν οὕτω πως, ὥστε θαυμαστὸν ἐξ αὐτῆς νὰ σχηματίσῃ ἀριστούργημα. Ὡστε, πρέπει νὰ γνωρίζωμεν ὅτι ὁ Αἰσχύλος, εἰ καὶ ἀπεκληθῇ πατὴρ τῆς τραγωδίας, ἐν τούτοις αὐτὸς μόνος δὲν συνετέλεσεν εἰς τὴν τοῦ δράματος παραγωγὴν. Ἡ τραγωδία δὲν ἐξῆλθεν ἐκ τῆς κεφαλῆς τοῦ Αἰσχύλου, ὡς ἡ Ἀθηνᾶ ἐκ τῆς κεφαλῆς τοῦ Διὸς. Αἱ περιστάσεις ἦσαν τοιαῦται καὶ τὰ προσηνύματα οὕτως ἐκρίθη καὶ καταφανῆ, ὥστε ἔπρεπε νὰ εὐρεθῇ δαιμόνιός τις νοῦς, ὅστις, ὠφελούμενος ἐκ τῶν εὐνοϊκῶν περιστάσεων, νὰ καταστῇ πατὴρ τῆς τραγωδίας. Καὶ ὁ νοῦς οὗτος ἦν ὁ ὑψιπέτης καὶ μεγαλοφυὴς Αἰσχύλος. Καθὼς ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῆς φιλοσοφίας βλέπομεν ὅτι ἡ τῆς σοφιστικῆς ὑπερχειλίσας καὶ ἡ τῆς δοκισοφίας μικσματικὴ μετὰδουσις προεκάλεσε τὴν γένεσιν νοῦς, ὅστις καταπατῶν τὸ κατηρειπωμένον τῶν σοφιστῶν οἰκοδόμημα, νέαν νὰ δημιουργήσῃ φιλοσοφίαν, οὕτω καὶ ἐνταῦθα βλέπομεν ὅτι ἡ φορὰ τῶν πραγμάτων ὤθει τὴν γέννησιν τοῦ μεγαλοφυοῦς Αἰσχύλου.

Β

Οὗτος παραλαβὼν παρὰ τοῦ Θεσπίδος καὶ Φρυγίου τὴν τραγωδίαν ἀμόρφωτον, ἐμόρφωσε τοὺς χαρακτῆρας τῶν δρώντων προσώπων, ὥρισε τὰς πρὸς ἄλληλα σχέσεις, ἐπέστησε μέγαν τὴν προσοχὴν αὐτοῦ εἰς τὸν χορὸν καὶ οὕτω διαρρήξας τὴν περιβάλλουσαν τὸ παλαιὸν δράμα χλὺν, ἐξήγαγεν εἰς τὸν γραφικὸν καὶ ἱστορικὸν Ἀττικὸν ορίζοντα τὸ λαμπρὸν ἔστρον τῆς τραγωδίας, οὗτις αἱ μαρμαρυγαὶ ἐφώτισαν τὸ μαρμαρότευκτον θέατρον καὶ εἰς ὧν τὸ φῶς ὁ φιλοθέαμων τῶν Ἀθηναίων λαὸς ἀπηλαυσεν ἀπερίγραπτα θέλητρα καὶ εὐφρόσυνα φίλτρα. Ἡ τραγωδία, ἐνῆλξ γενομένη, ἀπεσπάσθη τῶν τῆς θερησκείας ἀγκυλῶν, καὶ ἐν ᾧ τὸ πρῶτον ἦν στοιχεῖον ἀναπόσπαστον τῶν Βακχικῶν ἑρτων καὶ τῶν ἐθνικῶν πανηγύρεων, ἀπετέλεσεν ἤδη νέας τέρψεως εἶδος, καὶ τὸν ἐθνικὸν περιβληθῆσα μανθῶν κατεστάθη ἀναφαίρετον στοιχεῖον τῆς δημοκρατικῆς τῶν Ἀθηναίων ζωῆς.

Αἱ τραγωδίαὶ τοῦ Αἰσχύλου δὲν ἔλαβον τὴν ἀνάπτυξιν καὶ τὴν τελειότητα ἐκείνην. ἦτις ἐκόσμησε τῶν διαδόχων αὐτοῦ τὰ ποιήματα. Εἰς τὰ δράματά του ἀντανάκλῃται ἐναργέστατα αὐτὸς ὁ τότε χαρκατῆρ τοῦ ἐλληνικοῦ ἔθνους. Ὅταν τὰ δράματα τοῦ Αἰσχύλου παριστῶντο ἐπὶ σκηνῆς, τὸ ἐλληνικὸν ἔθνος μόλις εἶχε συνέλθει ἐκ τῶν κολοσσικῶν ἀγώνων εἰς οὗς γεναίως ἀπηλείφθη, θέλον νὰ κατανηύσῃ τὰ ἐπιδραμόντα τὴν ὠραίαν πατρίδα του βαρβαρικὰ στίφη, τὰ ἐπιθυμοῦντα νὰ πνίξωσιν ἐν τῷ Ὀκεανῷ τῆς βαρβαρότητος τὸν ἐλληνικὸν πολιτισμόν. Καὶ ὁ Αἰσχύλος λοιπὸν ὁ ἀδελφὸς τῶν ἀτρομήτων ἡρώων Κυναίγειρου καὶ Ἀλκείνου, ἀντεπεξελθὼν καὶ αὐτὸς κατὰ τῶν Περσῶν καὶ αὐτόπτης γενόμενος τῶν αἰμορύρων σκηνῶν τῶν διαδραματισθεῖσων ἐν τε Μαραθῶνι καὶ Σαλαμῆνι, τρέφων δὲ εἰς τὰ στήθη του τὸ ἀκοίμητον τῆς ποιήσεως πῦρ, ἀπεφάσισε νὰ μεταφέρῃ ἐπὶ σκηνῆς τὰ ἡρωϊκὰ ἀνδραγαθήματα τὰ διαδραματισθέντα τότε. Μάρτυς τῶν ὑπ' ἡμῶν λεγομένων ἐστὶν ἡ τραγωδία αὐτοῦ οἱ *Πέρσαι*, ἐν ᾗ διὰ καλλιτεχνικωτάτων χρωμάτων διαζωγραφεῖ τὴν μετὰ τὴν Ἑλλήνων καὶ Περσῶν συναφθεῖσαν γενναιοτάτην πάλην, καὶ ἐν ᾗ πλέκει τὸν στέφανον τοῦ ἐλληνισμοῦ, ζητῶν διὰ τούτου νὰ καταδείξῃ, ὅποσον ὑπερέχει ὁ ἡρωϊσμός καὶ ὅποσα δύνανται νὰ κατορθώσωσιν ὀλιγάριθμοι ἥρωες διχφλεγόμενοι τὰ στήθη ὑπὸ τοῦ ἀγνοτέρου πατριωτισμοῦ. Τίς οἶδε δὲ ὅποσα ὁ Αἰσχύλος ἐποίησε δράματα ὑπόθεσιν ἔχοντα τὰ τῶν περσικῶν πολέμων, ἅτινα ὅμως ὁ παντολέτωρ χρόνος ἠφάνισεν.

Γ

Ὅ,τι λοιπὸν ἦν τότε ὁ Ἕλλην τὸ φρόνημα, τοιοῦτος καὶ ὁ Αἰσχύλος ἐν ταῖς τραγωδίαις αὐτοῦ. Μεγαλόφρων ὁ Ἕλλην διὰ

τὰς νίκας του· συβάρδς ὁ Αἰσχύλος κατὰ τὰς ιδέας· ἡρωϊκὸς καὶ γενναῖος ὁ Ἕλληνας διὰ τὴν δοκιμασθεῖσαν ἀξίαν του· φοβερός ὁ Αἰσχύλος εἰς τὰς στρατηγικὰς σκηνας του. Ἐπεμείναμεν εἰς τὴν σύγκρισιν ταύτην, διότι ἄριστα ἐξηγεῖ τὴν αἰτίαν δι' ἣν τὰ δράματα τοῦ Αἰσχύλου πληττουσιν οὐχὶ τῆς καρδίας τὰς ἴνας, ἀλλὰ τὸν ὀφθαλμὸν καὶ τὴν φαντασίαν.

Ἡ ἰσχυροτέρα ιδίως ιδέα, ἡ στοιχειοῦσα τὰς τραγωδίας τοῦ Αἰσχύλου καὶ διὰ τοῦ καλλιτεχνικωτέρου τρόπου συγκιρνώσα τὸ ὕψος καὶ τὸ μεγαλεῖον μετὰ τῆς θελκτικωτέρας ἀρελείας, εἶναι καὶ ιδέα τῆς θεότητος. Αὕτη εἶναι ὁ κεντρικὸς ἄξων περὶ ὃν ἡ δραματικὴ στρέφεται τροχιά του. Ὅλοι οἱ ἡρώες του ἔχουσιν εἰς τὰς ἀπαλὰς τῶν καρδίας βραχέως ἐρριζωμένον τὸ θρησκευτικὸν αἶσθημα καὶ μεγάλην εὐλάβειαν πρὸς τὴν εἰμαρμένην δεικνύουσι. Καὶ τοῦτο, διότι ἀπέδιδον ὑπερτάτην παντοδυναμίαν εἰς τὴν εἰμαρμένην, θεότητα ἦτις, ἀπὸ τῆς ὑψηλῆς αὐτῆς σκοπιᾶς, τὰ πάντα ἐν ἑκαρτεῖ μεταβάλλει καὶ κατὰ τὴν τυφλὴν βούλησιν τὸν μὲν εἰς τὸ ἔωτον τῆς εὐδαιμονίας σημεῖον ἐξυψοῖ, καὶ τὸν ἄλλον εἰς βράχθρον χαῖνον κατακρημνίζει. Εἰς τὴν θεότητα ταύτην ὁ Αἰσχύλος βωμὸν ἀνίδρυσε μεγαλοπρεπῆ καὶ ἐν πᾶσι τοῖς δράμασιν αὐτοῦ φαίνεται προσφέρων αὐτῇ σμύρναν καὶ λιθωντόν. Ἀλλὰ—καὶ τοῦτο ἐξαίρει τὸ μεγαλεῖον τοῦ μαρκαθωομάχου—ὅσα θεοσεβῆς φαίνεται, τοσούτω μεγαλειότεραν τόλμην δείκνυσι πρὸς τὴν παντοδύναμον ταύτην θεότητα, ἣν ἐνῶ ἄφ' ἐνὸς λατρεῖ διὰ τοῦ θρησκευτικωτέρου σεβασμοῦ, ἄφ' ἑτέρου ζητεῖ νὰ καταβιδάσῃ τὴν ἀξίαν αὐτῆς καὶ νὰ δείξῃ ὅτι καὶ αὕτη ὑποχωρεῖ εἰς τὸ ὀρμητικὸν ρεῦμα τῆς ἀληθείας.

Μάρτυς τῶν λεγομένων ἡμῶν τὸ ἀριστούργημα τοῦ Αἰσχύλου ὁ *Προμηθεὺς Δεσμώτης*. Διὰ τὸ δράμα τοῦτο ἐθεωρήθη ὡς τὸ ἀνώτερον πάντων τῶν δραμάτων του, διὰ τὴν ἐξετιμηθεὶ καὶ ἀπηθανατίσθη ὑπὸ τῶν αἰώνων· Ἐν τῷ *Προμηθεῖ* τὸ δραματικὸν ἐνδιαφέρον καὶ ἡ ὅλη πλοκὴ θέλγει πολὺ τὸν ἀναγνώστην καὶ κατὰ μέγα μέρος ἐπηρεάζει τὴν κριτικὴν πλάστιγγα. Τὸ *Θυμιαστὸν* ἐκφράζεται ἐν τῷ *Προμηθεῖ* διὰ τοῦ ἐναργεστεροῦ τρόπου, ἀπαντῶσι σκηναὶ τραγικώταται δονοῦσαι καὶ προκαλοῦσαι καρδιακοὺς παλμοὺς λίαν σφοδρούς. Ἀλλὰ τὸ ἀποθανατίσαν τὸν *Προμηθεῖα Δεσμώτην* εἶναι ἡ μεγάλη ιδέα, ἥτις ἐστὶ τὸ σύμβολον. Ἐν αὐτῷ παλαίει ἡ ἠθικὴ τοῦ ἀνθρώπου ἐλευθερία κατὰ τῆς τυφλῆς εἰμαρμένης καὶ τῆς ὑπερτάτης θεότητος· παλαίει ὁ Τιτὰν Προμηθεὺς πρὸς τὸν βαρυβρόνοντα Δία. Καὶ ὁ μὲν Προμηθεὺς αἰδῶνας πρὸ τῆς μεγάλης τοῦ Γολγοθᾶ θυσίας προσηλοῦται ἐπὶ ἀξένου βράχου ὑπὸ τοῦ Ἡρακλείτου τῇ ἐπιστάσει τῶν ἀνηλεῶν θεοτήτων, τοῦ Κράτους καὶ τῆς Βίαις καὶ ὁ Ζεὺς ἀπὸ τοῦ ὑψιτενοῦς Ὀλύμπου ἐξεγείρει πάντα τὰ στοιχεῖα τῆς φύσεως, ὅπως αὐτὸν τιμωρήσῃται. Ἀλλ' ἐν τῇ μεγαγχολικῇ ἐκείνῃ σιωπῇ ὅποσον μεγαλεῖον ἐκφράζει ὁ Προμηθεὺς. Ἀλλ' αἱ ἀπειλαὶ αὐτοῦ, αἷς κατὰ τοῦ ὑπερτάτου Διὸς ἐκτοξεύει τρηνῶς καὶ ἀριδῆλως ἐξαγγέλλουσιν ὅτι ἐλεύσεται ἡμαρ καθ' ἣν τὸ κράτος τοῦ Διὸς καταρρεύσει καὶ τὸ θρησκευτικὸν αἶσθημα ψυχρανθήσεται, ὅτ' ἀναλάμψει ὁ φαεινὸς τῆς ἀληθείας ἀστὴρ. Τοῦτο εἶναι ἀλήθεια ἀναντίρρητος, καθ' ὅσον μάλιστα ὅτε τοῦ Προμηθεῖος αἱ βαρύφθογγοι ὕβρεις ἀντήχου ἐν τῷ θεάτρῳ τῶν Ἀθηναίων, μεταξὺ τῶν θεατῶν ἦν καὶ τις ἀνὴρ, ὃς ἐμελλε νὰ θυσιάσῃ τὴν ὑπαρξίν αὐτοῦ εἰς τὸν βωμὸν τῆς ἀληθείας, καὶ, διαλύων τὰ ἐπιπροσθούντα τὸν ἀστέρα τῆς ἀληθείας νέφη, ἐμελλε νὰ διδάξῃ τὴν ἀνθρωπότητα, ὅτι εἷς Θεὸς ὑπάρχει ἐφορῶν, ἐπαίων τὰ πάντα, ἐποπτεύων τὰ πάντα καὶ ἐτάζων καρδίας καὶ νεφρούς. Οὕτω παρ' Αἰσχύλῳ ἡ μεγάλη ιδέα ἐνσαρκοῦται καὶ ἐπ' αὐτῆς οἰκοδομεῖ τοῦ δράματος αὐτοῦ τὸν σκελετόν, ὃν ἀκολούθως περιβάλλει διὰ τῆς μεγαλοπρεπεστερᾶς στολῆς καὶ τῶν ἐκφραστικωτέρων ἐμβλημάτων. Ἡ μοναδικὴ αὕτη ιδέα, ἥτις καθίστησι τὴν τραγωδίαν ἀπλὴν, (κατ' Ἀριστοτέλην) προσφέρει ἡμῖν πάντα τὰ θέλητρα, πάσας τὰς συγκινήσεις, αἷς αἰσθανόμεθα ἀναινώσκοντες τὰ τοῦ Αἰσχύλου δράματα. Ἐνῶ μίαν καὶ μόνην ιδέαν φαίνεται ἀναπτύσσων, αἶφνις συνοδεύει αὐτὴν διὰ τοιούτου δορυφόρου ὥστε καθίσταται τραγικώτερος καὶ ἀντιπροσωπεύει αὐτὸ τὸ ἐν τῇ τραγωδίᾳ

ὕψος. Ἐν τῷ *Προμηθεῖ* ζητεῖ νὰ παραστήσῃ τὸν ἀνθρώπον παλαίοντα μετὰ τῆς θεότητος, ἐν τούτοις πλησίον τοῦ Προμηθεῖος τίθησι πρῶτον τὰς δειμαλέας καὶ περιπαθεῖς Ὠκεανίδας, ὧν ἡ λεπτότης καὶ τὰ τρυφερὰ αἰσθήματα καταγοητεύουσι τὸν ἀναγνώστην· καὶ δεύτερον τὴν παλίμπλακτον Ἰναχίδα Ἰνώ, ἥτις αὐτὰ τῷ Προμηθεῖ πάσχει. Τοῦτ' αὐτὸ παρατηρεῖται καὶ ἐν τῷ *Ἀγαμέμνονι*. Ἐν ᾧ ἐκ πρώτης ἀφετηρίας νομίζομεν ὅτι ἡ προσοχὴ καὶ ὁ οἶκτος ἡμῶν εἰς μόνον τὸν Ἰλίου πορθητὴν θέλει προσηλωθῇ, ὅτι μόνος ὁ μετὰ δεκαετέας πολέμους ἀντὶ θυμῆρους ἀναπαύσεως τὸ ἐξὺ τοῦ πελέκεως κτύπημα ἀπολαύσων Ἀγαμέμνων θέλει ἀποσπάσει ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν ἡμῶν τὰ δάκρυα, αἶφνης καὶ παρ' ἐλπίδα παρίσταται ἐν μέσῳ τῆς σκηνῆς ἡ εὐειδὴς φοιβὰς καὶ τοῦ Ἀπόλλωνος ἱερεῖα Κασσάνδρα, τὸ μυστηριώδες τοῦτο ὄν, τὸ ὅποσον εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς βλέπον τὸν οἶκον τῶν Πελοπιδῶν φρικτὴ καὶ ἐκ πρώτης ἀφετηρίας προμαντεύει τὴν περιμένουσιν αὐτὴν τε καὶ τὸν Ἀγαμέμνονα τύχην. Πόσον τὸ δραματικὸν ἐνδιαφέρον αὐξάνει ἀπέναντι τῆς Κασσάνδρας, ἥτις μετὰ τόσης θυμαλγοῦς ἀνίας ἐπικαλεῖται τοῦ πατρὸς αὐτῆς τὰ δώματα καὶ ἀναπολεῖ τὴν προτέρην κατάστασιν αὐτῆς, ἣν παραβάλλει τῇ ἐνεστώσῃ, τῇ ὑπὸ τῆς σκληρᾶς εἰμαρμένης προετοιμασθείσῃ; Ὅποιους ἐντόνους παλμοὺς αἰσθανόμεθα, ὅποια τλησικάρδια ἄλγη ἐπιβαρύνουσιν ἡμᾶς ὑπὸ τὴν βλέπομεν τὴν τρυφερὰν Κασσάνδραν αἰσθανομένην τὴν προσέγγισιν τῆς οἰκτρᾶς καταστροφῆς αὐτῆς καὶ ρίπτουσιν χαμαὶ τὰ μαντικὰ τοῦ Ἀπόλλωνος ὄρα!

Ε

Ἀλλὰ πραγματευόμενοι περὶ τῶν τραγωδιῶν τοῦ Αἰσχύλου δὲν πρέπει νὰ παρασιωπήσωμεν τὸν ἰδιαίτερον αὐτῶν χαρακτῆρα, δι' οὗ παρίστανται εἰς τὸ ὄμμα τοῦ θεατοῦ φρίκην καὶ τρόμον ἐμπνέουσαι. Σκηναὶ τοιαῦται, εἰς αἷς ἡ τοῦ θεατοῦ καρδία δὲν ὑπομένει ἀλλὰ διερρήγνυται, ἀν εἶναι δυνατὸν νὰ εἴπωμεν· σκηναὶ αἰμόφυρτοι περιβεβλημέναι χλαμύδα, ἐνώπιον τῶν ὁποίων ὁ ὀφθαλμὸς τοῦ θνητοῦ ζητεῖ νὰ κλεισθῇ, ἵνα μὴ πάθῃ ἀμαύρωσιν, οὐδαμοῦ ἢ εἰς τὸν Αἰσχύλον εὐρίσκονται. Τίς δύναται νὰ ὑπομείνῃ βλέπων τὸν Ἀγαμέμνονα, αὐτὸν, ὅστις τοσαύτας ψυχὰς ἡρώων «ἔϊδε προΐαψε» πίπτοντα ἤδη ὑπὸ τὸν βαρὺν τοῦ πελέκεως κτύπον καὶ καταφερόμενον ὑπὸ τίνος;... ὑπ' αὐτῆς φεῦ! τῆς αἰσχυρᾶς καὶ κυνώπιδος συζύγου αὐτοῦ, τίνος καρδία τολμᾷ ν' ἀντιστῇ ἀπέναντι τῆς Κλυταίμης τρας φονευομένης ὑπ' αὐτοῦ τοῦ καρποῦ τῆς κοιλίας αὐτῆς, ὑπ' αὐτοῦ τοῦ τρυφερωτέρου σπλάγχχνου αὐτῆς, τοῦ υἱοῦ τῆς; Καὶ τέλος πάντων ποῖαν φρικαλέαν πληγὴν ὑφίσταται τις, ὅταν βλέπῃ τὰς δεινὰς τὴν ὄψιν Ἐρινῶς, καταδιωκούσας μὲ ὄφεις ἀνὰ χεῖρας τὸν δυστυχῆ Ὀρέστην, πλησίον τοῦ ὁποίου κεῖται ἡ Κλυταίμης τρας δεικνύσα τὴν μάχαιραν, δι' ἥς ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ υἱοῦ αὐτῆς καὶ αἰμοστάζουσιν πληγὴν αὐτῆς; Ὡ! ἀπέναντι τοιούτων σκηνῶν ὁ ἀνθρώπος δὲν δύναται νὰ ὑπομείνῃ καὶ τὰ δάκρυα κοιλαίνουσι τὰς παρειὰς αὐτοῦ. Ἡ μικρὰ αὕτη περιγραφὴ δύναται νὰ δώσῃ ἀσθενῇ τινι ιδέαν τοῦ νοῦς, ὃν ὁ Αἰσχύλος κατεῖχε καὶ τῆς τραγωδίας, ἣν οὗτος διέπλασε. Τοιοῦτος καταπληκτικὸς νοῦς ἔκαμε τοὺς μεταγενεστέρους νὰ πλάσωσι τὸν μῦθον, ὅτι ἐν τῇ παραστάσει τῶν *Εὐμερίδων* αἱ ἐγκυμονοῦσαι γυναῖκες ἀπέβαλον τὰ ἔμβρυα αὐτῶν. Τοιοῦτος νοῦς δημιουργὸς ἐξαισίου καλλιτεχνικοῦ ἐκμαγείου ἔδωκεν εἰς τὴν τραγωδίαν του τεραστίαν δύναμιν, ὥστε οἱ Ἀθηναῖοι, καὶ ἀφοῦ ὁ Σοφοκλῆς καὶ Εὐριπίδης τοσαύτας εἰς τὸ δράμα προσέθησαν τελειότητας, οὐδαμῶς ἀπεξενώθησαν τῶν τραγωδιῶν τοῦ Αἰσχύλου, ἀλλ' ἐπεθύμουν πάντοτε ὅπως οἱ θόλοι τοῦ θεάτρου αὐτῶν ἀντηχῶσιν ὑπὸ τὴν γεραρὰν φωνήν του. Ὡστε, καθὼς ὁ χεῖμαρρος ἀφοῦ διαβῇ ἀφίνει πάντοτε ἀνεξέλεπτα τῆς διαβάσεώς του ἴγνη, οὕτω καὶ εἰς τὴν παρὰ τῷ Αἰσχύλῳ διχορρωθεῖσαν τραγωδίαν παρατηροῦμεν ὅτι ζωηροτάτας εἰς τὴν μνήμην τῶν Ἀθηναίων ἐγκατέλιπεν ἀναμνήσεις, ὥστε ποτὲ οὐκ ἐπελάθοντο αὐτῆς.

ΣΤ

Ἦδη, καὶ περὶ τοῦ χοροῦ. Παρὰ τῷ Αἰσχύλῳ ὁ χορὸς, παρ' οὗ ἰδίως ἐπλάσθη τὸ δράμα, σημαντικωτάτην κατέχει θέσιν. Ἐν

ταῖς Ἰκέτισι καὶ ταῖς Χρηφόροις ὁ χορὸς πρωταγωνιστεῖ. Τὸτο ἦν ἀτέλεια, ἥτις ἐξηλείφθη παρὰ τοῖς διαδόχοις αὐτοῦ. Ὅπως δὲ ποτε, ἡ τραγωδία παρ' Αἰσχύλῳ δι' ἄλματος, οὕτως εἶπεῖν, ἔκαμε τὰς προόδους αὐτῆς καὶ ἀπέκτησε τελειότητας, αἵτινες ὀλίγον ἀνεπτύχθησαν παρὰ τοῖς διαδεξαμένοις αὐτόν. Τοιοῦτος ὑπῆρξεν ὁ Αἰσχύλος ὃν οἱ νεώτεροι παρέβαλον πρὸς τὸν ὑψιπέτην τῆς Βεατρίκης ἐραστὴν, τὸν μεγαλοφυῆ Δάντην. Εἰ καὶ μεγάλως ἀπέχουσιν οἱ νεώτεροι ποιηταὶ τῶν ἀρχαίων, ἐν τούτοις πρέπει νὰ τὸ ὁμολογήσωμεν, ἡ *Θεία Κωμωδία* περιέχει σκηνὰς οὕτως φοβεράς καὶ καταπληκτικωτάτας, ὥστε θεωροῦνται ἄξιοι νὰ παραβληθῶσι πρὸς τὰς τοῦ Αἰσχύλου.

Μάρτιος 2, 1887.

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Β. ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΔΗΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΣ ΕΡΩΣ.

ΓΑΜΟΣ ΚΑΙ ΑΠΑΓΧΟΝΙΣΜΟΣ

Πρὸ τεσσάρων ἐτῶν ἐν Κρεμεντσούγ τῆς Ρωσσίας ἡ δεσποινὶς Νάγια Βιτιάζην εἶχεν ἀγαπήσει καὶ ἀνταγαπηθῆ ὑπὸ τοῦ Νικόλαου Σομένσκη, σπουδάζοντος τὴν ἱατρικὴν ἐν τῷ πανεπιστημίῳ τοῦ Χερκόβου. Καθ' ὅλην τὴν ἐν Χερκόβῳ διαμονὴν του ὁ Νικόλαος Σομένσκη ἐλάμβανε τακτικώτατα ἐπιστολάς ἀπὸ τὴν Νάγια του, ἥτις ἐξηκολούθει πάντοτε νὰ τὸν ἀγαπᾷ καὶ νὰ τὸν ἀναμένῃ μέχρις ὅτου λάβῃ τὸ δίπλωμά του καὶ ἐνωθῇ ἀδιαιρέτως πλέον μετ' αὐτοῦ. Αἱ ἐπιστολαὶ τῆς ἦσαν πλήρεις πυρὸς καὶ αἰσθημάτων· εἰς αὐτὰς ἠκτινοβόλει τόση εὐκρίνεια, ὥστε ὁ Σομένσκη ἐνέτεινεν ὅλως του τὰς δυνάμεις, ἐσπερεῖτο ὅλων τῶν διασκεδάσεων, ἐκλείετο εἰς τὸ δωμάτιόν του καὶ ἐμελέτα διαρκῶς, ἵνα γίνῃ τέλειος ἱατρός, περιφανὴς ἐπιστήμων χάριν τῆς Νάγιας του μόνον. Ἐξῆ μὲ ὄνειρα εὐτυχοῦς μέλλοντος, στηρίζων αὐτὰ ἐπὶ τῆς πεποιθήσεως τῆς ἐπιστημονικῆς καταρτίσεώς του. Ἐν τούτοις τὰ ἔτη ἔρρευσαν τοῦ φοιτητικοῦ βίου καὶ ὁ Σομένσκη ἀναγορεύεται ἱατρός, δὲν βλέπει τὴν ὥραν νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς Κρεμεντσούγ καὶ καταθέσῃ εἰς τοὺς πόδας τῆς Νάγιας του τοὺς καρποὺς τῶν κόπων του, οἵτινες θὰ φέρωσι τὴν εὐδαιμονίαν ἀμφοτέρων. Ἀνάγκη ὅμως ἀπαραίτητος τὸν ἐκράτει εἰς τὴν πόλιν τῶν σπουδῶν του, ἐσκέπτετο ὅτι ὡς παρῆλθον τὰ πένσε ἔτη, θὰ παρήρχοντο καὶ οἱ ὀλίγοι ἀκόμη μῆνες, καὶ ἔπειτα εὐτυχεῖς ἡμέραι, γάμοι καὶ βίος ἀκύμαντος καὶ εὐδαίμων.

Ἀλλ' ἐνῶ οὕτως ὠνειροπόλει ὁ νεαρὸς ἱατρός, ἐν Κρεμεντσούγ ἄλλη σκηνὴ ἐλάμβανε χώραν· οἱ γονεῖς τῆς Νάγιας τὸν ἔρωτα τῶν νέων ἀγνοοῦντες, συνεφώνησαν, χωρὶς νὰ λάβουν τὸν κόπον νὰ ἐρωτήσωσι τὴν κόρην, νὰ τὴν ὑπανδρεύσωσι μετὰ τινος πλουσίου κτηματίου, καὶ οὕτω μίαν πρωίαν ἡ Νάγια εὐρέθη μνηστευμένη. Ἡρξάντο αἱ ἐκ μέρους τῆς Νάγιας διαμαρτυρήσεις, αἱ ἀπειλαὶ ὅτι θὰ πνιγῇ εἰς τὸν ποταμὸν, πλὴν ὅλα ταῦτα δὲν ἐλάμβανεν ὑπ' ὄψει ὁ γέρον Βιτιάζην· ἐκτύπησε τὸ πόδι του καὶ ἡ Νάγια ὑπέκυψεν εἰς τὰς διαταγὰς τῶν γονέων της, ὑπανδρεύθη τὸν πλούσιον κτηματίαν καὶ ἔπαυσε γράφουσα πρὸς τὸν Σομένσκη.

Μέχρις αὐτοῦ τοῦ σημείου τὰ πράγματα ἔβαινον ὁμαλῶς, ὅτε ὅμως ὁ Σομένσκη ἐπληροπορήθη τοὺς γάμους, ἐγκαταλείπει τὸ Χερκόβον καὶ ἐπιστρέφει εἰς Κρεμεντσούγ. Γράφει πρὸς τὴν ἐρωμένην του ἐπιστολάς, πλὴν δὲν λαμβάνει ἀπάντησίν της, ὅτε πληροπορηθεὶς ὅτι ὁ σύζυγός της ἀπουσιάζει, μεταβαίνει εἰς τὴν οἰκίαν της καὶ τὴν συναντᾷ. Ἡ συνάντησις αὕτη ἦτο δραματικὴ, ἡ νεῖνις δὲν ἀντίστη ἐρρίφθη εἰς τὰς ἀγκάλας του, ἦρξαντο τότε αἱ δικαιολογίαι καὶ τέλος ἡ παρὰ κλήσιν νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν πόλιν των ὁ ἱατρός καὶ νὰ τὴν λησμονήσῃ. Ἀλλ' ὁ Σομένσκη ἐδήλωσε ῥητῶς ὅτι δὲν ἐννοεῖ νὰ ἐγκαταλίπῃ τὴν πόλιν, ἀν δὲν τὸν ἀκολουθήσῃ καὶ αὕτη· καὶ ὅτι ἀν δὲν τὸ πράξῃ, ἐκεῖνος θὰ αὐτοκτονήσῃ.

Μολονότι ἡ δὴλωσις του αὕτη δὲν εἶχεν οὐδόλως τὸ κωμικόν, ἐν τούτοις ἡ Νάγια δὲν τὸ ἐπίστευε ποτὲ ὅτι ἤθελε προῶν εἰς

τοιοῦτο ἀπονενοημένον κίνημα. Ἐν τῷ μεταξύ ἐπέστρεψεν ὁ σύζυγός της καὶ ἤλπισεν ὅτι θὰ εὖρῃ ἡσυχίαν. Ἀλλ' αἱ ἐλπίδες της ἦσαν ὅλως μάταιαι· ὁ Σομένσκη ἐξηκολούθει γράφων ποδὸς αὐτὴν καὶ παροτρύνων νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸν σύζυγόν της καὶ νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ. Εἰς τὰς ἐπιστολάς του ὅμως ταύτας ἡ Νάγια δὲν ἐδίδεν ἀπάντησιν· οὕτως ἐπὶ ἐβδομάδας τινὰς ἐξηκολούθει ἀποστολὴν ἐπιστολῶν ἀπειλητικῶν καὶ παρακλητικῶν, εἰς ἃς ἡ Νάγια ἐξηκολούθει μὴ παρέχουσα οὐδεμίαν ἀπάντησιν, ἡ σιωπὴ δὲ αὕτη ἀπῆλπισε πλέον τὸν Σομένσκη καὶ τὴν νύκτα τῆς 14 Ἰανουαρίου μεταβαίνει ἐξωθεν τῆς οἰκίας τῆς Νάγιας, ἐτοιμάζει εἰς τὴν θύραν της ἀγγύονην καὶ ἀπαγχονίζεται ἀφελέσταται.

Τὴν πρωίαν ὁ πρῶτος διελθὼν τὴν οἰκίαν ἐργάτης εἶδε πρῶτος τὸ αἰωρούμενον πτώμα καὶ εἰδοποίησε τὴν ἀστυνομίαν ἥτις ἐσπευσεν ἐπὶ τοῦ τόπου. Ἡ οἰκία ἐγένετο ἀνάστατος, ἡ δὲ εὐρεθεῖσα ἐπιστολὴ ἐν τῷ θυλακίῳ του, καὶ ἡ μεταξὺ τῶν ἐγγράφων του διαθήκη, ἀναφέρει ὅλον τὸ ἱστορικὸν τῆς θλιβερᾶς ταύτης ἱστορίας. Τὸ περιεργότερον ὅμως εἶνε ὅτι ὁ αὐτοκτονήσας καθίσταται τὴν κυρίαν Νάγιαν Ἀράζωφ κληρονόμον τῆς περιουσίας του. Τὸ ἄρθρον τῆς διαθήκης του, δι' οὗ διαθέτει τὴν περιουσίαν του λέγει οὕτως: Ἐσπούδασα, ἐργάσθην καὶ ἔζων μόνον διὰ τὴν κόρην Νάγιαν Βιτιάζην. Δὲν εἶχον μῆτε γονεῖς μῆτε ἀδελφούς· ὅλη ἡ φιλοστοργία μου, ὅλη ἡ ἀγάπη μου εἶχον ἀποκρυσταλλωθῇ εἰς τὸν ἔρωτά της. Τὰ αἰσθηματά μου ὅμως ταῦτα τὰ κατέστρεψε βλακώδης κοινωνικὴ πρόληψις, ἥδη οὐδὲν μοὶ ἀπομένει μετὰ τὴν διάψευσιν τῶν ἐλπίδων ἔρωτος, πάντα τὰ ἄλλα αἰσθηματά κατέρρευσαν, ἡ δὲ ἐπιστημονικὴ ἐργασία δὲν δύναται νὰ ὑπάρξῃ. Εἶμαι μὴδὲν καὶ ὡς τοιοῦτο δέον νὰ ἐκλείψω».

Ὁ «Ρωσικὸς Ταχυδρόμος» παρ' οὗ ἐρριζώμεθα ταῦτα, ἀναγράφει ὅτι ἡ περιουσία τοῦ ἀτυχοῦς νέου ἀνέρχεται εἰς 8,000 ρούβλια, ἅτινα ἡ κληρονόμος τὰ διέθεσεν ὑπὲρ τῶν πτωχῶν τῆς πόλεως.

ΑΝΑΛΕΚΤΑ

Μέγα καὶ φιλόανθρωπον ἔργον ἐγκαινισθήσεται ἐν Πάρισι τοῖς τὸν προσεχῇ Ἀπριλίον· πρόκειται περὶ διοργανισμοῦ ὑπηρεσίης ὅπως οἱ ἐν ταῖς ὁδοῖς τῆς Γαλλικῆς πρωτεύουσας καθ' ἐκάστην ἡμέραν περιπλανώμενοι ἀσθενεῖς ἢ τραυματαῖι, συνεπεία ἀπροσδοκήτου γεγονότος, ὁδηγῶνται ἀμέσως εἰς τὰ νοσοκομεῖα· εἰκοσιεπτὰ γραφεῖα συνδεδεμένα διὰ τηλεφώνου μετὰ τῶν κυριωτέρων ἀστυνομικῶν σταθμῶν καὶ νοσοκομείων θέλουσι περιβάλλει ἐπὶ περιφερείας ὀκτὼ χιλιαμέτρων τὸ τέταρτον τῆς πόλεως τῶν Πάρισιων· τὸ ἔργον τοῦτο ἀπορρέει ἐξ ἰδιωτικῆς πρωτοβουλίας προϊστάνται δ' αὐτοῦ μεταξὺ ἄλλων οἱ κ. κ. Ἰούλιος Σίμων καὶ Ἀλέξανδρος Δουμαῖς.

Δύω σκελετοὶ 3000 χρόνων.

Εἰς τὰς παρὰ τὸ Δημίνιον τοῦ Βόλου γινομένας ἀνασκαφὰς ἀνακαλυφθέντος τύμβου, εὐρέθησαν δύο σκελετοὶ ἀνθρώπινοι ἐντὸς ἀρχαίων τάφων ἐκάτερος, ἐξ ὧν ὁ εἰς, ὡς εἰκάζεται εἶνε γυναικὸς, ὁ δὲ μικροῦ παιδίου. Τὰ ὅσθα ταῦτα εἶνε πανάρχαια· τὸ κρανίον τῆς γυναικὸς εἶνε ἀποσυντεθειμένον, διαλυθὲν κατὰ τὰς ῥαχὰς καὶ τὰς σιγόνας καὶ θραυόμενον εἰς τὴν μικροτέραν πίεσιν. Κάτωθι αὐτοῦ ἦσαν λίθοι, ἐφ' ὧν πιθωνῶς εἶχε τεθῇ ὁ νεκρὸς, ὑποκάτω δὲ τῶν λίθων εὐρέθησαν τιμαλφῇ τινα ἀντικείμενα, τουτέστιν εἰς χρυσοῦς δακτύλιος, ἐν χρυσοῦν κόσμημα, χρυσῶν ἀνθος (μυχρὰ χρίταν) καὶ τινα κοσμήματα, εἶδος κομβίων, ἐξ ἡλεκτροῦ, ταῦτα δὲ πάντα ὁμοιώματα πρὸς τὰ ἡκουαῖα, ἐξ οὗ εἰκάζεται ὁ ἐπὶ τῶν ἀνασκαφῶν ἐπιστατὴν καθηγητὴς κ. Κούσης, ὅτι εἶνε τῆς αὐτῆς ἡ καὶ προγενεστέρως ἐποχῆς, δηλαδὴ ἡλικίας τριῶν χιλιάδων ἴσως ἐτῶν. Ὁ χρυσοῦς δακτύλιος εἶνε τὸ περιεργότερον ἐκ τούτων τῶν εὐρημάτων, ζυγίζων βάρος 1 1/4 δραχμίου, καὶ ἔχων ἐκεῖ, ἐνθα συνήθως εἶνε ἡ σφραγὶς πλάτυσμα, ἐφ' οὗ εἶνε κεχαρμημένα σημεῖα παριστάνοντα, καθὰ φαίνεται ἰχθύς καὶ ἄλλα τοιαῦτα. Αἱ ἀνασκαφαὶ ἐξακολουθοῦν καὶ ἐλπίζεται ὅτι ἐκτὸς τῶν δύο τούτων τάφων ἀποκαλυφθήσονται καὶ ἕτεροι. Περὶ τῶν εἶνε ὅτι κατὰ τὴν ἐκχωμάτωσιν τοῦ τύμβου, εἰς ὀλίγων ὑπεκατομέτρων ἀπόστασιν ἀπὸ τοῦ πυθμένου εὐρέθη ἰσιδηρὰ ψαλὶς, παραδόξου σχήματος, ἡ ὁποία εἶνε ἄδηλον ἔτι ἂν ἀνήκῃ εἰς τοὺς αὐτοὺς προϊστορικοὺς χρόνους, εἰς οὓς τὰ εἰρημένα εὐρήματα, ἢ εἰς πολὺ μεταγενεστέραν ἐποχὴν, πεσοῦσα τυχὸν ἄνωθεν ἐκ τῆς ῥωγμῆς, ἡ ὁποία ὑπῆρχεν ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ λοφί-

σκου καὶ ἐξ ἧς κατέπιπτον ἐπὶ μακροὺς αἰῶνας μετὰ τῶν χωμάτων διάφορα ἀντικείμενα. — Ἀλλ' ἂν ἐξακριβωθῇ τὸ πρῶτον, τότε θέλει ἐπιχυθῇ νέον φῶς εἰς τὰς τεχνοκριτικὰς μελέτας τῆς προσηγορικῆς ἐποχῆς, καθ' ἣν, ὡς μέχρι τοῦδε παρεδέχοντο, ἦσαν ἄγνωστα τὰ ἐκ σιδήρου κατασκευάσματα. Ἐκτὸς τοῦ ἀρχαιολογικοῦ διαφέροντος εἶνε πολὺ περίεργος ἡ ἀνασκαφὴ αὕτη καὶ δι' ἱστορικοὺς λόγους ἐγγυτάτης ἐποχῆς. Εἰς ἐν τῶν ἀνωτέρων στρωμάτων εὐρέθη σκελετὸς ἀνθρώπινος πλησίον δ' αὐτοῦ δοχεῖον γάλκινον μικρὸν, ἐφ' οὗ εἶνε κεχαρσμέναι αἱ λεξεις: Σ τ έ ρ γ ι ο Γ ῶ ρ γ ο 1791. Τίς οἶδεν ὁ δυστυχὴς οὗτος, τίνος κκυόργου παύσεως θῦμα ὑπῆρξε, ῥιφθεὶς ἄνωθεν ἐκ τῆς ῥωγμῆς εἰς τὸ βύρραρον ἐκεῖνο ὑπὸ ληστῶν, καὶ μέλλων μετὰ ἕνα ὁλόκληρον αἰῶνα νὰ ἀποκαλυφθῇ.

Ἡ Δανειστὴς τῶν καρδιῶν ἔρω.

Βιόγχο Βενεδέτο, ἐλέγετο ὁ ἐν Τουρίνῳ ἐσχάτως δικασθεὶς ἀπόνηρος γέρον, ὁ ἔχων τὸν ὠριότερον καὶ εὐτραφέστατον τράχηλον, ὃν ποτε ἔφερε λαίμυρος ἀνθρώπου, ἀλλὰ καὶ ὁ κατὰ τὴν βλακείαν ὑπερβάς ἅπαντας ὅσους ἐπλήρωσέ ποτε ὁ τῶν καρδιῶν δυνάστης ἔρω.

Ἔσχε λοιπὸν καὶ ὁ γηραιὸς ἡλίθιος μας σφοδρότατος τρικυμίας τῆς καρδίας του, τὰς ὁποίας ἐπροκάλει τὸ ἀντικείμενον ὅπερ ἤρῳτο, γύναιον δηλαδὴ εὐτραφέστατον, προθεβηκὸς τὴν ἡλικίαν καὶ ἡθῶν διαβεβημένων ἀγχιπῶν αὐτὸν μόνον ὅταν τῇ ἔφερε δῶρα πρὸς κορεσμόν τῆς πλεονεξίας της.

Εἰργάζετο δ' ὁ γηραιὸς ὡς βοηθὸς μαγειρείου τοῦ στρατῶνος τῶν τελωνειακῶν φυλάκων τοῦ σταθμοῦ τῆς Νιτζης, οἵτινες τῷ παρεῖχον τροφὴν ἐλεοῦντες αὐτὸν διὰ τὴν πενίαν καὶ τὸ γῆρας του, κα' ὅσον μάλιστα καὶ τὸν εἶχον γνωρίσει πάντοτε ὡς εἰλικρινῇ καὶ τίμιον,

Τὸν Ἰούλοι ὁμως τοῦ παρελθόντος ἔτους ἤρχισαν νὰ συμβαίνωσιν ἐντὸς τοῦ ῥηθέντος στ' αὐτῶνος κλοπαὶ τινες εἰς ζημίαν τῶν τελωνοφυλάκων, χωρὶς νὰ δύνανται νὰ ὑποπτεύσωσι τινὰ τῶν ἐν τῷ στρατῶνι, ὅτε ἡμέραν τινὰ φύλαξ τις συνέλαβε τὸν γηραιὸν ἡλίθιον μας εἰς στενωτάτην ἐρωτικὴν περιπτύξιν ἐντὸς τοῦ μαγειρείου μετὰ τῆς εὐτραφούς καὶ σφριγώσης ἐρωμένης του.

Ἡ ἀνέλπιστος αὕτη ἀνκαλύψις ὠδήγησε τοὺς φύλακας νὰ προτέχωσι τοῦ λοιποῦ, καὶ τέλος μιᾶς τῶν ἐμερῶν πάλιν ὁ ἡλίθιος γέρον προσπαθῶν νὰ ἀνοίξῃ βιαίως τὴν ὕραν τοῦ μαγειρείου, καταστενοχωρηθεὶς δὲ ὑπὸ τοῦ ἀρχιφύλακος ὡμολόγησεν ἐν πάσῃ τῇ εἰλικρινείᾳ τῆς ἐρωτικῆς παραφροσύνης του ἀπάσας αὐτοῦ τὰς κλοπάς, εἰς τὰς ὁποίας παρεξέτραπη (εἶπεν) ἐκ σφοδροῦ ἔρωτος πρὸς ἐκείνην, ἥτις τὸν εἰσήγαγε εἰς τὰς τέρψεις καὶ τὰς ἀγαλλιάσεις τοῦ παραδείσου, ὅπου οὐδέποτε εἶχεν ἐλπίσει γέρον αὐτὸς ἐσχάτο γῆρος νὰ εἰσέλθῃ.

Προσχηθεῖσα δ' ἐνώπιον τοῦ κκυοργιοδικεῖου καὶ ἡ εὐτραφὴς ἐρωμένη ἤρνετο καὶ διαβεβαίει ὅτι οὐδέποτε εἶχε γνωρίσει τὸν ἄθλιον τοῦτον γέροντα.

Ἀλλ' ἐπὶ ταῖς μαρτυρίαις τῶν φυλάκων, ὅτι πολλάκις τὴν εἶδον ἐν ἐρωτικῇ περιπτύξῃ μετὰ τοῦ γέροντος, κατεδικάσθη ὡς ἡ πρωτοεργὸς τῶν κλοπῶν διὰ τῆς ἀποπλάνησεως καὶ διδασκαλίας πρὸς τὸ κκυόργημα εἰς μονοετὴ εἰρκτὴν, ὁ δὲ Βιόγχο Βενεδέτος εἰς ὀλίγων μηνῶν μόνον ἀστυνομικὴν ἐπικρύπνησιν, καθ' ὅσον ὁ περίφημος καθηγητὴς Λομβρόζος, ἐκήρυξεν αὐτὸν ἀκαταλόγιστον ὡς δρώντα ὑπὸ τὰς ἐπηρεάς μαγείας κυριεύσεως αὐτοῦ καὶ τὴν ψυχὴν καὶ τὸ σῶμα.

Ἡ ἐν Ἑλβ τῆς ὠρολογιοποιῆ.

Τὸ 1886 ἐξήχθησαν ἐξ Ἑλβετίας χρυσᾶ ὠρολόγια 29,223,000 φράγκων, ἀργυρᾶ, ἀξίας 35,207,000 φρ. τῶν κατωτέρων δὲ κλάσεων ὠρολόγια ἀξίας 6,617,080 φράγκων. Τὴν μείζονα κατανάλωσιν αὐτῶν ἐνεργεῖ ἡ Γερμανία, προσηυθεῖσα τοῖς ὅτις ἀξίας 16,000,000.

Μετὰ τὴν Γερμανίαν αἱ Ἑνωμέναι Πολιτεῖαι ἔλαβον ὠρολόγια ἀξίας 12 ἑκατομμυρίων, ἡ δὲ Γαλλία ἀξίας 4 καὶ 1/2 ἑκατομμυρίων φράγκων, ἐνὸς δὲ μόνον ἑκατομμυρίου ἡ Ἰταλία.

Τέσσαρα φορέματα ἐν ἑνα χορόν

Ἡ Ἑλένη Β. κόρη δεκαεξαετίας πλουσίας οἰκογενείας, ἐν Βιέννῃ ἀπεφάσισε διὰ πρώτην φοράν εἰς τὴν ζωὴν της νὰ ὑπάγῃ εἰς χορόν. Πρὸς τοῦτο μεταβάσα παρήγγειλε παρά τινι μοδίστρᾳ λαμπρὰν ἐνδυμασίαν δὲ τὴν βραδείαν, ἣν αἰωνίως ὠνειρεύετο. Τὴν ἐπ' ὀριον πρῶτ' πρῶτ' κτυπᾷ τὴν θυραν τῆς οἰκίας καὶ εἰσέρχεται ὑπνέτης μὲ ἕνα πελώριον κιβώτιον εἰς τὰς χεῖρας λέγων ὅτι εἶνε ἐκ μέρους τῆς μάμμης της, ἥτις τῇ στέλλει ὡς δῶρον ἕν λευκὸν πλούσιον ἐνδυμα διὰ χορόν. Ἀλλὰ μόλις τὸ ἐτοποθέτησε πλησίον τοῦ παραγγελέντος καὶ ἀκούεται δευτέρος κώδων εἰς τὴν θύραν καὶ ἰδοὺ δευτέρᾳ ὥρᾳ, ἐνδυμασίᾳ χοροῦ ὠραιότατῃ, ἣν τῇ στέλλει ὁ θεὸς της ὡς surprise. Ὅλη χαρὰ καὶ τρέλλα ἐκάθησεν εἰς τὸ τραπέζι ἡ μικρὰ χορεύτρια, ἀλλὰ ποῦ φηγί! ὁ νοῦς της ἦτο πάντοτε εἰς τὰ ἐνδύματα. Αἶφνης ἀκούσασα κωδωνισμόν εἰς τὴν θύραν, ἀναπηδᾷ ἀ-

νοίγει καὶ ἑξαλλος χαρᾶς βλέπει καὶ τὴν ἐκ πατρὸς μάμμην ὠρηθέν. Ἡ εὐτυχὴς Ἑλένη πρὸς μεγάλην της λύπην δὲν τὰ ἐδοκίμασεν ὅλα διότι ἄλλως ἢ ὥρα θὰ παρήρχετο καὶ θὰ ἔμενεν μὲ τὸ ἐνδυμα τοῦ χοροῦ ἔξω ἀπὸ τὸν χορόν!

Ἡ Βασίλισσα τῆς Ρουμανίας.

Ἀπὸ τίνος καιροῦ ἤρχισαν αἱ βασίλισσαι τῶν διαφόρων ἐθνῶν νὰ ἀμιλλῶνται εἰς τὰ σωστά τους μὲ τὰ ἀνέκδοτά των ἐν ταῖς ἐφημερίσι, χωρὶς βεβαίως αἱ ἰδίαι νὰ σκοπεύωσι τοῦτο· οὕτω ἤδη ἀλλεπαλ ἤλως ἐν ταῖς ἐφημερίσι ἀναφέρονται τὰ ὀνόματα τῶν βασιλισσῶν τῆς Ἰταλίας Ἰσπανίας καὶ τῆς Ἀγγλίας σήμερον θὰ γράψωμεν καὶ περὶ τῆς τῆς Ρουμανίας. Ἡ Ἀνασσα αὕτη καθημερινῶς ἀσχολεῖται εἰς τὴν φωνητικὴν μουσικὴν καὶ καθὼς τὴν ἐβεβαιοῦν οἱ αὐλικοί, ἡ φωνὴ της εἶνε πολὺ γλυκεῖα καὶ ἰσχυρὰ καὶ δύναται νὰ παραβληθῇ πρὸς τὰς τῶν καλλίστων αἰοιδῶν. Πρὸ τίνος ἤρχισεν ἡ εὐφυὴς βασίλισσα νὰ δυσπιστῇ καὶ ἠθέλησε νὰ μάθῃ ἂν τῇ ἀληθείᾳ ἡ φωνὴ της εἶνε ἀξία λόγου. Πρὸς τοῦτο ἐπειδὴ δὲν ἤθελε πλέον νὰ ζητήσῃ τὴν γνώμην τῶν αὐλικῶν, κρυφθεῖσα ὑπὸ καλύπτραν ἐπορεύθη εἰς τὸν γάλλον μουσικὸν Δημουᾶ, περὶ τοῦ ὁποῖου ἀνέγνω, ὅτι εὐρίσκεται ἐν Βουκουρεστίῳ.

Ἀφοῦ οὗτος τὴν παρεκάλεσε νὰ ψάλλῃ μερικὰς κλίμακας, ἐν ᾧσμα καὶ μίαν περικοπὴν ἀπὸ μελοδραμα, «Φωνὴν δὲν ἔχετε, κυρίᾳ μου, τῇ λέγει, ἀλλὰ πολὺ μουσικὸν αἶσθη α, πρὸς δὲ παρέχετε εἰς τὰ ᾠσματα λαμπρὰν χρωματιστικὴν χοροῖαν. Εἰς μελοδραματὰ εὐχαρίστως θὰ σᾶς ἐξήσκουν, πρέπει ὅμως εἰλικρινῶς νὰ σᾶς ὁμολογήσω, ὅτι δὲν ἔχετε τὸ προσῆκον διὰ ταῦτα πρόσωπον». Ἡ βασίλισσα μείνας καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς συνδιαλέξεως incognito ἤδη, τῷ ἐνεχείρισε τὸ ἐπισκεπτῆριόν της μὲ μερικὰ χρυσᾶ νομίσματα. Ἀπερχομένη δὲ εἰς τὰ ἀνάκτορα ἠγόρασε 12 μελοδραματὰ πρὸς ἐκγύμνασιν.

Τί Δικαστήρια ἔχουν οἱ Γερμανοί.

Ἐν Βιέννῃ ἐδικάσθη πρὸς ἡμερῶν ὑπνέτης τις, ὅστις ἔκλεψεν ἀπὸ ξενοδοχείου, ὅπου εἶχε μείνει ὀλίγας ἡμέρας μόνον, τρία σιγάρα καὶ μερικὰ γράμματα ὁσημα, περιφρονήσας ἄλλα ἀργυρὰ σκευὴ καὶ πολύτιμα ἀντικείμενα! Ὅτι αὐτὸς ἦτο ὁ κλέπτης εὐκόλως ἀνεκαλύφθη, διότι μόνον ἄνθρωπος κατοικήσας ἐν τῷ κατὰσθήματι ἠδύνετο νὰ κλέψῃ τοιοῦτόν τι ἐκτὸς δὲ τούτου αἱ ἀπολογίαι του καὶ τὰ ἐπιχειρήματά του κατεδείχθησαν ψευδέστατα. Τὸ δικαστήριον βεβαίωθεν περὶ τῆς ἐνοχῆς κατεδίκασε τὸν κλέπτην καὶ ψεύστην, ὑπνέτην εἰς ἐνὸς ἔτους φυλάκισιν καὶ δύο ἐτῶν ἀπώλειαν τῶν πολιτικῶν δικαιωμάτων.

Πολλὰ ἐγράφησαν περὶ τῶν μοναχῶν διάφορα βιομηχανικὰ ἐπαγγέλματα ἐξασκούντων ἀλλ' οὐδεὶς μέχρι σήμερον ἐγνωστοποίησεν ἡμῖν ὅτι εἶναι καὶ ναῦται. Ὑπάρχει ἐν τούτοις ἐν τῇ Λευκῇ Θαλάσσῃ στόλος ἐξ ἀτμοπλοίων ἀνήκων εἰς μοναχοὺς καὶ ὑπ' αὐτῶν διοικούμενος· τὰ ἀτμόπλοια τεῦτα ὑπηρετοῦσι μεταξὺ τοῦ Ἀρχαγγέλου καὶ τῆς νήσου Σολοβιέτσκι, ἐνθα ὑπάρχει μοναστήριον, μεταφέροντα τοὺς προσκυνητὰς ἀνερχομένους εἰς 30000 κατ' ἔτος. Τὰ τεξείδια ταῦτα ἐκτελοῦνται ἀπὸ Μαΐου μέχρι Σεπτεμβρίου διότι ἐν τοιαύτῃ μόνον ἐποχῇ εἶναι προσιτὴ ἡ εἰρημένη νήσος ἐλευθερά ἐκ πάγων.

Ἀερόπλοιοιον παραδόξου καὶ πρωτοφανοῦς σχήματος ἐπενόησεν ἀμερικανὸς τις· ἡ ἐξ ἀερίου σφῆρα εἶναι διηρημένη εἰς δύο ἡμισφαίρια, μεταξὺ δ' αὐτῶν ὑπάρχει μέγας δωματίον, διηρημένον εἰς πολλοὺς κοιτωνίσκους, πρὸς χρήσιν τῶν ἐπιβατῶν καὶ τοποθέτησιν τῆς ἀτμομηχανῆς δι' ἧς τίθενται εἰς κίνησιν τροχοὶ εὐρισκόμενοι εἰς τὰς ἄκρας δύο ἀξόνων ἐνὸς μεγάλου καὶ ἐνὸς μικροῦ ἐγκαρσίου· ἡ εἰς τὰ ἐμπρὸς κίνησις ἐκτελεῖται ὑπὸ τῶν τροχῶν τοῦ μεγάλου ἄξονος ἡ δὲ εἰς τὰ ὀπίσω ὑπὸ τῶν τοῦ μικροῦ.

Ἐφευρέθη νέος τρόπος ἐξακριβώσεως τῆς ἡλιακῆς παραλλάξεως διὰ φωτογραφημάτων λαμβανόμενων κατὰ τὴν διάβασιν τῆς Ἀφροδίτης ἐπὶ τοῦ ἡλίου.

Ἡ ἐν Μπέρζ ἀστυνομία ἐρευνήσασα ἐν τοῖς καπνοπωλείοις κατέσχε μέγαν ἀριθμὸν πηλινῶν πιπῶν παριστανουσῶν τὸν στρατηγὸν Βουλανζέ· τὸ νοστιμώτερον εἶναι ὅτι ὅλαι αὗται αἱ πίπαι ἦσαν προϊόντα γερμανικοῦ ἐργοστασίου!

Ὁ ἐν Ἰνδίας περιηγούμενος πρίγκιψ Ἐδουάρδος Σάξ-Βεϊμάρ γράφει ὅτι ἐν τινι θηρευτικῇ ἐκδρομῇ διαταχθεῖσιν πρὸς τιμὴν αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ ἡγεμόνος τοῦ Μπεχόρ, ἐφονεύθησαν 9 τίγρεις, 3 ἄρκτοι, 6 ῥινόκεροι, 14 βούβαλοι, 13 ἔλαφοι, 5 κάπροι καὶ εἰς κορυδαλός!

Οἱ κάτοικοι τῆς περσικῆς πόλεως Ἐνσελῆ μέλλοντες ὑποδεχθῆναι τὸν Σάχην ἀπεφάσισαν ὅπως ἐπιστρώσωσι τὰς ὁδοὺς διὰ σακχάρους κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς εἰσόδου τῆς Α. Μεγχειότητος εἰσελευσόμενης ἐπὶ ἐλκῆθρου. Θέλουσι δὲ ἀνεγείρει πρὸς τιμὴν τοῦ ἡγεμόνος τῶν περίπτερον ἐκ σακχάρους ποικίλως κεχρωματισμένης.

Ὅρισμός.

Ὁ δεσμοφύλαξ εἶναι ὁ αἰχμάλωτος τοῦ φυλακισμένου.

— Ποία ἡ διαφορὰ τοῦ πρώτου καὶ τελευταίου ἔρωτος;

— Εἶναι διότι νομίζουσι τὸν μὲν πρῶτον ὡς τελευταῖον, τὸν δὲ τελευταῖον ὡς πρῶτον.

Δημοσιεύομεν ὧδε ἐκ τῶν «Μυρίων Ὁσων» ἐποικοδομητικὴν περὶ χαρτοπαιξίας πραγματείαν τοῦ γνωστοῦ τῷ πανελληνίῳ κ. Ι. Σκυλίσση παρατιθέμενοι ταῦτοχρόνως τοῖς ἡμετέροις ἀναγνώσταις καὶ δεῖγμα περιέργον τοῦ νέου περὶ τονισμοῦ συστήματος τοῦ αὐτοῦ.

ΠΕΡΙ ΧΑΡΤΟΠΑΙΞΙΑΣ.

Εἶνε εντροπή· εἶπα, λέγω καὶ δια βίου θα επαναλαμβάνω, ὅτι το χαρτοπαικτεῖν εἶνε εντροπή, ἐπειδὴ μαρτυρεῖ χαμέρπειαν ἀναξίαν ἀνθρώπου ὅστις σέβεται ἑαυτόν, ἀδυναμίαν ἢ ὅστις δεν κατορθοῖ να ὑπερνικήσῃ προδίδεται ὡς ἱκανὸς να φιλοκερδήσῃ καὶ εἰς τὰ ἱερώτατα. Τὸ χαρτοπαίγνιον ἐνόσω περιορίζεται εἰς ζημίαν ἢ κέρδος μνηδαμινον, ὡς πρὸς τὴν περιουσίαν τοῦ παίκτη καὶ τοῦ αντιπαίκτη, δύναται να ονομασθῇ καὶ ὄντως εἶνε παιδικὰ ἐκ τῶν ψυχγωγικωτάτων· ἀλλ' ἅμα ὡς ἐκ τοῦ καταθέματος φανερωθῇ ὡς μέσον χρηματισμοῦ, μεταξὺ φίλων μάλιστα, εἶνε αἰσχρον καὶ ἀνάξιον ἀνθρώπων ἀξιούντων ὅτι ἀνήκουν εἰς τὴν χρηστὴν κοινωνίαν.

Δεν ἀνήκουν εἰς αὐτὴν οἱ χαρτοπαῖκται· το θέλουν, το πλῆθος το παραδέχεται· ἀλλ' ἐνώπιον τῆς ὀρθῆς κρίσεως εἶνε ψεῦδος, εἶνε πλάνη. Ἀνθρώπος ὅστις ἀνέχεται ἀνευ τύψεως τοῦ συνειδήτου ν' ἀπέλθῃ οἰκαδὲ ἀποφέρων ἐν τῷ κόλπῳ του χρῆμα το ὅποιον ἀπεσπᾶσθῃ ἐκ τοῦ καρδιακοῦ παλμοῦ, φανεροῦ εἴτε κρυπτοῦ, ἐνὸς ἄλλου ἀνθρώπου, εἶνε ὑπόπτου τιμιότητος ἐξ ἀπαντος.

Ὁ ἄνθρωπος μετέχει τῆς φύσεως τῶν ἄρπακτικῶν ζώων· ἐν τῇ ἀγρίᾳ αὐτοῦ καταστᾶσει ἐπληθύνει οἷος πῆλξ εἰς το μῆλον ὃ βλέπει ἐν ταῖς χερσὶ τοῦ ὁμοίου του. Περὶ τὴν χιλιετηρίδα βεβαίως μέχρις οὗ ἡ ἀνατροφή τον διδάξῃ ὅτι τὸ ἀλλότριον κτῆμα δεν ἀνήκει εἰς αὐτόν, καθὼς θέλει ἔναι καὶ το κτῆμα αὐτοῦ μὴ ἀνήκει εἰς τὸν ἄλλον· ἀλλ' ἡ ἀγρία φύσις ὑπολανθάνει πάντοτε, καὶ κατὰ τῶν ὁρμῶν αὐτῆς τὸ πλεῖστον τῆς πεπολιτισμένης ἀνθρωπότητος συνέχεται μόλις ἢ ὑπο αἰδοῦς πρὸς τοὺς μεθ' ὧν συναναστρέφεται, ἢ ὑπο φόβου τῶν νόμων καὶ τῆς θείας δίκης· οἱ ολίγιστοι αἰδοῦμενοι ἑαυτοὺς καὶ μόνον ἐκυτοῦς, οὗτοι εἶνε οἱ ἀληθῶς ἐξηυγενισμένοι οἱ ὄντως χρηστοί. Το χαρτοπαίγνιον εἶνε πρόφασις ἄρπαγῆς τοῦ ἀλλοτρίου χρήματος, πρόφασις δυστυχῶς ἀσπαστῇ ἐν τῇ κοινωνίᾳ, δικαιολογούσῃ τον ἄνθρωπον οὕτως ἐπανερχόμενον εἰς τὰς σφετεριστικὰς ὁρμὰς τῆς ἀγρίας του καταστάσεως καὶ μὴ ὑπαγόμενον εἰς τὴν τιμωρίαν τοῦ νόμου. Διὸ ὁ χαρτοπαῖκτης με φαίνεται μυσαρύτατος ἐκτος ἀνέχῃ ἐναντίον του μίαν ἐταιρίαν κυβευτῶν, οἷα ἢ ἐν Μονοίῳ (Monaco), προκαλοῦσαν τὴν οἰκουμένην, καὶ οἶονε κηρύττουσαν «Ἐλθε να με σβύσης ἢ να σε σβύσω ἀναφανδόν!» Τότε δεν εἶνε ἐμὴ μωρός.

Ἀμφιβολίαν δεν ἔχω, ὅτι ὁ ἀγαπῶν το κέρδος τοῦ χαρτοπαιγνίου ἐξ ἀνθρώπων οὐς συναναστρέφεται, ἀγαπᾷ καὶ το κλοπιμαῖον, ἀρκεῖ να δύναται να τὸ δικαιολογήσῃ· ἐστὼ ὅσον ἀν θέλετε κόσμιος κατὰ πᾶν ἄλλο· ἀς φορῇ χιτῶνα ἀνεπιλήπτου καθαριότητος, ἐνδύματα καλῶς κεκομμένα καὶ ἐρραμμένα, ὑποδήματα στιλπνὰ ὡς το κάτοπτρον· ἀς ἔχῃ τοὺς ὄνυχας ἐλεφαντίνους,

τὴν γλῶσσαν ευτράπελον καὶ ἄβραν, — ἀφοῦ χαρτοπαικτεῖ ὅπως ἐγκολπίσῃ πλείονα τῶν ὅσα ἀλύπως θα ἐδίδεν εἰς ἓνα πτωχὸν ἅμα ἐξερχόμενος τῆς θύρας, δεν χαρτοπαικτεῖ πρὸς διασκέδασιν, ἀλλὰ πρὸς χρηματισμόν· ἐπομένως εἶνε ἀνάξιος· τὰ καλὰ του φορέματα καὶ οἱ καλοὶ τρόποι του σκεπάζουν ψυχὴν ὅχι ευγενεστεραν τῆς τῶν ἐν ταῖς εἰρκταῖς ριπτομένων δια λωποδυσίαν. Μὴ τον ἐμπιστεύεσθε· εἶνε κότμιος καὶ τίμιος πρὸς το θεαθῆναι· ἀπλῶς πρὸς το θεαθῆναι ἠθικῶς, δεν διαφέρει τοῦ ἀγυιοπαίδου, το ὅποιον κἀθήται ἐν τῷ μέσῳ τῆς τριόδου καὶ πλακόνει ἐν τῶν τριῶν παικτοχάρτων, ὅπου νομίζει ὅτι θα συλλάβῃ το ὑποδειχθὲν αὐτῷ σχῆμα. Κατὰ τί διαφέρει; καθ' ὅτι ὁ τάπης εἰς ὃν προσέρχεται το ἀγυιόπαιδον εἶνε ἐστρωμένος εἰς το ὑπαιθρον ἐν πληθούσῃ ἀγορᾷ καὶ οὐχὶ εἰς ἓν ἀγλὸν μέλαθρον; ἢ καθ' ὅτι ἐνώπιόν του το ἀγυιόπαιδον ἔχει πῖλημά τι ῥυπαρὸν καὶ οὐχὶ ἐρέαν πρασίνην; ἢ καθ' ὅτι ὁ συμπαίκτηρ τοῦ ἀγυιοπαίδου εἶνε σκαῖος; ἀλλ' εἶνε ὁμοῖός του, καθότι το κατάθεμα (l'enjeu) εἶνε εὐτελές; ἀλλ' εἶνε ἀνάλογον πρὸς τὰ βαρέα καταθέματα τῶν ευπορούντων ἀστῶν. καὶ καθ' ὅτι το ἀγυιόπαιδον δεν ἔχει τέιον να ῥοφήσῃ οὔτε πεμμάτιόν τι να ἐμβάψῃ ἐν τῷ ῥοφήματι, ἢ ἐπαγωγόν τι μειδίαμα πρὸς ὃ ν' ἀνταποκριθῇ. Ἡ αἰσχυνηλὴ προσπάθεια καὶ τούτου κ' ἐκείνων ἐν καὶ το αὐτοῦ ἔχει ἐλατήριον, τον νοσφισμον ἀλλοτρίου χρήματος ὑπο το πρόσχημα παραχωρήσεως ἐκουσίου, ἥτις κατὰ βᾶθος εἶνε παραχώρησις ἀκούσιος, τοῦ παραχωροῦντος. Κωμῶδια δὲ εἶνε ἡ προσποίησις μετὰ τὴν ὁποίαν ὃ τε χάνων καὶ ὁ κερδαίνων θέλουν να παραστήσωσιν ὅτι ὅσα ἔχασαν ἢ ἐκέρδησαν τὰ γράφουν εἰς τὰ παληὰ των παπούτσια. Τοῦτο ἀπαιτοῦν οἱ καλοὶ τρόποι· το ψεῦδος καὶ ἡ ὑπόκρισις εἰσάγονται εἰς τοὺς καλοὺς τρόπους. Ὅσον ἀτάραχος, ταῦτο εἰπεῖν ὅσον πεπωρωμένος, παρίσταται ὁ χαρτοπαῖκτης, τόσον φαίνεται ευπροσώπότερος.

Πλείοτερον ἐγὼ τιμῶ το ἀγυιόπαιδον, το ὅποιον ὅταν χάσῃ κλαίει. Βλέπω καρδίαν ἀνοικτὴν ἐν αὐτῷ· ἐνθ' τοῦ κυρίου, ὅστις φουσᾷ τοὺς ῥώθωνας ἐντος τοῦ μοσχομανδύλου του ἐν ἀταραξίᾳ, ἢ καρδίᾳ ἐγκλείει ἀδιόρατα τέλματα.

«Ἀπο τὴν κεφαλὴν βρωμεῖ τ' οὐφάρι» λέγει κοινὸς τις λόγος ὀρθότατος. Ἀποστροφῆς ὄντως καὶ βδελυγμοῦ ἄξιός εἶνε ὁ λαός, ὁ κατὰ τὴν παραμονὴν μάλιστα παντός νέου ἔτους συναγόμενος ἐν τοῖς καταγωγίσι του, ὅπως ἐν τῷ χαρτοπαιγνίῳ δοκιμάσῃ, ὡς λέγει, τὴν τύχην του, καθ' ἣσαν το ἐισερχόμενον ἔτος. Τὸν βλέπεις καθήμενον εἰς μικρὰ τραπέζια ὑφυγρὰ καὶ ὅζοντα ῥύπου μετὰ ρακῆς ἠνωμένου κρατοῦντα ἐν τῇ ἀριστερᾷ συνεσφιγμένῃ τὰ παικτοχάρτα, κοῖλα, οἷον το σχῆμα τῶν στεγαστικῶν κεραμιδίων, κολλῶδη ἐκ τοῦ γράσου τῶν βρναύσων ἐκείνων χειρῶν καὶ ἐκ τοῦ σιάλου πικρῶς βωμολόχου στόματος· ἀποστροφὴν ἐμποιεῖ ἐκεῖ ὁ λαός· ἀλλ' εἰς ταῦτα ὁ πταίστης εἶνε ἡ τάξις τῆς κοινωνίας ἢ αυτοκαλουμένη καλὴ. Ἐκ τοῦ λαοῦ ἔλαβεν ἄρα γε αὐτὴ τὴν περωτισμένην πεποίθησιν ὅτι, ὅστις ἀν κερδήσῃ ἐν τοῖς τυχεροῖς παιγνίοις κατὰ τὴν τοῦ νέου ἔτους παραμονὴν θα κερδαίνῃ καθ' ὅλον το ἔτος, ἢ θ' ἀποβαίνωσιν αἰσίως αἱ ὑποθέσεις του; Καταδέχεται να εἴπῃ ὅτι ἔλαβε τὴν πεποίθησιν ταύτην ἐκ τοῦ λαοῦ; Ὁχι βεβαίως. Αὕτη λοιπὸν ἐνέπνευσε τὴν πρόληψιν ταύτην εἰς τὸν λαόν, ἐπειδὴ τὴν ἔχει ἡ ἐξηυγενισμένη· καὶ λοιπὸν ὁ πταίστης εἶνε αὕτη. Πῶς δὲ ὥρα ἡ ἐξουσία να ἐμποδίσῃ το κακὸν μαινόμενον ἐν τοῖς ὑπογείοις, ἀφοῦ αὐτο ἀνθεῖ ἐν τοῖς ἀνωγείοις; Ἐκεῖ καὶ γυναῖκες, πρὸς δὲ καὶ παιδία τὰ ἀθλικά, ἀναλγήτως ἀφίνονται χαρτοπαικτοῦντα. Γυναῖκες! παιδία! ὦ! ἀν περὶ τῶν ἀνδρῶν εἶπομεν ὅτι εἶπομεν, τί δὲ περὶ τῶν γυναικῶν καὶ τῶν παίδων! Ἡ γυνὴ να ἀφορᾷ εἰς χρηματισμόν διὰ τοιούτων μέσων! τοῦτο φέρει εἰς τὰς χειρίστας τῶν εἰκασίων περὶ τοῦ ἠθικοῦ χαρακτῆρός της. Οἱ παῖδες δὲ πάλιν να προαλείφονται παρ' αὐτῶν τῶν γονέων το τοσοῦτο ἐντιμὸν στάδιον! Καλὴν μεταχείρισιν τῆς κληρονομίας των μέλλουν να κάμωσιν ὅταν περιέλθῃ εἰς τὰς χεῖράς των.

Καὶ ἄλλοτε ἔγραψα καὶ νῦν επαναλαμβάνω, δι' ὃν λόγον καὶ τὰ Ευαγγέλια επαναλαμβάνονται κατ' ἔτος ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ εἰς ἐπήκοον τοῦ αὐτῆς πληρώματος. Το να σπουδάζῃ τις περὶ πορισμοῦ χρημάτων ἐν τῷ γραφείῳ ἢ ἐν τῷ εργαστηρίῳ του, ἐν τῇ

αγορᾷ ἢ ἐν τῷ χρηματιστηρίῳ οὐδὲν ὀνειδος· πᾶς ὅστις δὲν ευχρεοῦται νὰ ζήσῃ ὡς φιλόσοφος κυνικός, καταγίνεται νὰ ευπορήσῃ ἢ νὰ πλουτήσῃ δι' ἐπαγγέλματός τινος ἐντίμου· ἀλλ' ὁ τρέπων καὶ τὴν παιδίαν αὐτὴν εἰς βιωποριστικὸν ἔργον διαδιδάσκον, ὅτι ἡ συνήθης ἐργασία δὲν ἐπαρκεῖ εἰς τὰς χρείας ἢ εἰς τὴν ἀπληστίαν του, διο καταφεύγει καὶ εἰς τὴν παιδίαν, ὡς εἰς ἔργον ἐπίσης πρὸς αὐτὸν σπουδαῖον· τοῦτο δὲ ἀναντιρρήτως εἶνε ἀπρεπές, ἐπεὶ δὴ ἡ παιδίαν μετατρέπεται εἰς κυβείαν, καὶ οὐτε εἰς τὸ ἀξιοχρεῶν τοῦ ἀνδρὸς ἐκείνου συμφέρει ἢ φήμη κυβευτοῦ, οὐτε ἡ τιμὴ του ἀνέχεται τοιοῦτο ἐπίθετον. Ἐντεῦθεν συμπεραίνει πᾶς τις κατὰ πόσον οἱ διαχειριζόμενοι μάλιστα ξένα ἢ δημόσια χρήματα, δύνανται νὰ ὦσιν ἀνύποπτοι ἐν χαρτοπαιξίᾳ σχετικῶς βαρεῖα.

* *
*

Μέχρι τινος καταθέματος καὶ μέχρι ὥρας τινος, ὁ χαρτοπαικτὼν πιστεύεται ὡς ἀληθῶς παίζων· ἐπέκεινα ὁμῶς τοῦ εὐλόγου καταθέματος ἢ τῆς ἐπαρκοῦς ὥρας φωρᾷται ὡς μὴ παίζων πλέον ἀλλ' ὡς καλύπτων τὴν αἰσχροκέρδειαν ὑπο το πρόσχημα τῆς αθώας παιδιᾶς, ὡς ἀντιπαρκαταχθεὶς εἰς πυγμαχίαν, ὅπως ἡ αὐτοῦ καταθράυση τοὺς οὐδόντας τοῦ ἐναντίου του ἢ αἰσθανθῇ τὴν ἰδίαν σιαγὸνα κατατεθραυσμένην ὑπ' ἐκείνου. Ἀν το πάθῃ ἐγείρεται ἐλεεινός· ἐλεεινός, ἐπεὶ δὴ καὶ ἀδυνατεῖ νὰ κρύψῃ τὴν ἐκ τοῦ τραύματος οὐδνηρὰν συναίσθησιν. Πυλᾶντις ὁ ἥλιος τὸν εὐρίσκει ἐκεῖ πελιδνὸν τὴν ὄψιν καὶ ἄθλιον· ὁ ἥλιος ἀνατέλλει εὐλογία καὶ χάρα τῆς φύσεως ἀννηρούσης, ἐνῶ τὰ κηρία ἀνέπτουν ἐτι ἐπὶ τῆς πρασίνης τραπέζης· δακρυώδῃ καὶ κατηναλωμένα ὑπο τῆς παννυχίδος· καταχθόνιον τι τοῦ κατὰ τρύχει τὴν ψυχὴν· αἰσθάνεται αὐχμῶδες τι ἐντὸς τῆς κεφαλῆς, φέρον στεῖρωσιν εἰς τὸν νοῦν, χαλῶν ὅ,τι ὑψηπέτερος, ὅ,τι ἀνθηρὸν ἐν τῇ φαντασίᾳ· αὐτὸν τι ἐν τοῖς στήθεσι μαραίνον ὅ,τι ἐν αὐτοῖς ἀγαθὸν ἢ γενναῖον· αἱ πύριναι γλῶσσαι τῶν φώτων τῆς νυκτός, κατὰ κλινὰς ἀνόμεναι ὑπο τῶν λευκυγῶν λυμπηδόνων τῆς ἰλαρᾶς τοῦς παρίστανται ὡς δᾶδες τῆς κολάσεως.

Καὶ ὁ χαρτοπαίκτης βλέπων τὸ ἀπείσιον τοῦτο ὄραμα πλέον τοῦ χορευτοῦ, ὃν ὡσαύτως ἐπρόφθησεν ἡ ἀνατολὴ ἐκείνη, διότι οὗτος μὲν το βλέπει μόνον διὰ τῶν ομμάτων, ἐν ἐκεῖνος το ἔχει καὶ ἐν τῇ ψυχῇ, ἀπέρχεται οἰκάδῃ ὡς αὐτόματον μᾶλλον ἢ ὡς λόγος ἐν σώματι· καθ' ὁδὸν ἀπαντᾷ τὸν ἐργάτην ἐξεγερθέντα τοῦ ὕπνου ἐπ' ἀναθέμασι· πρὸ τῆς κλίνης, ἀπορρίπτει ἀνυπομόνως τῇδε κακεῖσε τὰ φορέματά του, ἀλλὰ μὴ αἰσθάνόμενος τοὺς θύλακας τῶν βαρεῖς ἐκ τοῦ χρυσίου, ὡς ἦσαν ὅτε πρὸ τινων ὠρῶν τὰ ἐνεδύθη, καταρᾷται αὐτοῦ ἐαυτὸν· πίπτει δὲ τότε ἐπὶ τῆς στρωμνῆς του βασανίζων τὸν νοῦν πῶθεν νὰ πορευθῇ, καὶ πῶς ν' ἀναπληρώσῃ τὰ κατὰ σπασταλῆθέντα χρήματα.

Πίστευε τώρα, πιστεύε εἰ δυνατόν, ὅτι ἡ τιμὴ εἶνε στερεῶς προσκεκυλλημένη καὶ ἀδιασείστως ἐντὸς οὕτω καταπεπονημένης ψυχῆς.

Ἀν τουναντίον κατορθώτῃ νὰ φέρῃ ἀναλγήτως τὸ τραῦμα, χεῖρον τοῦτο, ἐπεὶ δὴ παρίσταται οἷος εἶδος τῆς κυβείας — un joueur madré. — καὶ πρὸ τοιούτων μάλιστα χαρακτῆρων, τῇ ἀληθείᾳ, δίκαιον ἔχει πᾶς ἄνθρωπος κατὰ πάντα νὰ δυσπιστῇ. Γινώσκω ὅτι εὐπρεπὴς θεωρεῖται συνήθως ἡ τοιαύτη ἀταραξία, μάλιστα δὲ καὶ θαυμάζεται ὑπ' ἀνθρώπων ποῖός τινος ἀγωγῆς, ἀλλὰ πράγματι εἶνε ἀγενὴς καὶ μοχθηρὰ· πολλῶν ἐτῶν ἰδρῶτες ἐντίμοι καὶ μόχθοι δυσεκπέραντοι οὐχὶ ἀναισθητῶς καθορῶνται ἐξηρανισμένοι ἐν ὀλίγαις ὥραις εἰς τοιοῦτους ἀνελκόμενους ἀγῶνας, εἰμὴ ὑπο καρδιῶν πεπωρωμένων καὶ πνευμάτων μὴ δισταζόντων ἀπέναντι οἰωνοδῆποτε μέσων ἐπιθέτων ἔνα τους ἀναπληρώσωσιν· ὁ ἐν ὑπουργήματι θὰ δωροδογήτῃ, δικαστῇ θὰ δεκασθῇ, στρατιωτικὸς δὲν θὰ εὐορκήσῃ, δικηγόρος θὰ ἀπιστήσῃ ἢ θὰ ἀπληστήσῃ, ταμίης θὰ ὑπεξαίρεσῃ, ἐμπολεὺς θὰ νοθεύσῃ τὰ σταθμά, ἐμπορὸς ἢ τραπεζίτης θὰ καραδοκῇ τὴν κατάλληλον στιγμήν ὅπως ἀνάψῃ τὴν λαμπράδα τῆς χρεωκοπίας· διότι ὡς ἱερωτέρα καὶ τῶν δέκα ἐντολῶν τηρεῖται μετὰ τῶν χαρτοπαικτῶν ἢ ἀπότισις τοῦ δὴ λεγομένου χρέους τιμῆς (dette d'honneur)· σφετερισθῇ, ἐξουθενισθῇ, ατιμάσθῃ, πωληθῇ, ἀλλὰ πλήρωσον ἐντὸς εἰκοσιτεσσάρων ὥρων καὶ μέχρις ὀβολοῦ, τὰ οφειλόμενα ἐκ

τοῦ χαρτοπαιγνίου, ἔστω καὶ ἂν ὁ κερδίσας σε ὑπάρχῃ κακοήθης τις ἄνθρωπος· ἐνῶ, ἂν χρεωστῇς εἰς τίμιόν τινα καὶ χρηστὸν δανειστήν, τὸν ἀφίνεις ὅλας πενταετηρίδας καὶ δεκαετηρίδας νὰ τήκηται περιμένων τὴν ἀπόδοσιν τῶν δανείων.

Ἄγνοῦν ἂν πρὸς τοῖς ἄλλοις κυβερνητικοῖς παιγνίοις εἰς ᾧ προσέρχεται ὁ λαὸς τῶν Ἀθηνῶν συγκαταριθμεῖται ἐφέτος ἡ *rolina*. Ἀλλοτε ἐπικίετο καὶ αὐτή, καί, ὡς εἶχα μάθει, ἐπαιζέτο ὑποδρους ολεθριωτάτους πρὸς τοὺς δυστυχεῖς παίκτης. Ἡ *rolina* ἐν Μονοίκῳ ἔχει 37 ἀριθμούς, μετὰ τῶν ὁποίων ὑπάρχει ἐν μηδενικόν, καὶ τοῦτο πρὸς ὄφελος τῆς τραπέζης ἐν Ἀθῆναις δὲ αὐτὴ εἶχεν 24 ἀριθμούς ἐν οἷς δύο μηδενικά· δηλαδὴ ἐν Μονοίκῳ μὲν σε καταπολεμεῖ ἐν μηδενικόν ἐντὸς 36 ἀριθμῶν ἐδῶ δὲ ἐν μηδενικόν ἐντὸς 12 ἀριθμῶν· ἂν δὲ καὶ οὕτω πῶς ἐν Μονοίκῳ πολλοὶ αὐτοκτονοῦν ἐξαφνίζοντες τὴν περιουσίαν των, φαντάσθητε ἂν ὑπάρχῃ πιθανότης κέρδους ἐκ τῆς *rolina* τῶν Ἀθηνῶν. Εἶνε προφανὴς ἡ λωποδυσία. Ὡστε οὕτως ἔχοντος τοῦ πράγματος, ἡ ἀστυνομικὴ ἐξουσία, ἂν ἀδυνατῇ νὰ ἐξαλείψῃ τέλεον τὸ κακόν, εἰς τοῦτο τουλάχιστον ας ἐπιστήσῃ τὴν προσοχήν, νὰ διατάξῃ τὴν αὐξήσιν τῶν ἀριθμῶν τῆς *rolina* εἰς 36, καὶ τὴν ἐλάττωσιν τῶν μηδενικῶν εἰς ἓν καὶ μόνον, ὡς ἐν Μονοίκῳ, ὅπου ὁ Βεελζεβουλ τῶν κυβειῶν. Ἀλλὰ καὶ τί τὴν ἐμποδίζει τοῦ νὰ καταργήσῃ ἐντελῶς τὰ τοιαῦτα καταγῶγια, ὡς μητρηρ φιλόστοργος πρὸς τὸν λαόν, καὶ οὐχὶ ὡς μητρυιὰ ἀπαθὴς ἔχουσα πρὸ τῆς ζημίας του;

I. ΙΣΤΙΟΡΙΑΝ ΣΚΥΛΙΣΣΗΣ.

ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ ΚΑΘ' ΕΒΔΟΜΑΔΑ

Πρόχειρον αἰμοστατινόν.

Ὡς τοιοῦτον, ὁπόταν ἐλλείπωσιν ἄλλα ἱατρικὰ βοηθήματα, συνιστῶμεν τὸ ἄριχόν (κοινῶς ὕσκαν), οὐσίαν σπογγώδη ἐπὶ τῶν δρυῶν ἀναπτυσσομένην, ἣν συλλέγουσιν οἱ βοσκοὶ καὶ λοιπεὶ ὀρεσίβιοι καὶ ἔχουσι πρόχειρον ἔναυσμα. Ἡ οὐσία αὕτη ἐπιτιθεμένη ἐπὶ τῶν τραυμάτων ἀπορροφᾷ ταχέως τὸν ὀρὸν τοῦ αἵματος, οὕτω δὲ διευκολύνει τὸν σχηματισμὸν τοῦ θρόμβου ὑπὸ τὴν ὁποῖον ἄρχεται ἡ ἐπούλωσις. Διὰ μικρὰ δὲ τραύματα ὁποῖα αἱ ξυραχίου τομῆς, τὰ δῆγματα τῶν βδελλῶν, αἱ νύξεις βελονῶν κτλ. δυνάμεθα μετ' ἐπιτυχίας νὰ ἐφαρμόσωμεν τὴν εἰρημένην οὐσίαν καὶ ἀποτελεσματικῶς.

Μέσον δι' οὗ παρεμποδίζονται οἱ παῖδες νὰ δάκνωσι τοὺς ὀνυχας αὐτῶν.

Πρὸς τοῦτο ποιοῦμεν ἰσχυρὸν ἀφέψημα (decoctum) κολοκυνθίδος τῆς λεγομένης ἀγρίης κολοκύνθης, ἢ κουασσίου ξύλου τοῦ γνωστοῦ δηλοῦ ὅτι μικροξύλου, ἐντὸς δὲ αὐτοῦ ἐμβυπτομεν τὸ ἄκρον τῶν δακτύλων τοῦ παιδίου. Ἡ πικρία δὲ ἡ ὑπερβάλλουσα τοῦ ἄνω ἀφεψήματος ἀναγκάζει τὸν παῖδα ν' ἀπομάθῃ τὴν κακὴν αὐτοῦ ἔξιν.

Κατὰ τὴν ἐφιδρώσεως τῶν ποδῶν.

Δέον νὰ πολεμῶμεν τὴν ἐφιδρώσιν ἐν ποδῶν δι' ἀπλῶν καὶ ἡπίων μέσων οὐδέποτε δὲ διὰ τοῦ ψυχρῶς καὶ τῶν ψυχρῶν πλύσεων καθόσον διὰ τῶν τελευταίων τούτων παρεμποδίζομένης ἀποτόμως τῆς διαπνοῆς καὶ ἐξαιτίας δυνάτον νὰ ἐπέλθωσι συνέπειαι σοβαραί. Τὴν πρωΐαν ἐγειρόμενοι ἀπὸ τῆς κλίνης σπογγίζομεν καλῶς τοὺς πόδας δι' ὀθόνης, ἂν ὦσιν ἐν ἐφιδρώσει, εἴτα δὲ ἐπιτρέβομεν ἐλαφρῶς δι' ὀλίγου ὕδατος τῆς Κολωνίας (Cologne) ἢ οἶνονπνεύματος ἢ καὶ συνήθους ῥικῆς. Δέον συγχρόνως νὰ τηρῶμεν ὅσον ἔνεστι καλὸν τοὺς πόδας διὰ πλύσεων ἐκ χλιαροῦ ὕδατος καὶ ν' ἀλλάσωμεν τουλάχιστον ἡμέραν παρ' ἡμέραν περικνημίδας.

Διὰ νὰ ἔχητε κάρυα νωπὰ καὶ νόστιμα βράσετε ὕδωρ καὶ ἀλκίτισχά τε το μετὰ τὸ ὁποῖον περιχύσετε τὰ κάρυα ἐντὸς χύτρας ἢ ἄλλου δοχείου, καὶ ἐξαγάγετέ τὰ ἀφοῦ κρύωσι τὸ ὕδωρ.

Ἰατρὸς ἐξ Ἀλσατίας ὑποδεικνύει τὸ χλωροδοῦχον τῆς κοκκίνης κατὰ τῆς θαλασσίας ναυτιάσεως· ἀν·μίξατε ἐν γραμμάριον μετὰ δεκαπλασίου ὕδατος καὶ λάβετε τρεῖς τῆς ἡμέρας ἀνὰ πέντε σταγόνας ἐπὶ τεμαχίου πάγου.

ΙΟΥΛΙΟΥ ΚΛΑΡΕΤΗ.

Ο ΚΥΡΙΟΣ ΥΠΟΥΡΓΟΣ.

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ.

— Ένθυμεῖσαι λοιπὸν, φιλότατη Μαριάννα, εἶπεν ὁ Γκυ, τὴν ἐποχὴν ὅταν ἔγραφες ἐπάνω εἰς μικρὰς φωτογραφίας ποῦ ἔστελλες εἰς κἄποιον, ὅστις πολὺ σὲ ἀγαποῦσε: « Πρὸς ἐκεῖνον τὸν ὁποῖον ἀγαπῶ περισσότερο ἢ τὸν κόσμον ὅλον »;

— Μάλιστα, εἶπεν ἡ Μαριάννα ἀναπέμπουσα νέφος καπνοῦ εἰς τὴν ὀροφὴν. Αὐτὰ δὲν λησμονοῦνται τόσον εὐκολα, ἄρκεῖ νὰ ἦναι κἄνεις καὶ μία στάλα ἀκόμη εἰλικρινῆς ὅταν τὰ γράφει.

— Καὶ ἦσουν εἰλικρινῆς;

— Λόγω τιμίου ἀνδρός! ἀπήντησε γελῶσα.

— Καὶ ὅμως ἔμαθα κατόπιν ὅτι πρὶν αὐτοῦ εἶχες λατρεύσει ἓνα ἄλλον.

— Ἴσως, εἶπεν ἡ Μαριάννα μετὰ αἰφνιδίας πικρίας· ἀλλὰ εἰς τὴν ζωὴν ποῦ ἐπέρασα ἐγὼ, δὲν εἶναι ἀδύνατον νὰ ἐπῆρα πολὺ χάκεις δι' ἔρωτα τὴν ἀπλὴν ἰδιοτροπίαν. Ἐκ τῶν λείξεων τούτων τὰς ὁποίας ἐσφενδόνισε ταχύτατα λαλοῦσα, ὥσπερ διὰ μαστιγίου πλήττουσα τὸν ἄερα, ἀπέπνεε τοιαύτη ἔκφρασις ἄλγους συγκεκαλυμμένης ὀργῆς, ὥστε ὁ Λισσάκ βαθέως συνεκινήθη.

Αὐτὸς ὁ παρισινὸς Λισσάκ ἐδοκίμαζεν ἐκ τούτων αἶσθημα περιέργου καὶ ἀπροσδόκητον καὶ ἡ γυνὴ αὐτῆς, ἥτις στηρίζουσα τὸν τράχηλον ἐπὶ τῆς ῥάχως τοῦ ἀνακλίντρου, ἀνακεκλιμένη, ἄφινε νὰ θωπεύῃ τοὺς φρίττοντας ῥωθωνάς της, ὁ ἐκ τῶν χειλέων της κατὰ νέφη ἐξερχόμενος καπνὸς, τῷ ἐφαίνετο ὡς νέον τι ὄν, ἄγνωστον, ἐλθὼν ἐκεῖ διὰ νὰ τὸν θέσῃ εἰς πειρασμόν. Ἐξέταζεν ἐπὶ τοῦ ἀνακεκλιμένου αὐτῆς ἀναστήματος τὰς καμπύλους γραμμὰς τοῦ χαριεστάτου τούτου σώματος τοῦ ἀκμάζοντος καθ' ὅλα, τὰς ἐξοχὰς τοῦ στήθους, τὰς θωπείας ἐσθῆτος καλλώσης ἐπὶ ἐντελεστάτων μηρῶν καὶ ἡ ἀπρόοπτος ἐπάνοδος τῆς ἐξαφανισθείσης φίλης, τῆς λησμονηθείσης ἐρωμένης, διὰ μιᾶς ἐκέντριζεν αὐτὸν ὡς θέλγητρον ἰδιοτροπίας καὶ ἐρωτικῆς περιπετειᾶς. Εἶτα δὲ αὐτὸς ὁ πόνος τῆς πικρίας, ἐν μέσῳ τῶν συνήθων ἐπιπολαίων παρισινῶν συνδιαλέξεων, ἐμαστίγου τὴν περιέργειάν του καὶ ἔκαμνε ν' ἀνακηδήσῃ, ἂν ὑπῆρχε λείψανον τῆς παλαιᾶς ἀγάπης, τῆς ἀποτόμως ἄλλοτε διχοτομηθείσης.

Εἶχε καθίσει ἐπὶ χαμηλοῦ ποδίου, πλησίον τῆς Μαριάννας, ζητῶν μὲ τὰ βλέμματα τοὺς διαυγεῖς ὀφθαλμοὺς τῆς νεαρᾶς γυναικὸς, ἐνῷ ἡ χεὶρ του νωχελῶς ἐδοκίμαζε νὰ συλλάβῃ τὴν λευκὴν τῆς χεῖρα, ἀποσυρομένην. Εἰς τὴν κίνησιν ταύταν τοῦ βραχιονοῦ του προσετίθετο ἤδη τι τὸ παρεμφερὲς πρὸς ὀρμὴν θωπευτικοῦ ἐναγκαλισμοῦ.

Αἰφνιδίως ἡ Μαριάννα ἐκύτταξεν αὐτὸν κατὰ πρόσωπον καὶ καθαρῶς, μὲ τὸ σκωπτικὸν ὕφος παρελθόντος ὅπερ ἀρνεῖται ν' ἀνοίξῃ νέον λογαριασμόν τοῦ μέλλοντος, εἶπεν:

— ὦ! μὰ αὐτὸ εἶναι φανερὸ κόρτε, φίλε μου;

Ὁ Λισσάκ ἐμειδία.

— Ἐλα δά! ἔκαμεν ἐκείνη· ἄφες με λοιπὸν! Εἶναι μυθιστόρημα τὸ ὁποῖον ἄλλοτε σκληρῶς ἐφυλλομέτρησες!

— Τὸ μυθιστόρημα τοῦ βίου μου! εἶπεν ὁ Λισσάκ βαιῶ τῇ φωνῇ πλησιάζων τὰ χεῖλη εἰς τὸ οὖς τῆς Μαριάννας.

— Εἰς λόγος πεοιπλέον διὰ νὰ μὴ τὸ ξαναδιαβάσῃς! Ἡ Ξεύρεις μερικὰ βιβλία δὲν τὰ διαβάζει τις εἰμὴ μόνον μίαν φοράν. Καὶ ἴσως δι' αὐτὸ δὲν τὰ λησμονεῖ πλέον!

Ἀνηγέρθη εὐθυτενιστάτη, ἀποτόμως ῥίπτουσα τὸ τέλος τοῦ σιγάρου της εἰς τὸ πῦρ τῆς θερμάστρας καὶ βιθίζουσα κατ' εὐθεΐαν τὸ ὄξυ βλέμμα αὐτῆς εἰς τοὺς ἐκπεπληγμένους ὀφθαλμοὺς τοῦ Λισσάκ.

— Ἀ! παρῆλθε πλέον βλέπετε, ὁ καιρὸς τῶν «ἰδιοτροπιῶν τῆς Μαριάννας», ὡς ἔλεγε ἄλλοτε γελῶν. Ἡξεύρεις εἰς τί σημεῖον εὐρίσκομαι τῶρα, ἀγαπητέ μου Γκυ; Ναί, γνωρίζεις ποῦ εὐρίσκεται ἡ τρελλὴ ἐκείνη ποῦ ἦτον ἄλλοτε ἐρωμένη σου; Εἰς

τὴν πληξίν ἣν μαύρην, βαθεῖαν, ἀθεράπευτον! Περνῶ τὴν ζωὴν μου μὲ χασμήματα, ἀγατητέ μου, καὶ χασμήματα δυνάτ' ὥστε νὰ μοῦ σπᾶσουν τὴν σιαγὸνα. Αἱ ἡμέραι μοῦ φαίνονται μαῦραι, οἱ ἄνθρωποι μοῦ φαίνονται ἀνόητοι, τὰ βιβλία μοῦ φαίνονται ἀνούσια, οἱ τρελλοὶ μοῦ φαίνονται βλάκες καὶ οἱ εὐφυεῖς σχολαστικοί. Αὐτὴ εἶναι μαύρη ἀσθένεια, ἂν θέλῃς ἢ μᾶλλον ἀσθένεια ἄχρους· εἶναι τὸ μῖσος τοῦ ἀχρωματίστου, ὁ βαρεμὸς τοῦ τετριμμένου, ἡ δίψα τοῦ ἀδυνάτου. Δίψα ἡ ὁποία ποτὲ δὲν σβύνεται, σοῦ λέγω ἐν παρενθέσει. Ἡ πηγὴ τοῦ δροσεροῦ νεροῦ ὅπερ ἡμπορεῖ νὰ μὲ μεταβάλῃ, ἀκόμη δὲν ἀνεπήδησεν.

Ὁμίλει δι' ὕρους ξηροῦ, πικροῦ, μὲ μειδίαμα ἀποτόμως ποικιλλόμενον ὑπὸ μικροῦ διακεκομμένου νευρικοῦ γέλωτος. Ἐν τῷ μεταξὺ λαβοῦσα σιγὰς ἄνθρωπον, διὰ νευρικῆς κινήσεως ἀνέπεμπε νέφη καπνοῦ ἢ διὰ τῆς ἄκρας τοῦ ὄνυχος θίγουσα αὐτὸ, ἄφινε νὰ πέσῃ ἐπὶ τοῦ τᾶπητος ἡ τέφρα του.

Συγκεκινημένος, περίεργος ἐκ πεισμονῆς καὶ μὴ σκεπτόμενος πλέον τὴν πρὸ ὀλίγου ὁρεξίν του ὁ Γκυ, ὑψῶν τὴν κεφαλὴν ὡς ἱατρός, ὅστις εὐρίσκει τὸν ἀσθενῆ του πολὺ χειρότερα ἢ ὅσον οὗτος ὁμολόγησεν.

— Εἴσθε πολὺ δυστυχῆς, Μαριάννα! εἶπεν.

— Ἐγὼ; δὲν βρῆσαι! Κουρασμένη, ἀνδιασμένη ἀπὸ τὴν ζωὴν μου, μάλιστα δυστυχῆς ὅμως, ὅχι; Ἡ δυστυχία ἔχει ἀκόμη καὶ κἄτι τὸ μέγα, τὴν ἀνδρίαν τοῦ νὰ τὴν καταβάλῃ τις; Ὁμοιάζει τὴν βροντὴν. Ἀλλὰ ἡ βροχὴ, ἡ αἰωνία βροχὴ, ἡ ἀδιάκοπος βροχὴ, μὲ τὴν λάσπην εἰς τὸ τέλος αὐτὸ—ἄ! τοῦτο, ὦ! εἶναι φρικτόν. Καὶ βρέχει βρέχει βρέχει φρικτῶς εἰς τὴν ζωὴν μου.

Ἐξέτεινε τῶρα τὰς δύο χεῖράς της χασμωμένη ἐπὶ μακρὸν, ἐνῷ ὁ Λισσάκ διέβλεπεν ἐκ τούτων πάντων τὴν ἄφροναν ἀπελπισίαν ἐκ φοβερᾶς ἀπογοητεύσεως καὶ ἀνεπανορθώτου καταπτώσεως.

— Ὁ βίος μου! Ὁ ἰδικός μου; Μύλος ὁ ὁποῖος γιρνᾷ χωρὶς κἄνένα νόημα! Ἀδιάκοπος ἐπανάληψις ἐρώτων χωρὶς χαρὰν καὶ μέθη, χωρὶς δίψαν. Κ' ἐννοεῖς; Βίος κορασίου τὸ ὁποῖον περνᾷ μία καθυπὸ γυνή! Ψυχὴ ἰδική μου, πνεῦμα ἰδικόν μου, εὐφυΐα ἰδική μου! Ἐπιθυμῶ πλέον ἐγὼ νὰ ἦμαι ἡ ἰδική μου καὶ νὰ μὴ ἦμαι κανενὸς ἢ «ἰδική του». Δὲν ἔχω παρὰ μίαν μόνον εὐχαρίστησιν, ἰδοὺ . . .

— Τί πρᾶγμα; ἠρώτησεν ὁ Γκυ, τὸν ὁποῖον αὐτὴ ἡ ἀγανάκτησις, αὐτὸς ὁ ἀναβρασμὸς τοῦ ἄλγους, αὐτὴ ἡ ἀκουσίως ἀποκαλυπτομένη ὀδύνη, ἐκ βαθέων ἐτάρασσαν κιλυνδοῦσαι ἀπὸ ἀμφιβολίας εἰς αἶσθημα οἴκτου.

— Ἡ εὐχαρίστησίς μου εἶναι, εἶπεν ἡ Μαριάννα, νὰ κλεισθῇ ὁλόμνη εἰς ἓνα μικρὸν δωμάτιον, ποῦ ἐνοικίασα εἰς τὸ βᾶθος δρόμου ἀγνώστου πλησίον τοῦ Ζωολογικοῦ Κήπου καὶ εἰς τὸ ὁποῖον μετεκόμισα τὰ ναυάγια τῆς παρελθούσης ζωῆς μου: βιβλία, κουρέλια, φωτογραφικαὶ καὶ ὅ,τι ἄλλο. Καὶ ἡ χρά μου εἶναι νὰ συλλογίζωμαι ὅτι ἐκεῖ κἄνεις δὲν μὲ γνωρίζει, οὔτε τὸ ὄνομά μου κἄν, οὔτε ἀπὸ ποῦ ἔρχομαι καὶ ποῦ ἔπαυα καὶ τί σκέπτομαι καὶ τί μισῶ καὶ ποῖον ἠγάπησα καὶ ὅλα! Κλειδώνομαι. Ἐκπλώνομαι εἰς ἓνα σοφᾶν καὶ συλλογίζομαι ὅτι ἂν τυχόν,—συμβαίνουν αὐτὰ—καμμιὰ ἀποπληξία, καμμιὰ συγκοπή, ἢ ἄλλο τίποτε, μ' ἐκεραυνοβολοῦσε ἐκεῖ, εἰς ἐκείνην τὴν μοναξίαν, κἄνεις ἀπὸ ὀλίγον μὲ μέλει ἂν θὰ ἐπήγαине εἰς τὸ ἀνατομεῖον ἢ εἰς τὸν Λάκκον, αὐτὸ τὸ σῶμα, τοῦ ὁποῖου τὰ καπελάκια ἀπὸ γουναικὸ σ' ἔκαμν τόσαις λοξοδρομίαις. Ἀ! θὰ εἴπῃς δὲν εἶναι πολὺ φειδῶν αὐτὸ τὸ εἶδος. τῶν διασκεδάσεων, δὲν εἶν' ἔτσι; Καὶ ὅμως, φίλτατέ μου, αὐταῖς εἶναι αἱ καλαὶ στιγμαὶ μου! Κρίνε διὰ τὰς ἄλλας.

Ὁ Λισσάκ, ἀνατεταραγμένος μέχρι βᾶθους τῆς καρδίας, ἐπλέγετο πλέον ἐκ περιεργείας· ἤρχετο εἰς τὸ σπῆτί του· λοιπὸν θὰ εἴπῃ εἶχε τὴν ἀνάγκην του· δὲν ἐννοεῖ νὰ ξανανοίξῃ τὴν σελίδα τοῦ μυθιστορήματος, τὸ ὁποῖον εἶχον διακόψει, ἄρα δὲν ἤρχετο διὰ νὰ ἀνανέωσῃ τὴν προηγουμένην σχέσιν. Ἀλλὰ τότε λοιπὸν τί ἤθελε αὐτὸ τὸ θελητικὸν πάντοτε καὶ μεθυστικὸν πλᾶσμα μὲ τὴν συντετριμμένην, διεστραμμένην τῶρα καρδίαν, τί ἤρχετο τῶρα νὰ κάμῃ ἐκεῖ. Καὶ μήπως ἦτο τάχα ἀπὸ ἐκείνης τὰς γυναικας (ὁ Γκυ τὴν ἐγνώριζε δὲ πολὺ καλὰ) ὥστε νὰ ἐπανέλθῃ

ἔτσι ἀπλῶς καὶ μόνον διὰ νὰ ἀνακαλέσῃ ἀναμνήσεις ἀποσβεσθεί-
σας, νὰ ἐκμυστηρευθῇ τὰς τωρινὰς ἀγωνίας της καὶ ν' ἀφήσῃ ὀ-
λίγον τὸν Λισσάκ ν' ἀναπνεύσῃ τὸ ἄρωμά της, τὸ ταχύτερον ἀ-
φιπτάμενον ἢ ὁ κυανοῦς καπνὸς τοῦ σιγάρου της;

Εἶχεν ἀρχίσει νὰ γελᾷ τὸν μικρὸν ἀσθενικὸν γελωτὰ της, με-
τὰ τὴν ἐξομολόγησιν τῶν περὶ μοναξίας ὀρέξεών της καὶ κυττά-
ζουσα πάντοτε τὸν Γκὺ:

— Μοῦ εἶπαν ὅτι ἐπισκέπτεσθε ἐπιμελέστατα τὸ σαλῶνι τῆς
Σαβίνης Μαρσύ, ἀλήθεια; ἠρώτησεν αἰφνιδίως.

— Μάλιστα, ἔκαμεν ὁ Λισσάκ. Μολονότι δὲν ἀγαπῶ τὰς πο-
λιτινὰς ὑποδοχάς

— Εἶναι πολιτικαὶ χωρὶς νὰ ᾔναι. Καὶ θὰ γίνουν ἐπιστημο-
νικαί, ἂν πιστεύῃ τις τοὺς ἐφημεριδογράφους Γράφουν ὅτι
ὁ κ. δὲ Ροζά Ἀλήθεια, ἀγαπητέ μου Γκὺ, τὸν βλέπεις
πάντοτε τὸν κ. δὲ Ροζά;

Καίτοι προφέρουσα τὸ ὄνομα τοῦτο μὲ ἀδιαφορίαν ἡ Μαριάννα
ἐκκλινεν ἐλαφρῶς τὴν κεφαλὴν διὰ νὰ ἴδῃ καλλιτέρον τὸν Γκὺ.

Δὲν ἀπήντησεν ἀμέσως ἐκεῖνος, ὡς νὰ ἐζήτηι πρὸς τίνα σκοπὸν
ἡ Μαριάννα τῷ ὠμίλει περὶ τοῦ Ροζά. Ἀορίστως πῶς ἐμάντευεν
ὅτι ὁ ἐκ Καστιλίας μεγιστὰν ἦτο ὁπωσδήποτε ἀναμειγμένος εἰς
τὴν ἐπίσκεψιν τῆς Μαριάννας.

— Τὸν βλέπω πάντοτε, ὁσάκις εἶναι εἰς Παρισίους, εἶπε με-
τὰ τινὰς στιγμὰς.

— Τότε λοιπὸν θὰ τὸν ἴδῃς συντόμως, διότι ἔρχεται αὔριον.

— Ποῖος σοῦ τὸ εἶπε αὐτό;

— Αἱ ἐφημερίδες. Δὲν τῆς διαβάξεις λοιπὸν τῆς ἐφημερίδας;
Ἐρχεται ἀπὸ τὴν Ἀνατολήν· ἡ κ. Μαρσύ θέλει νὰ τὸν βάλῃ νὰ
διηγηθῇ τὴν περιουσίαν του εἰς μίαν ἰδιαιτέραν ἐφρασίαν. Δη-
μόσιος λόγος! φαίνεται πῶς μᾶς τὸν ἄλλαξαν ἀρκετὰ τὸν φίλον
μας Ροζά! Αὐτὸς ἦτον ἄγριος ἄλλοτε.

— Ἦτον ὀλίγον συνεσταλμένος καὶ ὄχι ἄγριος. Ἀλλὰ, ἠρώ-
τησε μετὰ τινὰς στιγμὰς ὁ Λισσάκ, τί ἐρωτᾷς δι' αὐτόν;

— Εἶπέ μου πρῶτον, ὅτι ἔξυρξαι καλὰ ὅτι αὔριον ἐπιστρέφει;

— Τὸ ἔξυρξαι ἀπὸ τὰς ἐφημερίδας, καθὼς εἶπες. Τὴν σημε-
ρον ἀπὸ τὰς ἐφημερίδας μανθάνει τις νέα περὶ τῶν φίλων του.

— Μ' ἐνδιαφέρει νὰ τὸ μάθῃς, καὶ τοῦτο διότι ἐπιθυμῶ ἐπι-
μόνως ν' ἀκούσω τὸν κ. Ροζά καὶ ἔρχομαι νὰ σὲ παρακαλέσω νὰ
μὲ παρουσιάσῃς εἰς τὴν κ. Μαρσύ.

— Ἀ, δι' αὐτὸ λοιπὸν; . . . ἤρχισ' ὁ Λισσάκ.

— Αὐτὸ μὲ ἀπασχολεῖ. Τρελλαίνομαι διὰ τὴν Ἀνατολήν.
Ἐεθυμίσαι τὴν Ἐρημον τοῦ Φελισιέν Δαβὶδ ποῦ σοῦ ἔπαιζα εἰς
τὸ πιάνο; Θέλω ν' ἀκούσω τὴν διήγησιν αὐτοῦ τοῦ ταξειδίου.
Αὐτὰ μὲ κάμνουν νὰ λησμονῶ τὸ Παρίσι

— Θὰ τὸ ἀκούσῃς, φιλότατη Μαρξίνα· ἡ κ. Μα σὺ μ' ἐπα-
ρακάλεσε προχθὲς νὰ τῆς συστήσω τὸν κ. Βωδραί· σὺ μὲ παρα-
καλεῖς νὰ σὲ παρουσιάσω εἰς τὴν Μαρσύ. Λοιπὸν ἔγινε ἐγὼ εἰση-
γητὴς ἢ μεσίτης; Ἀλλ' εἶμαι εὐτυχὴς νὰ σὲ εἰσάξω εἰς μέρος
τὸ ὁποῖον θὰ σοῦ φανῇ, ἐλπίζω, ὀλιγώτερον πένθιμον ἢ τὸ δω-
μάτιόν σου πλησίον τοῦ Γωολογικοῦ Κήπου. . . . Πραγματικῶς,
ἐνόμιζα ὅτι ἦσαν φίλη τῆς Σαβίνης Μαρσύ, ἢ μήπως τὸ ὠνει-
ρεύθην;

— Τὴν εἶχα συναντήσῃ κάποτε· τὴν ἡῶρα ἐξαίρετον γυναῖ-
κα. Μ' ἐπροσκάλεσε νὰ τὴν ἐπισκέπτωμαι καὶ ἐγὼ δὲν ἐτόλμη-
σα ἢ ἐπιθυμία τῆς μοναξίας. . . . Ἡ φωνὴ μου ἐκεῖ
κάτω

— Αὐτὸ τὸ καμαράκι, εἶπεν ὁ Γκὺ μειδιῶν, εἶναι ἐμποδι-
σμένον, ὅπως διόλου ἐμποδισμένον νὰ τὸ ἴδῃ κανεὶς;

— Δὲν εἶναι ἐμποδισμένον, ἀλλὰ εἶναι δύσκολον. Ἀλλως τε
δὲν ἔχω τίποτε κρυμμένον ἀπὸ τοὺς φίλους μου, ὑπὸ ἓνα μόνον
ὄρον. . . . ὅτι θὰ ᾔναι φίλος μου . . .

Καὶ ἐπέμεινεν ἐπὶ τῆς λεξέως.

— Τίποτε ἄλλο ἢ φίλος μου!

— Ἡ φίλια, εἶπεν ὁ Γκὺ, εἶναι πολὺ ὠραία, πολὺ καλὴ, πο-
λὺ γλυκεῖα, ἀλλά

— Ἀλλά;

— Ὁ ἔρω . . .

— Μὴ μοῦ ὁμιλῇς δι' αὐτό. Αὐτό. πετᾷ. Ὅσον τὰ χελιδόνια·

αὐτὸ φεύγει! Τὸ στρίβει διὰ τὴν Ἰταλίαν! Ἐνῶ ἡ φίλια
Ετείνεν εἰς τὸν Γκὺ τὴν μικρὰν χεῖρά της ἀκίνητον, ἀλύγιστον
ὡς χάλυψ.

— Ὅταν θελήσῃς νὰ μοῦ ἀνταποδώσῃς τὴν ἐπίσκεψιν ἐκεῖ
κάτω θὰ εἶμαι πρόθυμος νὰ σοῦ δώσω τὴν διεύθυνσιν. Ἀλλὰ δὲν
θὰ ἔλθῃ ἐκεῖ ὁ Γκὺ, ἀλλ' ὁ κύριος δὲ Λισσάκ. Σύμφωνοι;

— Ὅχι ἤμην πολὺ αὐθάδης ἂν ἔδιδα ἀπάντησιν, ναί.

Ἡ Μαριάννα ὕψωσε τοὺς ὤμους.

— Ἀνοστιαῖς! Παλαβέ! Σὲ ἄλλαις νὰ τὰ λὲς αὐτά! Σ' ἐμέ-
να πλέον δὲν περνοῦν!

Ἐλαβεν μετὰ τῶν χειρῶν της τὸ πρόσωπον τοῦ ἀνδρὸς τού-
του, ὠχριάσαντος ὀλίγον, καὶ ἀσπαθεῖσα αὐτὸν εἰς τὰς δύο πα-
ρειάς, ὡς φίλη, εἰλικρινέστατα, εἶπε:

— Σὲ ἠγάπησα μὲ τὰ σωστά μου, καὶ μένε! Μὴ μουρμουρί-
ζῃς λοιπὸν καὶ μὴ ζητῇς περισσότερα!

Ἀ, πόσον ἐπόθει τώρα νὰ τὴν ἐκνακτῇ, νὰ εὔρῃ τὴν πρῶ-
την του ἐρωμένην, νὰ μὴ ἀφίσῃ τὴν γυναῖκα ταύτην νὰ ἐξελεθῇ
πρὶν ἢ γίνῃ καὶ πάλιν ἰδική του, ὡς ἦτο ἄλλοτε!

Εἶχεν ἤδη ἐνδυθῇ τὸν μικρὸν της ἐπενδύτην καὶ ἀνοίγουσα
τὴν θύραν γοργῶς:

— Λοιπὸν, καθὼς εἶπαμεν; εἰς τῆς κ. Μαρσύ; εἶπεν.

— Εἰς τῆς κ. Μαρσύ· θὰ ἐνεργήσω νὰ σοῦ σταλῇ πρόσκλησις!

— Καὶ θὰ ἔλθω νὰ σὲ πάρω ἀπ' ἐδῶ. Ναί, ἐγὼ ἀπ' ἐδῶ, ὡς
φίλη. Καὶ θὰ μὲ παρουσιάσῃς εἰς τὸν Ροζά! Νὰ ἰδοῦμεν ἂν θὰ
μὲ ἀναγνωρίσῃ!

— Καὶ ἤρχισε νὰ γελᾷ.

— Ὅχι μὲ παρουσιάσῃς ἐπίσης — ἀφοῦ εἶναι τὸ ἐπάγγελμά
σου (καὶ ὁ χάρις γέλωτος της εἰδείκνυε κακεντρεχεῖς τοὺς ὁδόν-
τας) εἰς τὸ κ. Βωδραί, τὸν παιδικὸν σου φίλον. Ἐνας ὑπουρ-
γός! Πάντοτε εἴμπορεῖ νὰ χρησιμεύσῃ εἰς κἄτι τι! Addio, caro!

Ὁ Γκὺ δὲ Λισσάκ μόλις ἐπροφθάσε νὰ κάμῃ δύο βήματα πρὸς
τὴν Μαριάνναν καὶ ἐκεῖνη ἐξηφάνισθη, ἐπαναπεσούσης ὀπίσω αὐ-
τῆς τῆς ἰαπωνικῆς αὐλαίας μὲ τὰς μεγάλας μεταξίνους πτυχὰς
αὐτῆς. Ἦνοιξε τὴν θύραν. Ἡ δεσποινὶς Κάζιερ ἦτο ἤδη εἰς τὸν
ἀντιθάλαμον, ἔχουσα τὸν δάκτυλον ἐπὶ τῆς κλειδωνιάς.

— Εἰς τὰς ἐννέα θὰ εἶμαι ἐδῶ, εἶπε μακρόθεν τῷ Λισσάκ.

Τὸν ἐχαιρέτησε διὰ τῆς χειρὸς, ἐνῶ ὁ θαλαμηπόλος ἔτρεχε ν' ἀ-
νοίξῃ καὶ εἶτα ἡ σκιὰ αὐτῆς, ἐπὶ στιγμὴν παρασταθεῖσα εἰς τὸ
φῶς τῆς ἀναβάθρας, ἐξηλείφθη ἀμέσως.

Ὁ Γκὺ εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιόν του σχεδὸν ἐν ὀργῇ.

Τώρα, ὅτε εἶχεν ἀναχωρήσῃ ἐκεῖνη, ἠνοιξεν ἀποτόμως τὸ πα-
ράθυρόν του.

Τῷ ἐφάνετο ὅτι ἐλαφρὸς κυανοῦς καπνὸς ἀφίπτατο πρὸς τὰ
ἔξω, ὁ τῶν σιγάρων, ἅπερ εἶχε καπνίσει ἡ Μαριάννα· καὶ μετὰ
τῆς κυανωπῆς ταύτης ἀχλὺς ἐξητμίζετο ὡσαύτως ἢ ὁσμὴ τῶν
ἄρωμάτων, συμπαρασύρουσα τὴν διαβατικὴν μέθην, ἥτις ἐπὶ
στιγμὴν εἶχε καταλάβει τὸν ἐν καταχρήσει τοῦτον βιωσαντα.

Ὁ ψυχρὸς ἀήρ, τὸ διαυγὲς ἡλιακὸν φῶς, εἰσῆρχοντο μετὰ δο-
νήσεων εἰς τὸν θάλαμον· ἔξω, αἱ χιονοσκεπεῖς στέγαι ἀδιακρί-
τως ἐχωρίζοντο ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ, οὐ τὸ χρῶμα κυανοῦν, γλυ-
κὺ, ἁρινδόν, καθαρὸν· εὐχάριστοι ἀναθυμιάσεις ἀνέθορον εἰς τὴν
ὕγιενήν ἀτμοσφαῖραν.

Ὁ Γκὺ ἀνέπνευσε μετὰ πόθου τὸν λεπτὸν ἀέρα, ὅστις ἐδίωκε
τὴν ὁσμὴν τοῦ καπνοῦ, ἀναμειγμένην μετὰ τῆς ὁσμῆς τῆς γυ-
ναϊκῆς. Ἐνόμιζεν ὅτι ἀπεσπᾶτο ἀπὸ τοῦ μετώπου του, φλογι-
σμένου κἄπως πρὸ ὀλίγου, σιδηροῦς σφιγκτήρ. Ὁ ὁροσερὸς ἀνεμὸς
ἐξηλείφε τὰ φιλήματα τῆς Μαριάννας.

— Ὅχι εἶμαι λοιπὸν πάντοτε παιδί; Ἐλεγε καθ' ἑαυτόν. Βε-
βαίως δὲν ἦτο δι' ἐμὲ ἢ ἐπίσκεψις· ἦτο διὰ τὸν Ροζά. Ἡ φίλοι
τῶν φίλων μας εἶναι — ἐρασταί μας! Καὶ ὅμως στὴν τιμὴν μου,
ὀλίγον ἔλειψε καὶ πάλιν νὰ πιασθῶ! . . . Καὶ ὕστερα ν' ἀναγκά-
ζωμαι πάλιν, διὰ ν' ἀποσπασθῶ, νὰ κάμω νέα ταξείδια εἰς Ἰ-
ταλίαν, εἰς τὴν ἡλικίαν μου!

Καί, γελῶν ὀλίγον, ἔλεισε τὸ παράθυρόν διότι ἦτο ψυχρός.

Ε.

Ἐπὶ τοῦ λιθοστρώτου τοῦ βουλευδάρτου Μαλεζιέρβ δύο χωρα-
φύλακες, περιτετυλιγμένοι ἐντὸς τῶν μανδύων των, συνεκράτουν

τὸ πλῆθος πρὸ τῆς μεγάλης πυλῆς, ἀναπεπταμένης ἐξ ὑλοκλήρου τῆς οἰκίας ἐν ᾗ κατώκει ἡ κυρία Μαρσύ. Διπλοῦς στοῖχος περιέργων παρετήρουν ἀκίνητοι, μετ' ὅλον τὸ δριμύ ψῦχος, τὰς ἀμάξας τὰς κιλυνδρουμένας ὑπὸ τὸν θόλον, αἵτινες ἀπέθετον ἐπὶ τῆς φωτοβολούσης αὐλῆς γυναικας περιβεβλημένας διὰ βουρνούζιων, ἄνδρας μετὰ λευκῶν χειροκτίων, καὶ ἐπανακάμπτουςαι πέριξ τῆς αὐλῆς ἤρχοντο νὰ διασταυρώσωσι τὴν σειρὰν τῶν ἐρχομένων ὀχημάτων.

Ἀπὸ μιᾶς ὥρας διπλὴν σειρὰν ἀμαξῶν ἐβλεπέ τις, παρέλασιν προσκεκλημένων ἐλθόντων πεζῇ, ῥιπτόντων τὸ σιγάρον κάτω εἰς τὴν αὐλὴν καὶ ἀνερχομένων τὴν κλίμακα ἐν ὁμιλίᾳ μετὰ τῶν παραπορευομένων. Οἱ παριστάμενοι περιέργοι ἐδείκνυν ἀλλήλους τὰ γνωστὰ πρόσωπα ἐν τῇ συνοικίᾳ ἐλέγετο ὅτι ὅλοι οἱ ὑπουργοὶ ἐδέχθησαν τὴν πρόσκλησιν.

Αἱ αἰθούσαι τῆς κ. Μαρσύ ἠκτινοβόλουν δι' ὅλων τῶν φώτων αὐτῶν ὁ συνωστισμὸς τοῦ πλῆθους ἤρχιζεν ἀπὸ τῆς ἱματιοθήκης. Οἱ ἀνδρικοὶ ἐπενδύται καὶ τὰ γυναικεῖα ἐπανωφόρια συνεσωρεύοντο προσδενόμενα ἐν τάχει καὶ χεῖρες χειροκτιοφόροι ἐξετείνοντο ὡς ἐν τοῖς διαδρόμοις θεάτρου ὅπως λάβωσι μικρὸν καρτόνιον, σεσημασμένον διὰ τινος ἀριθμοῦ.

— Ἐχετε τὸν ἀριθμὸν 113, εἶπεν ὁ κ. Λισσάκ εἰς τὴν Μαριάνναν, εἰσερχομένην κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν καὶ φέρουσαν ἐσθῆτα ὡχροῦ κυανοῦ χρώματος. Ἐμειδίασε ῥιπτουσα εἰς τὸ θυλάκιον τῆς τὸ μικρὸν τεμάχιον χάρτου.

— ὦ, δὲν εἶμαι δεισιδαίμων ἐγώ!

ἠκτινοβόλει ἐκ καλλονῆς. Ἀπὸ τοῦ ἀντιθαλάμου παρεμέριζον οἱ παριστάμενοι διὰ ν' ἀφίσωσι δίοδον εἰς τὴν ὥραιαν ἐκείνην γυναικᾶ, ἥς ἡ ξανθὴ κόμη ἐκάλυπτε τὰς λευκὰς ὠμοπλάτας καὶ ἥτις, εὐσκαρὸς ἐν τῇ ῥαδινότητί τις, ἔλαμνε νὰ τρίξωσιν αἱ ῥαφαὶ τῶν θαυμασίων ἰσχύων τῆς ἀτλαζωτῆς ἐσθῆτός της.

Ὁ Λισσάκ, τὸν μονούκλον εἰς τὸ ὄμμα, κρατῶν ἐπισήμως τὸν πεπιεσμένον πῖλον, προῦχῶραι πρὸς τὴν αἰθούσαν μετὰ τῶν φλογερῶν βλεμμάτων τῶν προσκεκλημένων, θεωρούντων καὶ ὡσεὶ ῥοφούντων κατὰ τὴν διάβασιν τὴν τελείαν χάριν τῆς νεάνιδος.

Ἡ κ. Μαρσύ ἴστατο ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ τῆς αἰθούσης, θελκτικωτάτη ἐν στολῇ ἐκ μαύρης μεταξῆς, δι' ἧς ἐφαίνετο ὥραιότερα ἡ ξανθὴ κεφαλή της· ἔτεινε τὴν χεῖρα, ἐμειδία, ἦτο πανταχοῦ παροῦσα, ἐνῶ ἡ κ. Ζερσὼν, ὀξυδερκής καὶ πονηρὰ, ἐβόηθει αὐτὴν ὅπως δέχηται τοὺς κεκλημένους.

Ἡ Σαβίνη ἐδείξεν ἄπλετον χαρὰν ἀναγνωρίσασα τὴν Μαριάνναν. Ἄλλοτε εἶχε γνωρίσει καὶ θαυμάσει τὴν ὑπεροχὴν τῆς εὐφυοῦς ταύτης, ζωηρᾶς καὶ εὐτόλμου γυναικός. Περὶ τοῦ παρελθόντος τῆς Μαριάννης οὐδόλως ἐφρόντιζεν· ἡ ἀνεψιὰ τοῦ Κάιζερ ἦτο πανταχοῦ εὐπρόσδεκτος, αὐτὸς δὲ ὁ Κάιζερ εἶχε συνοδεύσει τὴν Μαριάνναν· ἐβόδιζε παρὰ πόδας ὀπισθέν της. Δὲν τὸν εἶχον παρατηρήσει· συνδιελέγετο μετ' ἀνδρὸς ἐξηκονταετοῦς περίπου, μετὰ λευκῆς γενειάδος καὶ γλυκυτάτων ὀφθαλμῶν, ὅστις τὸν ἤκουε μετ' ἀγαθότητος, σκεπτόμενος ἴσως ἄλλο τι.

— ὦ! φίλτατε μου Ῥαμέλ, πόσον εὐχαριστήθητι ὅτι σὲ εἶδα καὶ πάλιν! ἔλεγε μετὰ συγκινητικοῦ θεατρικοῦ ὕφους.

— Τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι σπανίως πλέον συναντᾷ τις τοὺς φίλους. Τί γίνεσαι λοιπὸν, Κάιζερ;

— Ἐγώ; Ἐργάζομαι. Διαμαρτύρομαι πάντοτε ἐννοεῖς. . . . ποτὲ δὲν ἠθέλησα νὰ ὑποκύψω. . . . Οὐδέποτε. . . . Ἡ σοβαρότης τῆς τέχνης. . . .

Αἱ φωναὶ αὐτῶν ἀνemiγνύοντο εἰς τὸν θόρουβον τῆς αἰθούσης, βριθούσης ἤδη ἀνθρώπων, ἐνῶ ἡ Σαβίνη ἐλάμβανε τὴν Μαριάνναν ἐκ τῆς χειρὸς, ἀποσυρομένου τοῦ Λισσάκ, καὶ τὴν ὠδήγει εἰς αἰθούσαν μεγαλειτέραν, ἐρυθροῦ χρώματος, ἐνθα ἔδραι ἦσαν κατὰ στοίχους τεθειμέναι πρὸ κενοῦ χώρου ἀποτελοῦντος εἶδος σκηνῆς, ἐφ' ἧς ἀναμφιβόλως ἐπρόκειτο νὰ παρουσιασθῇ ἀναμενόμενός τις ἡθοποιός. Ὅλα σχεδὸν αὐτὰ αἱ ἔδραι ἦσαν ἤδη κατελημμέναι· εὐειδῇ γυναικεῖα πρόσωπα ἐφαίνοντο ἐν τῇ ἠκτινοβολίᾳ τῶν φώτων. Πάντες ἐστράφησαν πρὸς τὴν Μαριάνναν ἅμα ἐπιφανεῖσαν ἐπὶ θύρας, ἐνῶ ἡ Σαβίνη τὴν ὠδήγει ταχύτατα βηματίζουσαν εἰς τινὰ τῶν κενῶν θέσεων πλησιέστατα τῆς σκηνῆς, ἐφ' ἧς προφανῶς, ἐπρόκειτο νὰ ὁμιλήσῃ ὁ κ. Ροζά.

Ἡ κυρία Ζερσὼν προσεγγίσασα ἐκαθέσθη παρὰ τὴν Μαριάν-

ναν, ἥτις ἐβύθιζε τὸ διαιγὲς βλέμμα της εἰς τοὺς κυανοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς πρώτης, διὰ νὰ μαντεύσῃ τὸ τί διαλογίζεται ἡ γυνὴ αὕτη, ἡ φίλη τῆς οἰκίας. Ἡ κυρία Ζερσὼν ἦτο ὅλη χαρά· ἡ ἀγαπημένη της ἡ Σαβίνη ἐπέτυχε πληρέστατα! Ὁ κ. Βωδραὶ ἦλθε! Καὶ ἡ κυρία Βωδραὶ ἐπίσης! Καὶ ὁ κ. Κολλάρ ὁ πρωθυπουργός! Καὶ ὁ κ. Πισσερὼ, ὁ ὁποῖος, ὅπως δῆποτε, ὑπῆρξεν ὑπουργός!

— Λοιπὸν ἔτσι γίνονται τρεῖς ὑπουργοί, ἐκ τῶν ὁποίων ὁ εἰς πρωθυπουργός! Ἡ Σαβίνη εἶναι τρελλή ἀπὸ τὴν χαρὰν της. ὦ, σὺς βεβαίῳ εἶναι ὡτὰν τρελλή! Ἀλλὰ σκεφθῆτε ὀλίγον· ἡ κυρία Χερτσφίλδ, ἡ ἀντίπαλος τῆς Σαβίνης, ἕως τῶρα ποτὲ δὲν εἶχε δύο ὑπουργοὺς συγχρόνως εἰς τὸ σκλῶνι της! Προσέθετο δὲ, φλυαροῦσα ὡς λάλος σπίνος, ὅτι τὸ σκλῶνιον τῆς κυρίας Χερτσφίλδ πολὺ ἐξέπεσεν. Εἰς αὐτὸ, βλέπετε, δὲν προετοιμάζονται πλέον θέσεις εἰμὴ διὰ ἐπάρχους. Καὶ ἀκόμη νὰ ἰδοῦμε! Ἐνῶ ἡ αἰθούσα τῆς Σαβίνης εἶναι, καλὲ, ὁ ἀντιθαλάμος τῶν νομαρχῶν.

— Καὶ ἂν ἤξεύρετε τί εὐγενέστατος ἀνθρώπος εἶναι ὁ κ. Βωδραὶ! . . . διασκεδαστικώτατος εἰς τὰς ὁμιλίαις του! Εἰς τὸ δεῖπνον ἔφαγε περίφημα, καὶ ἐπῆρε δύο φορὰς ἀπὸ τὸ φαγητόν.

Ἡ Μαριάννα ἤκουε, ἐνῶ ὁ νοῦς της ἀπουσίαζε πολὺ μακρὰν ἐκείθεν, ἀνυπομονοῦσα πότε ἤθελε φανῇ ἐπὶ τῆς στενῆς ἐκείνης λωρίδος τοῦ κηρωτοῦ στανιδώματος ὁ κ. Ροζά.

Ὁ Γκὺ εἶχε καλῶς μαντεύσει· τὸν Ροζά καὶ μόνον τὸν Ροζά ἤρχετο νὰ ζητήσῃ ἡ γυνὴ αὕτη εἰς τὰς αἰθούσας τῆς Σαβίνης. Ἦθελε νὰ τὸν ἰδῇ, νὰ τῷ ὁμιλήσῃ, νὰ δοκιμάσῃ τὴν τύχην της. Μία ἰδέα. . . . Μία τελευταία ἰδιοτροπία. Διατί τάχιστα ὅχι; Ἡ Μαριάννα ἐσκέπτετο ὅτι τοιοῦτοτρόπως παίζει λίτην τυχερὸν παιγνίδιον. Ἐνθυμεῖτο κάλλιστα αὐτὸν τὸν Ζοσὲ δὲ Ροζά, τὸν ὁποῖον πολλάκις εἶχε συναντήσῃ ἄλλοτε μετὰ τοῦ Γκὺ. Καστιλιανὸς τῶν Παρισίων, μᾶλλον παρισιανὸς, ὁμιλῶν ἐντελέστατα τὴν κλασικὴν γλῶσσαν καὶ ὡς ἀνθρώπος τῶν βουλευμάτων τὰ κορκαριστικὰ τοῦ δρόμου ἢ τῶν παρλασκηνίων, ἔξοχος φίλος τῆς καλλιτεχνίας, τῶν τεχνικῶν συλλογῶν, συγγραφεὺς ἐν ὥρᾳ σχολῆς, ἀλλὰ μόνον δι' ἑαυτὸν, φιλελεύθερος τὸ φρόνημα, ἐλευθέριος τὸν χαρακτῆρα, συμπαθὲς τοῦ τρόπου, ἐπίμονος περιηγητῆς, ὅστις εἰς τριάκοντα ἔτων ἡλικίαν εἶχεν ἰδῇ ὅλην σχεδὸν τὴν ὑφήλιον, τὴν Ἰνδικὴν καὶ τὴν Ἰαπωνίαν, ἐπὶ γάλα τῆς καμῆλου ὑπὸ τὴν σκηνὴν τοῦ Κιργυσίου καὶ ἔφαγε φοίνικας μετὰ τῶν Βαθύλων, ἀφηγούμενος μετὰ γοητευτικῆς εἰρωνίας ἐρωτικὰς περιπετείας, αἵτινες θὰ ἐφαίνοντο ἴσως καυχησιολογίαι ῥωμαντικαί, ἀντὶ τὸ σαρκαστικὸν ὕφος τοῦ μὴ ἐδείκνυε τὸ ἐναντίον. Εἶδος μεταγενεστέρου ὁπαδοῦ τοῦ Βύρωνος, διορθώσωντος τὸν ῥωμαντισμὸν τοῦ διὰ τῶν τραυμάτων καὶ τῶν προστριβῶν μετὰ τῆς πραγματικότητος.

Ἀνεπὸλοι πρὸ πάντων ἐπίσκεψιν τινὰ, ἣν εἶχε κάμει, συνοδευμένη ὑπὸ τοῦ Γκὺ, εἰς τὸν Ζοσὲ, εἰς οἴκημά τι, ὅπερ ὁ δούξ διέταξε νὰ ἐπιπλώσωσιν ἐν τῇ ὁδῷ Λαβάλ. Ἦτο δὲ τοῦτο ἀπὸ ἐργοστάσιον ζωγράφου, κακαλυμμένους ἔχον τοὺς τοίχους διὰ ταπήτων ἐξ Ἀνατολῆς, πλήρες μυρίων τεχνουργημάτων, πανοπλιῶν κλπ. πολυτελείας τρελλῆς — καὶ τοιοῦτον ὁμοιῶν λάφυρα καρθανίου. Ὁ Ζοσὲ εἶχε προσφέρει ἐκεῖ εἰς τὴν Μαριάνναν καὶ τὸν Γκὺ καφεὶ κατὰ τὸν τουρκικὸν τρόπον, καὶ συνδιαλεγόμενοι ἐκάπνιζον ἀπὸ τὸν ξανθὸν ἐκεῖνον καπνὸν τῆς Ἀνατολῆς, ὃν ὁ ἱσπανός, ἀπαγγέλων ἐρωτοτρόπως πέρσας ποιητὰς, παρέβαλλε πρὸς τὴν ἀρωματώδη κόμην τῆς δεσποινίδος Κάιζερ.

Συχνότατα, κατὰ τὰς ἡμέρας τῶν συμφορῶν της, ἀνεπόλει αὐτὸν τὸν ξανθὸν εὐειδῇ νέον μὲ κυανοὺς ὀφθαλμοὺς, τὸν σοβαρὸν καὶ σκεπτικὸν, τὸ κάτω χεῖλος περιφρονήσεως ἐκφραστικὸν ἐν τῷ ξανθῷ γενεῖφ του, κεκομμένῳ κατὰ τὸν τύπον Καρόλου Ε', ἐξητλωμένον κατὰ γῆς ἐπὶ ἰνδικῶν ταπήτων καὶ κιθαρίζοντα, ὡς ἀρὰ ῥαψωδός, μονότονόν τι ἄσμα, μονότονον ὡς ἡ πορεία καρθανίου.

— Δὲν εὐρίσκεις, τῇ εἶχεν εἰπεῖ ὁ Γκὺ, ὅτι ὁ φίλος μου Ροζά εἶναι ἀξιώρατος;

(Ἐπεται συνέχεια).

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΚΑΙ ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ
Ε. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ Ν. Γ. ΚΕΦΑΛΙΔΟΥ.